

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

173

ஆனி 2022

100/-

ஜீயந்தி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா
ஏ.எஸ்.உபைத்துல்லா
இப்னு அஸ்மத்
வடஅல்வை க. சின்னராஜன்
சு.மகேஸ்வரன்
பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை
கோகிலா மகேந்திரன்
ருஸ்னா நவாஸ்
கலாநிதி ஜீவகுமாரன்
த.ஜெயசீலன்
கஸ்ஸாலி அஷ்ஷம்ஸ்
மதுராந்தகன்
கந்தையா பரமானந்தன்
சிவ ஆரூரன்
மு.அநாதரட்சகன்
உடப்பூர் வீரசொக்கன்
எம்.கே.முருகானந்தன்

கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை

2022 - ஆனி

பொருளடக்கம்

சிறுகதைகள்

- கந்தையா பத்மான்ந்தன் - 06
- ருஸ்னா நவாஸ் - 13
- சிவ. ஆருரன் - 22

கவிதைகள்

- ருஸ்னா நவாஸ் - 05
- கலாநிதி ஜீவகுமாரன் - 15
- த.ஜெயசீலன் - 20
- கஸ்ஸாலி அஷ்ஷம்ஸ் - 31
- மதுராந்தகன் - 36

நூல் விமர்சனம்

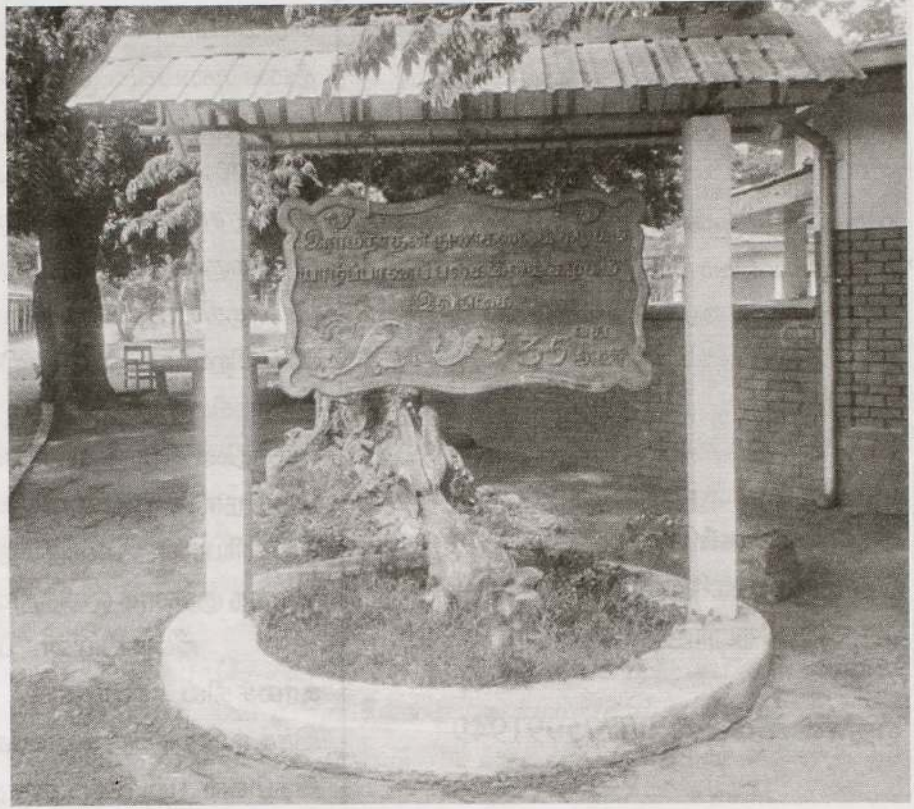
- மு.அநாதரட்சகன் - 32
- உடப்பூர் வீரசொக்கன் - 37
- எம்.கே.முருகானந்தன் - 39

அட்டைப்படம்

கனிவுமதி

கட்டுரைகள்

இராமநாதன் நுண்கலைக்கழகத்தின் தோற்றமும்
வளர்ச்சியும் கருத்து வினைப்பாட்டு
(Discourse) முகிழ்ப்பும்
பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா - 03

கிராமத்தின் மண்ணும் மக்களும்
ஏ.எஸ். உபைத்துல்லா - 09

“படா”(படை) மலையாளத் திரைப்படமும்
அய்யன் காளி படைப்பும்
இப்னு அஸ்மத் - 16

சாகித்திய ரத்னா தெனியானின் மறைவு
ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத்திற்கு பேரிழப்பாகும்
வடஅல்வை க. சின்னராஜன் - 19

தெனியானின் பத்துறை வளர்ச்சியும் ஆளுமையும்
சு.மகேஸ்வரன் - 25

காலப்பெட்டகம் - 01
“ஈழம்: என்ற சொல்லின் இலக்கிய பழமை
பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை

குடும்பம் என்றொரு கோயிலிலே... - 5
கோகிலா மகேந்திரன் - 34

ஜீவநதி

2022 ஆனி இதழ் - 173

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீத்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெணியான்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

தனிப்பிரதி - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 3000/=

வெளிநாடு - \$ 100U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,

Kalaiaham ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்.!
- யாரதிதாசன் -

தீண்டாமைக்கு எதிராக ஓங்கி ஒலித்த குரல் தெணியான்

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் என்றும் கொண்டாட்டத்திற்கு உரியவர் தெணியான் அவர்கள். தான் எழுத ஆரம்பித்த காலம் முதல் இறுதி மூச்சு வரை தீண்டாமைக்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்தவர். ஈழத்தில் சாதியப் பிரச்சினைகளை முன் வைத்து அதிக கதைகளை எழுதியவர். சாதி எதிர்ப்பு போராட்டங்கள், ஆலயப்பிரவேசங்கள், தேநீர்க் கடை பிரவேசங்கள் என தொடர்ச்சியாக போராடி பல வெற்றிகளைப் பெற்றவர். எந்த இடத்திலும் யாருக்கும் அஞ்சாது தான் கூற வந்த விடயத்தை துணிச்சலாக கூறி வந்தார். வடபகுதியில் தெணியான் தலைமையில் நடைபெற்ற கூட்டங்கள் அனைத்தும் மிகச்சிறப்பாக நடந்தேறின. தெணியானின் நாவல்கள் விதந்து பேசத்தக்கவை. "பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள்", "குடிமைகள்", "கானலில மான்" முதலான ஈழத்தின் சிறந்த நாவல்களை எழுதியவர். நாவலாசிரியராக, சிறுகதையாசிரியராக, நாடக நடிகராக, கட்டுரையாளராக, மேடைப்பேச்சாளராக விளங்கியவர் தெணியான். மனிதநேயம் உடையவராக தாழ்த்தப்பட்ட சமூக மக்களின் உரத்த குரலாக ஒலித்தவர்தெணியான்.

ஜீவநதியின் பிரதம ஆலோசகராக விளங்கி, ஜீவநதி ஆரம்பித்த காலத்தில் சிறப்பாக வழிப்படுத்தியவர். "ஜீவநதி" என்னும் பெயரை இச்சஞ்சிகைக்கு சூட்டியவரும் தெணியான் அவர்களே. ஜீவநதியின் ஒவ்வொரு இதழ்கள் பற்றியும் தனது கருத்துகளை தெரிவித்து வந்ததோடு சஞ்சிகையை மெருகூட்டுவதற்கான வழிமுறைகளையும் கூறி வந்தார். ஜீவநதி ஆரம்பித்த காலம் முதல் தெணியான் ஜீவநதி சஞ்சிகையுடன் அதிகமான தொடர்பைக் கொண்டிருந்தார். ஜீவநதியின் அனைத்து நிகழ்வுகளுக்கும் தெணியான் அவர்களே தலைமை தாங்கி குறித்த நிகழ்வை சிறப்பாக நடாத்தித்தந்தார். ஜீவநதி பதிப்பகத்தின் வெளியீடாக தெணியானின் ஐந்து நூல்கள் வெளியாகின. தெணியானின் பவளவிழாவை முன்னிட்டு ஜீவநதியின் 106 ஆவது இதழ் "தெணியான் சிறப்பிதழாக" மலர்ந்தது. ஜீவநதியின் வளர்ச்சிப் பாதையில் எம்முடன் கூட இருந்த வழிகாட்டி 22.05.2022 அன்று இயற்கை எய்தி எம் எல்லோரையும் சோகத்தில் ஆழ்த்தி விட்டு, நித்திய துயில் கொள்ளச் சென்று விட்டார். அன்னாருக்கு எமது அஞ்சலிகள். அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடைய இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

- க.பரணீதரன்

ஆண்டுக்கு 24 ஜீவநதி இதழ்கள் வெளியாகவுள்ளதால்
ஒராண்டுக்கான சந்தா 24 இதழ்கள் - 3000.00(12 சிறப்பிதழ்கள்)
அரையாண்டு சந்தா 12 இதழ்கள் - 1500.00(6 சிறப்பிதழ்கள்)

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விற்பனையில் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி
5. பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ.யேசுராசா
5. புத்தகப்பண்பாடு
6. மு.யாழ்வன் - திருகோணமலை.
7. கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
9. நா.நவராஜ்

**இராமநாதன் நுண்கலைக்கழகத்தின்
தோற்றமும் வளர்ச்சியும்
கருத்துவினைப்பாட்டு
(DISCOURSE)
முகிழ்ப்பும்**

பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா

இராமநாதன் இசைக்கழகத்தின் (MUSIC ACADEMY) கால்கோள், இலங்கையின் சுதந்திரத்துக்குப் பிற்பட்ட அரசியல் வளர்ச்சியோடும், பொதுமக்கள் மயப்பட்ட கல்வி விரிக்க விசைகளோடும், தமிழ்த்தேசிய உணர்வலைகளின் செறிவோடும், இணைந்த முன்னெடுப்பாயிற்று. இராமநாதன் இசைக்கழகமே, பின்னர் இராமநாதன் நுண்கலைக்கழகமாயிற்று.

“தமிழ்த்தேசியம்” என்பது தனித்து அரசியல் எல்லைகளுக்குள் மட்டும் கட்டுப்பட்டிராத பன்மை நிலை விரிவு கொண்ட இயக்கமாயிற்று. தனித்தமிழியக்கம், தமிழ்சை இயக்கம், தமிழ்மொழிவழிக்கல்வி இயக்கம், தமிழ் எழுத்தாக்க ஊக்குவிப்பு இயக்கம், தமிழ்வழித் தொடர்பாடல் இயக்கம், என்றவாறு பன்மைநிலைகளில் வளர்ச்சிமேற்கிளம்பியது.

தமிழ், சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் முதலாம் மொழிகளில் ஆழ்ந்த புலமை கொண்டவராகவும், சேர்.பொன் இராமநாதனது மருமகனாகவும் விளங்கிய திரு.சு.நடேசபிள்ளை (1895 - 1965) அவர்களிடத்துத் தமிழ் இயக்கத்தின் சுவறலும், இலங்கைத் தேசியத்தின் செல்வாக்கும் இழையோடியிருந்தன.

ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் உருவாக்கத்தில் முக்கிய பங்கெடுத்தவர்களுள் ஒருவராக அவர் விளங்கியமை அகன்ற தேசியத்தில் மேற்கொண்ட பங்களிப்பாயிற்று. அதேவேளை அவர் அஞ்சல் மற்றும் தகவல் அமைச்சராக இருந்த காலத்தில் இலங்கை வானொலித்

தமிழ்ச் செயற்பாட்டை வளம்படுத்தியமையும், கருநாடக இசைக்கச்சேரிகளில் தமிழ் உருப்புகளையே கூடுதலாகப் பாடவேண்டும் என ஆணை வழங்கியமையும், தமிழ் எழுச்சி உணர்வை வெளிப்படுத்தியது.

ஐக்கிய தேசியக்கட்சி தமிழ்மொழிக்குச் சமவுரிமையைப் பெற்றுத் தரும் என்ற நம்பிக்கை அக்காலத்தில் நிலவி வந்தது. சிங்களமும் தமிழும் இலங்கையின் ஆட்சி மொழிகள் என்ற உறுதியுரையை முதன்மை அமைச்சர் சேர் ஜோன்.கொத்தலாவெல கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் பகிரங்கப்படுத்தியமை ஒரு முக்கிய கருத்துப்பரவலாயிற்று.

திரு.சு.நடேசபிள்ளையின் வெற்றிக்கு சேர். பொன் இராமநாதனது வாரிசாக இருந்தமையும், அவரிடத்துக் காணப்பெற்ற தமிழ்ப் புலமையும், தமிழ் நேசிப்பும், இராமநாதன் கல்லூரி, பரமேஸ்வராக் கல்லூரி ஆகியவற்றின் காப்பாளராக இருந்து மேற்கொண்ட பணிகளும், தமிழ் எழுத்தாளராக இருந்து அவர் வழங்கிய எழுத்தாக்கங்களும், தமிழகத்திலிருந்து அறிஞர்களையும் இசை வல்லுனர்களையும் அழைத்து தமிழக உறவைப் பலப்படுத்தியமையும் பின்புலமாக இருந்தன.

அத்தகைய ஒரு சமூகவிளைநிலம் பின்னாளில் இராமநாதன் இசைக்கழகத்தை உருவாக்குவதற்கும் துணை செய்தது.

இலங்கையின் தேசிய அரசியலில் உட்கலந்த பௌத்த சிங்கள அடிப்படைவாதமும், அதனோடு சுவறி எழுந்த தனிச்சிங்களச் சட்டமும் சிறுபான்மைத் தேசிய இனங்களிடையே பதற்றத்தையும் நெருக்கீடுகளையும் ஏற்படுத்தின. அவற்றின் வளர்ச்சியினூடே பிறிதோர் அழுத்தமும் சிறுபான்மைத் தேசிய இனங்களின் கல்வி நிலையங்கள் மீது திணிக்கப்பட்டது. அரசு உதவி நன் கொடைபெறும் பள்ளிக் கூடங்களையும் ஆசிரிய கலாசாலைகளையும் அரசு பொறுப்பேற்கும் சட்டம் இயற்றப்பட்டமை, மேலும் பதற்றத்தை ஏற்படுத்தியது.

கிறீஸ்தவர்கள் மற்றும் கத்தோலிக்கரிடமிருந்த கல்வி நிலையங்கள் அரசின் கீழ்க் கொண்டு வரப்பட்டன. அதே நிலவரம் இந்துக்களின் கல்வி நிலையங்களுக்கும் ஏற்பட்டது. திரு.சு.நடேசபிள்ளையின் முகாமைத்துவத்தின் கீழிருந்த பரமேஸ்வராக்

கல்லூரியும் இராமநாதன் கல்லூரியும் அரசடைமையாயின. அவற்றுக்கு ஈடு கொடுக்கும் ஒரு நடவடிக்கையாகவும் மாற்றீடாகவும் இராமநாதன் இசைக் கழகம் உருவாக்கம் பெற்றதாகக் கொள்ளலாம். அதன் கல்வித் தரத்தை உச்ச நிலைக்குக் கொண்டு செல்வதற்குப் பெரும் இசைவல்லுனர்கள் தமிழகத்திலிருந்து வரவழைக்கப்பட்டனர்.

இலங்கையில் வளர்ச்சியடைந்திருந்த காலனித்துவக்கல்வி முறை, அரசு நிர்வாகத்துக்குரிய ஆளணியினரை உருவாக்கும் இறுகிய கட்டமைப்பைக் கொண்டிருந்தது. இசை, ஆடல் முதலாம் அழகியற்பாடங்கள் அந்நிலையில் ஓரங்கட்டப்பட்டிருந்தன.

அவற்றின் பின்புலத்தில் இராமநாதன் இசைக் கழகம், தமிழ் பண்பாட்டைப் பாதுகாக்கும் ஒரு நிறுவனமாகவே இயங்கிவந்தது. அதனால் வழங்கப் பெற்ற கற்கை நெறி, தரநிலையில் உச்சம் பெற்றதாக இருந்ததாயினும், வழங்கப் பெற்ற கல்விச் சான்றிதழுக்கு அரசு அங்கீகாரம் உரிய முறையில் கிடைக்கப் பெறவில்லை.

திருமதி ஸ்ரீமாவோ பண்டார நாயகா காலத்தில் உருவாக்கம் பெற்ற இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் யாழ்ப்பாண வளாகம், தமிழர் உயர் கல்விச் செயற்பாட்டில் பிறிதொரு பரிமாணத்தை உருவாக்கியது. அந்த வளாகத்தின் தலைவராக நியமனம் பெற்ற பேராசிரியர் க.கைலாசபதியின் கலை ஈடுபாடு, அவருக்கிருந்த உயர் கல்வித் தூரநோக்கும், இராமநாதன் இசைக்கழகத்தைப் பல்கலைக்கழக உள்ளீர்ப்புக்குக் கொண்டு செல்வதற்குத் துணை செய்தது.

பின்னர் யாழ்ப்பாண வளாகம் முழு நிறைவான பல்கலைக்கழகாக உருவாக்கம் பெற்று, பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் அதன் முதல் துணைவேந்தராக நியமனம் பெற்றார். கலையார்வம் மிக்க அவரது செயற்பாடுகள் இராமநாதன் நுண்கலைக்கழக வளர்ச்சியை மேலம் முன்னெடுப்பதற்குத் துணை செய்தன.

மிடற்றிசை, கருவிஇசை, ஆடல் முதலாம் கற்கை நெறிகள், பல்கலைக் கழகத்துக்குரிய ஏற்புடைமைகளுக்கு ஏற்றவாறு கட்டமைப்புச் செய்யப்பட்டன.

ஆயினும் நான்கு ஆண்டுப்பாட நெறியைக் கற்றும் மாணவர் டிப்பளோமா தர நிலையில் இசைக் கலைமணி, ஆடற் கலை மணி முதலாம் சான்றிதழ்களைப் பெற்று வெளியேறினர்.

அந்த அவலநிலையை மாற்றியமைப்பதற்கான ஒன்றிணைந்த செயற்பாடுகள் அற்றைநாள் கலைப் பீடாதிபதியாக இருந்த பொ.பாலசுந்தரம்பிள்ளை அவர்

களால் முன்னெடுக்கப்பட்டது. அவரது முன்னெடுப்புக்குத் துணைவேந்தர் பேராசிரியர் அ.துரைராசா அவர்களின் நிறைவான ஒத்துழைப்பும் கிடைக்கப் பெற்றது.

உயர்கல்வியில் பேராசிரியர் பொ.பாலசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் மேற்கொண்ட பணிகள் காத்திரமானவை. தமிழ் மாணவரது எதிர்காலத்தைக் கருத்திற்கொண்டு பல புதிய கற்கை நெறிகளை கலைப்பீடத்தில் உருவாக்கினார். அவர் துணைவேந்தரானதும் அவரது ஆக்கப்பணிகளும் அபிவிருத்திப்பணிகளும் மேலும் விரிவாக்கம் பெற்றன. தமிழ்ச் சமூகம் உயர்கல்வி அபிவிருத்தி, ஆகியவற்றுகிடையே மேற்கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கலைப்பீடத்தில் தனித்த துறையாக உருவாக்கப்பட்ட இராமநாதன் நுண்கலைக்கழகத்திக் தலைமையும் பட்டப்படிப்பை உருவாக்கும் பாரிய பொறுப்பும் என்னிடம் தரப்பட்டன. பட்டப்படிப்புக்குரிய கற்கை நெறியைக் கட்டமைப்புச் செய்தல், பாடத்திட்டத்தை வடிவமைத்தல் முதலியவற்றைச் செப்பமாக மேற்கொள்வதற்கும் பல்வேறு பல்கலைக்கழகங்களின் பாடத்திட்டங்களைப் படிக்க வேண்டியிருந்தது.

பொதுவான தமிழ் சூழலுக்கும் சிறப்பான நிலையில் இலங்கைச் சூழலுக்குமுரிய நிலையில், மிடற்றிசை கருநாடக இசை, பண்ணிசை, கருவி இசை, தமிழர் செவ்வியல் ஆடலாகிய பரத நாட்டியம் ஆகியவற்றுக்குரிய பாடத்திட்டங்கள் எழுதப்பெற்ற ஒவ்வொரு துறையினதும் செயற்பாடுகளை வினைத்திறன் படுத்த, பாட இணைப்பாளர்களும் நியமிக்கப்பட்டனர். அண்ணாமலை மற்றும் சென்னைப் பல்கலைக் கழகங்களிலிருந்து பொருத்தமான ஆலோசனைகளும் பெறப்பட்டன. பட்டப்படிப்பை உருவாக்கிய வேளை பல்வேறு அறைகூவல்களையும், கருதுவினைப்பாடுகளையும், நெருக்கீடுகளையும் எதிர்கொள்ள நேரிட்டது.

குறிப்பிட்ட பாடங்களில் உயர்பட்டங்கள் பெற்றோர் ஓரிருவரே இந் நாட்டில் இருந்தனர். பல்கலைக்கழகத்தின் சமஸ்கிருதத்தை, இந்து நாகரிகரிகத் துறை, தமிழ்துறை, வரலாற்றுத்துறை முதலியவற்றில் உள்ள பேராசிரியர்களைப் பயன்படுத்தி அறிமுறைத்திறன்களை வளர்க்கலாம் என்ற கருத்து வலியுறுத்தப்பட்டது. ஏற்கனவே அந்தச் செயற்பாடுகள் இடம் பெற்றும் வந்தன. உயர் நிலை ஆளணியினரைப் பெறுவதற்கு இந்திய அரசின் உதவியைப் பெறலாம் என்ற கருத்தும் முன்வைக்கப்பட்டது.

குருகுலவழியாக இசை மற்றும் ஆடலைக் கற்றோர், தமது நிலையில் நின்று ஒரு முக்கியமான

வேண்டுகோளை முன்வைத்தார். மேற்குறித்த பாடங்கள் ஆற்றுகைக்கு உரியனவேயன்றி அறிமுறையும் ஆய்வுகளும் முக்கியமற்றவை எனவாதிட்டனர்.

அவர்களது கருத்து மொத்தப்பாடவேளையில் தொண்ணூற்று ஐந்து விழுக்காடு செய்முறைக்கே ஒதுக்கப்பட வேண்டுமென்பதாகும்.

அதே தளத்தில் நின்று பிறிதொரு கருத்தையும் அவர்கள் முன்வைத்தனர். சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம், இசை வரலாறு, ஒப்பியல் இசை, ஒலியியல் (ACOUSTICS) தமிழ் முதலாம் பாடங்களைக் கற்பித்தல் தேவையற்ற சமையேற்றம் என்றனர்.

அவ்வாறே ஆடற்கலைத் திட்டத்திலும், சமஸ்கிருதம், தமிழ், ஆங்கிலம், ஆடல் வரலாறு, ஒப்பியல் ஆடல், ஒப்பனையியல், அளிக்கை வரைபியல் (CHOREOGRAPHY) அழகியல் முதலாம் பாடங்கள் மேலதிக சமைப்படுத்தல் என்றனர்.

ஆனால், பட்டப்படிப்பு என்ற நிலையில் மேற்குறித்த பாடங்களைப் புறந்தள்ளிவிட முடியாது என்பதை வலியுறுத்தினோம். வளர்ச்சியடைந்த பல்கலைக்கழகங்களில் அப்பாடங்கள் கற்பிக்கப்படுதலையும் சுட்டிக்காட்டினோம்.

மரபு வழித் தூய்மை வாதிகளால் பிறிதொரு அழுத்தமும் முன்வைக்கப்பட்டது. கருநாடக இசையினதும் பரதநாட்டியத்தினதும் தரம் பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமாயின், நாட்டர் இசை, நாட்டார் ஆடல்கள், நாட்டார் இசைக்கருவிகள் முதலியவற்றைக் கற்பிக்கக் கூடாது என்றும் அவ்வாறு கற்பித்தால், அவற்றின் தூய்மையும், புனிதமும், பழுதாகிவிடும் என வலியுறுத்தினர்.

அவை மட்டுமன்றி, பிறிதோர் பிரச்சினையும் மேற்கிளம்பியது. செய்முறையில் தெலுங்கு உருப்படி களுக்கே முக்கியம் கொடுக்கப்படல் வேண்டும் என்று

இணக்கமின்றிவாதாளர் தமிழிசை இயக்கமும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகமும், கருநாடக இசைக்குத்துரோகமிழைத்துவிட்டன என்று மேலும் ஒருபடி முன்னேறிவாதத்தை முடித்தனர்.

“யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் தமிழை வளர்க்காவிடில் உலகில் வேறெந்தப் பல்கலைக்கழகம் தமிழை வளர்க்கப் போகின்றது? பல்கலைக்கழக நிலையில் தமிழ்மொழி வழிக்கற்பித்தலில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகமே முதலிடம் வகிக்கின்றது” இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்கள் கூட இந்த வெற்றியை ஈட்டவில்லை என்பதைச் சான்றாதாரங்களுடன் பேராசிரியர் பொ.பாலசுந்தரம் பிள்ளை முன்வைத்தார்.

நாம் மேற்கொண்டபட்டப்படிப்பு முன்னெடுப்புக்கு முதலில் தவில் நாகசுரக்கலைஞர் பாராட்டுத் தந்தனர், நாகசுரமேதை என்.கே.பத்மநாதன், புகழ் பூத்த பெருங்கலைஞர் பிரம ஸ்ரீ ந.வீரமணிஐயர், வயலின் மேசை உ.இராதாகிருஷ்ணன், மிடற்றிசை வல்லவர் பொன்.சுந்தரலிங்கம், 'நாடகக்கலைஞர் ஏ.ரி.பொன்னுத்துரை, வில்லிசைக் கலைஞர் சின்ன மணி, இசை நாடகம் பெருஞ்சாதனையாளர் வி.வைர முத்து பண்டிதை தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அம்மா சங்கீத பூஷணம் கே.கணபதிப்பிள்ளை ஆடற்கலைஞர் வேல் ஆனந்தன், பரதநாட்டியக் கலைஞர் லீலா செல்வராஜா முதலியோர் நேரில் வந்து வாழ்த்துத் தந்தனர்.

பல்கலைக்கழக நெடும் பயன், மக்கள் மயப்படுவதற்கும், சமூகமும் பல்கலைக்கழகமும் மேலும் ஒன்றிணைந்து வலிமை கொள்வதற்கும், இசை மற்றும் ஆடல்துறையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பட்டப்படிப்பு துணை செய்தது. சமூகப்பயனுள்ள முன்னெடுப்புக்கள் என்றும் வளர்நிலை மேலுயர்ச்சியைக் கொண்டிருக்கும் என்பதைப் பின்னர் நிகழ்ந்த வளர்ச்சி புலப்படுத்தியது.

இரவு ரயில் விரைவாய்
ஒடிக்கொண்டே இருக்க
ஒவ்வொரு நகர்விலும்
கண்ணீர் எரிபொருளாகிறது

நான்கு விழிகள் ஓர் அறைக்குள்
பூட்டி வைக்கப்படுகின்றன
இரு விழிகள் உறங்க
இரு விழிகள் ஓலமிட்டு அழ
இரவு விரைவாய்க் கடந்திடும்

ஒருநாள் அழுத விழிகள்
மறுநாள் உறங்கும்
ஒருநாள் உறங்கிய விழிகள்
மறுநாள் அழும்
ஒவ்வொரு இரவிலும் இது
தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கும்

அழுது சாயம் போன விழிகளை
அறிந்துகொள்பவர் எவருமில்லை

உறங்கிப் பருத்துப்போன
விழிகளையும்
உற்றுப் பார்த்து வினவுவரும்
எவருமில்லை

பூட்டியவர்கள் யார்?
கொடிய இவ்விரவுகளில் அவர்களின்
விழிகள் என்ன
செய்துகொண்டிருக்கும்?

பூட்டியவர்களின் விழிகள்...
இரவின் இருளைவிடக் கொடிய கரிய
குருட்டு மையைத் தன் விழிகளில்
அள்ளி அப்பிக் கொண்டு
உறங்கிக் கொண்டிருக்கும்

விடியலில்...

பூட்டி வைக்கப்பட்ட நான்கு
விழிகளின் நினைவு உறுத்தலால்
துயில் துறந்திருந்தோம் என
முதலைக் கண்ணீர் சிந்தும்.

- ருன்னா நவாஸ் (மாவனல்லை)

சூஞ்சுகள் மிதிச்சு காயம்பட்ட கோழிகளின் கூடு மாதிரி இருந்த அந்த முதியோர் இல்லம் அன்னையர் தினம் அண்டைக்கு வழக்கத்துக்கு மாறாக விடிஞ்சது விடியாமலே கடும் பரபரப்பாக இருந்தது. அன்னையர் தினத்தைக் கொண்டாடுறதுக்கெண்டு அங்கை வேலை செய்யிற ஊழியர்கள் எல்லாருமா ஒண்டு சேர்ந்து அதை சோடிக்கத் தொடங்கிச்சினம்.

பால் வேறுபாடு வயது வேறுபாடு சாதி வேறுபாடில்லாமல் எல்லா வயசு போன ஆக்களுக்கும் அடைக்கலம் குடுக்கிற ஒரு உண்மையான ஆலயமாக இருந்தது அன்னை இல்லம் எண்ட அந்த முதியோர் இல்லம். ஒரு சமூக சிந்தனையாளனின்ரை உருவாக்கமாக அவற்றை உழைப்பில் அரசு குடுத்த நிலத்தில மரச் சோலைகளுக்கு நடுவில கிட்டத்தட்ட அம்பது வயசுபோன ஆக்களை பராமரிக்கப் போதுமான வசதிகளுடன் இருந்தது அன்னை இல்லம்.

கடவுள் கோயிலிலை இருந்தாரோ இருக்கிறாரோ இல்லையோ இந்த முதியோர் இல்லத்தில் இருந்தார் இருக்கிறார் எண்டது மட்டும் உண்மை. சிலவேளை அவருக்கும் வயது போனதால்தான் அவரையும் கவனிக்க ஆக்கள் இல்லாமல்தான் அவரும் அங்கை வந்து இருக்கிறாரோ எண்டு தெரியாது.

கைகால் விளங்கினவை விளங்காதவை நடக்க ஏலுமானவை ஏலாதவை புத்தி பிசகினவை எண்டு பலவிதமான வருத்தம் உள்ளவையும் வருத்தம் இல்லாதவையுமாக கனபேர் அங்கை இருக்கினம். உடல் வருத்தம் இருந்திச்சோ இல்லையோ அங்கை இருந்த

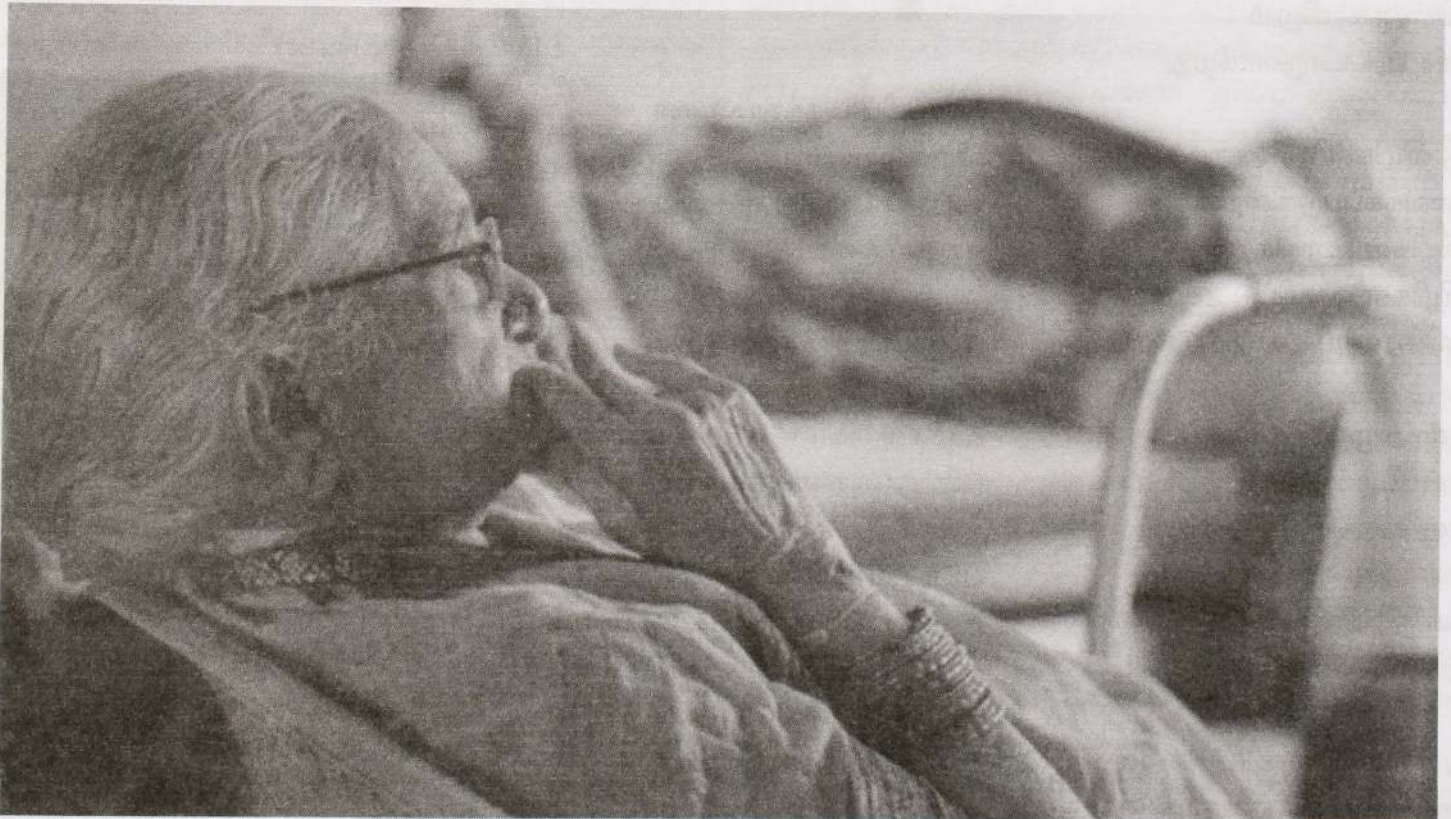
எல்லாருக்கும் நிறைய உள வருத்தம் இருந்தது, இருக்குது. சிலர் தங்களுக்கு எண்டு ஒதுக்கப்பட்ட அறையளில எந்த நேரமும் படுத்திருப்பினம், சிலர் மரங்களுக்கு சீழே போட்டிருக்கிற சீமெந்து பெஞ்சுகளில் இருப்பினம், சிலர் விறாந்தைகளில் இருப்பினம், சிலர் அங்கே இருக்கிற கோவிலிலை இருப்பினம். சிலர் மட்டும் ரெண்டு மூண்டு பேராக் கூடியிருந்து கதைப்பினம்.

தனிய இருக்கினமோ கூடி இருக்கினமோ அவையின்றை முகத்தில ஒரு சோகம் எப்பவும் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும். நாங்கள் எப்படி எப்படி எல்லாம் இருந்தமே எப்படி எப்படி எல்லாம் சீவிச்சமே எங்களின்றை பிள்ளையளை எப்படி எப்படி எல்லாம் வளர்த்தமே இப்படி அனாதையாகி அந்தரப்படுகிறமே எண்ட இடைவிடாத சிந்தனையின் வெளிப்பாடாகத் தான் அந்த சோகம் அவையின்றை முகத்தில ஒட்டி இருக்கக் கூடும். இப்படி அங்கை இருக்கிறவையில சிலர் பென்சன் எடுகிற ஆக்கள் சிலருக்கு பிள்ளையள் வெளிநாட்டில இருக்கினம் சிலருக்கு பிள்ளையள் உள் நாட்டில இருக்கினம். எண்டாலும் குடும்பத்தால ஏதோ ஒண்டு இல்லாட்டில் பல காரணங்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டோ இல்லாட்டில் கைவிடப்பட்டோ தான் அவை அங்கை வந்திருக்கினம்.

இப்படி இவை ஒதுக்கப்பட்டதுக்கு இவையின்றை விட்டுக்குடுக்காத இறுமாப்புக் குணம் இல்லாட்டில் அகம்பாவம் காரணமாக இருக்கலாம் இல்லாட்டில் மூப்பின் காரணமாக வாற பாதுகாப்பு உணர்வு காரணமான சுயநலம் இல்லாட்டில்

சரசுவதியின்றை ஆசை

காரைக்கவி கந்தையா பத்மநாந்தன்

தலைமுறை இடைவெளி காரணமாக இருக்கலாம். இல்லாட்டில் இவையின்றை உணர்வுகளைத் தேவைகளைப் புரிஞ்சு கொள்ளமுடியாத இவையின்றை பிள்ளையள் மருமக்கள் பேரப் பிள்ளையளின்றை சிந்தனை காரணமாக இருக்கலாம். இல்லாட்டில் முதியவர்களுடன் ஒத்துப் போகாத நவீன வாழ்க்கை முறை காரணமாக இருக்கலாம். இல்லாட்டில் வாழ்க்கைச் செலவை சமாளிக்க முடியாத அதிகரித்த சுமை காரணமாக இருக்கலாம். எது எப்படி எண்டான்ன தங்கடை கடைசி காலத்தில் சீவன் போகும் வரையும் நிம்மதியாக இருக்க வேண்டிய வயசுபோன ஆக்கள்தான் கடைசியில் பாதிக்கப் படுகினம்.

காலா காலத்திற்கு சாப்பாடு உடுக்கத்துணி மருந்து மாத்திரை பொழுதுபோக்கு வசதி மருத்துவ கவனிப்பு எண்டு இருந்தாலும் கூட அந்த முதியவர்களின்றை முகத்தில் ஏதோ ஒண்டைப் பறிகுடுத்த சிந்தனை எப்பவும் இருக்கும். பாசத்திற்கும் நேசத்திற்கும் ஏங்குகிற ஆசை அவையின்றை கண்களில் அப்பட்டமாத் தெரியும். சாப்பாட்டு நேரத்தில் சாப்பாட்டை வெறிச்சுப் பாத்தபடி காய்ஞ்சுபோன நடுங்கும் விரல்களால சாப்பாட்டுத் தட்டை துளா வேக்கை இதில் ஒரு கவளத்தை என்றை பிள்ளை எப்ப வெண்டான்னை வந்து எனக்கு ஊட்டி விடமாட்டானா இல்லாட்டில் நான் என்றை பேரப் பிள்ளைக்கு எப்பவெண்டான்னை ஊட்டிவிடமாட்டேனா எண்ட ஏக்கம் இருக்கும். அப்பிடி வாற ஏக்கம் கண்களில் கண்ணீராக உருண்டு திரண்டு வந்து சோத்துக்குள்ள விழுந்து குழைபடும்.

இப்படியான சூழலில்தான் சரசுவதியும் அந்த அன்னை இல்லத்துக்கு பத்து வருசங்களுக்கு முதல் வந்து சேர்ந்தார். நரைச்ச தலையும் திரைஞ்ச உடம்பும் பொலிஞ்ச முகமுமாய் இருக்கிற சரசுவதியைப் பார்த்த உடனேயே அவ நல்லா வாழ்ந்த மனுசி எண்டு ஆருக்கும் விளங்கும். தன்னை குளிப்பு முழுக்கில வலு கவனம் எந்த நேரமும் தோச்ச உடுப்புத்தான் போடுவா நெற்றியிலை எந்த நேரமும் வீபூதி இருக்கும்.

அவவின்றை ஒரே ஒரு மகன் செல்வன் கொழும்பில நல்ல உத்தியோகம் வீடு வாசல் எண்டு நல்ல வசதியாத்தான் இருக்கிறான். தேப்பன் சாக சரசுவதியை ஊரில தனிய விடேலாது எண்டு நினச்ச செல்வன் அவவை கொழும்பில கூட்டிக் கொண்டு வந்து தன்னோட வைச்சிருந்தவன். ஆரம்பத்தில் எல்லாம் நல்லாத்தான் போனது ஆனால் போகப் போக சின்ன சின்ன விசயங்களுக்கெல்லாம் செல்வன்றை மனிசி புஷ்பமும் பிள்ளையளும் சரசுவதியும் முரண் படத் தொடங்கிச்சினம். ரீவீ பாக்கிறதில் இருந்து பாத்ரம் பாவிக்கிறதில் தேத்தண்ணி குடிக்கிறது சாப்பிடுறது லைற் போடுறது பான் போடுறது படுக்கை போடுறது எண்டு எல்லாத்திலும் பிரச்சினை.

பிரச்சினை கூடி ஒரு கட்டத்தில் சரசுவதி தன்னை எங்கேயும் கொண்டு போய் விடச் சொல்லி செல்வனுக்கு கரைச்சல் குடுக்கத் தொடங்கினா. புஷ்பமும் “அதுதான் நல்லம் எங்கேயும் கொண்டே விடுங்கோ இஞ்சை உந்த மனிசியோட மாரடிக்க என்னாலையும் பெடிபெட்டையளாலையும் ஏலாது

“எண்டு சொல்லத் தொடங்கினாள். இரண்டு பக்கத்திலும் இருந்து நெருக்குவாரப்பட்ட செல்வன் இரண்டு பக்கத்துப் பாசத்தாலும் முடிவெடுக்க முடியாமல் தவிச்சவன் எத்தினையோ இரவுகளை ஒழுங்கா கண்ணோடகண் ஒரு நித்திரை கொள்ளேலா மத் துலைச்சான். உந்த நித்திரைக் குறைச்சலாலை தன்னை வேலையளில் வலு கெட்டிக்காரன் எண்டு பெயர் எடுத்த செல்வன் தன்னை வேலையளை ஒழுங்காகச் செய்ய முடியாமல் மேலதிகாரிகளிடம் திட்டு வாங்கத் தொடங்கினான். கடைசியில் வாறது வரட்டும் எண்டு நினைச்சவன் சரசுவதியை கொண்டு வந்து அன்னை இல்லத்தில் விட்டு விட்டுப் போனான். ஆனாலும் நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் வந்து தாயைப் பார்த்துப்போட்டுப் போவான்.

சரசுவதி வந்து ரெண்டு வருஷம் கழிச்ச அன்னை இல்லத்துக்கு சரசுவதியின்றை பக்கத்து அறைக்கு வந்த சேர்ந்த பூமணியை என்னவோ சரசுவதிக்கு பிடிச்சுப் போக இரண்டு பேரும் நல்ல சிநேகிதம். பூமணிக்கு இரண்டு ஆம்பிளைப் பிள்ளையள் ஒரு பொம்பிளைப் பிள்ளை எல்லாரும்

வெளிநாடுகளிலை செட்டில் ஆகிவிட்டினம். ஊரில புருஷன் இருக்கும் வரையும் இருந்தவ அவர் சாக பாக்க எடுக்க உதவி செய்ய சொந்தக்காரர் ஒருத்தரும் இல்லாததால அங்க வந்து சேர்ந்திட்டா. பிள்ளைகள் எப்பவாவது இருந்து விட்டு போனில் ஒரு சில நிமிடங்கள் கதைப்பினம். அவை பேசி முடிச்ச பிறகும் பூமணி ரிசீவரை பல நிமிடங்கள் திருப்பி வைக்காமல் பிள்ளையளின்றை பேரப் பிள்ளையளின்றை முகங்கள் தெரியுதா எண்டு நினைச்சோ என்னவோ தெரியாது அதையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பா.

சாப்பிடப் போனாலும் சரி கும்பிடப் போனாலும் சரி ரீவீ பார்க்கப் போனாலும் சரி சரசுவதியும் பூமணியும் எப்பவும் சேர்ந்தே போவினம் வரு வினம். மரத்துக்கு கீழேயும் சேர்ந்தே இருந்து தங்கட சுக துக்கங்களை மனம் விட்டுப் பேசவினம். தன்னை பிரச்சினையை காது கொடுத்துக் கேட்கிறதுக்கு ஒருத்தர் இருக்கிறார் தன்னோடு மனம் விட்டுப் பேசுவதற்கு ஒருத்தர் இருக்கிறார் எண்ட எண்ணமே அவைக்க அப்பிடியொரு பிணைப்ப தோற்றுவிச்சு இருந்தது. அப்படித்தான் அண்டைக்கும் மரத்திற்குக் கீழ் போயிருந்திச்சினம்.

சரசுவதிதான் வழக்கம் போல அண்டைக்கும்

பேச்சைத் தொடங்கினா . “பூமணி நான் நினைக்கிறேன் இண்டைக்கு அன்னையர் தினம் எண்டதால தம்பி என்னைப் பாக்கிறதுக்கு எப்பிட்யும் வருவான்... அப்பிடி வந்தான் எண்டால்...நான் அவனிட்டை ஒரு விசயம் சொல்ல வேணும் எண்டு நினைக்கிறேன்” எண்டவும்

“அப்பிடி என்ன விசயம் சரசக்கா அவனிட்டை சொல்லப் போறியள் எனக்கும் சொல்லன்” எண்டு பூமணி கேட்டா .

“இல்லைப் பூமணி அதை நான் அவனிட்டைத்தான் சொல்ல வேணும் உன்னட்டை சொல்லேல்லை எண்டு குறை நினைக்காதை” எண்டு சரசுவதி சொல்லவும் பூமணியின்றை முகம் சுருங்கிப் போனது .

“எடி பூமணி உண்ணான என்னோட கோவிக்காதையடி வேணுமெண்டால் அவனோட நான் கதைகேக்கை நீயும் இரு இப்ப நான் உனக்குச் சொல்ல மாட்டன்” எண்ட சரசுவதி.

“அது சரி நீ ஸ்கைப்பில் உன்ரை பிள்ளை யளோட கதைக்கேல்லையே. இக்கணம் அதுகள் அன்னையர் தினத்தில உன்னோட கதைக்க வேணும் எண்டு ஆசையோட காத்துக் கொண்டேல்லை இருக்கப் போகுதுகள் போய் ஒபீசில் பார்த்துகொண்டு வா ... நீ வரும்வரைக்கும் நான் இதிலை இருக்கிறேன்” எண்டா.

ஒப்பீசுக்குப் போய் கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பிறகு உம்மெண்டு முகத்தை வைச்சுக் கொண்டு வந்த பூமணியிட்டை “என்னடி பிள்ளை பூமணி பிள்ளையள் கதைச்சவையோ” எண்டு சரசுவதி கேக்க முதலே விம்மத் தொடங்கின பூமணி “இல்லை அக்கை அவை ஒருத்தருக்கும் இண்டைக்கு நேரம் இல்லையாம் பிறகு ஒருநாள் கதைக்கினமாம்” .

“முத்தவன் ஆரோ பமிலி பிரண்சோட ட்ரிப் போக வெளிக்கிட்டிட்டானாம். சின்னவன் அங்க அவையின்றை கவுன்சிலிலை இருக்கிற எல்டேர்ஸ் ஹோமில் ஏதோ புரோக்கிறாமாம் அதுக்குப் போக வேணுமாம். அவள் மகள் அவளின்றை பிள்ளையளுக்கு கேக் ஐசிங் பழகுற கிளாஸ் இருக்காம் அதால இண்டைக்கு கதைக்க ஏலாதாம் எண்டிட்டினம்” எண்டு குலுங்கி குலுங்கி அழத் தொடங்கினா பூமணி.

“இஞ்சை பார் பிள்ளை பூமணி; எண்டு பூமணியின்றை முதுகை ஆதரவாக தடவிக் குடுத்த சரசுவதி

“நீ ஒண்டுக்கும் அழாதை உன்னோட கதைக்க நான் இருக்கிறேன் இன்னும் கனபேர் இருக்கினம் எங்கனோடை நீ கதை நாங்கள் உன்னட்டை கதை கேக்கிறம்”

எண்டு சொல்லிக் கொண்டிருக்க செல்வன் காரால இறங்கி இரண்டு கையிலும் பழங்கள் பிஸ்கற்றுகள் நிறைஞ்ச பையளோ அவை இருந்த இடத்துக்கு வந்தான்; வந்தவன்,

“என்ன அம்மா எப்பிடி சுகமா இருக்கிறியளே பூமணி மாமி எப்பிடி சுகமா இருக்கிறியளே” எண்டபடி ஒவ்வொருத்தருக்கும் ஒவ்வொரு பையைக் குடுத்தபடி அவைக்கு முன்னால இருக்கிற பெஞ்சில் இருந்தான்.

“ஓம் மோனை நாங்கள் இஞ்சை நல்ல சுகமா இருக்கிறம் நீ எப்பிடி சுகமா இருக்கிறியே புஸ்பம்

பிள்ளையள் எப்படி இருக்கினம்” எண்டு சரசுவதி கேட்டா.

“அவை எல்லாரும் நல்லா இருக்கினம் அம்மா ...பிள்ளையள் எல்லாரும் இப்ப வேலை பாக்கினம். இனி அவையை நல்ல இடமாப் பார்த்து கலியாணம் முடிச்சுக் குடுக்க வேணும் அதோட என்றை சோலி முடிஞ்சிடும்” எண்டு சொன்ன செல்வன்

“அது சரி ..உங்களுக்கு என்னம்மா வேணும்” எண்டு கேட்டான்.

“இஞ்சை பார் தம்பி நான் இப்ப பத்து வருசமா உன்னட்டை ஒண்டும் கேக்கேல்லை ஆனால் இப்ப உனக்கும் வயசாப் போச்சு உன்ரை பிள்ளையளுக்கும் கலியாணம் செய்ய வேணும் எண்டு சொல்லுறாய் அதால கொஞ்ச சாமான் கேப்பன் இஞ்சை இல்லத்துக்கு வாங்கிக் குடுப்பியே” எண்டு கேட்டா சரசுவதி.

“ஓம்மா... இதென்ன கேள்வி ஏலுமெண்டால் வாங்கிக் குடுப்பன்தானே என்ன வேணும் எண்டு சொல்லுங்கோ” எண்டான் செல்வன்.

“இஞ்சை சரியான வெக்கை மோனை அதிலும் கோடை காலத்தில நசநசவெண்டு ஒரே வேர்வையும் நாத்தமும் நித்திரை கொள்ளேலாது. அப்பிடி எண்டாலும் நுளம்பும் கிடக்கவிடாது. அது மட்டும் இல்லாமல் மத்தியானம் வைக்கிற கறியள் எல்லாம் இரவு சாப்பிடேக்கை புளிச்சுப் போம் அதால நீ இந்த அறையளுக்கு பூட்டுறதுக்கு ஏசி வாங்கிக் குடு அதோட சாப்பாடு வைச்சு எடுக்க ரெண்டு மூண்டு பிரிஜ்ஜும் வாங்கிக் குடு” எண்டு சொன்னா சரசுவதி .

சரசுவதி சொன்னதைக் கேட்டதும் திகைச்சுப் போன செல்வன் “ஏனம்மா இவ்வளவு நாளும் நீங்கள் இதைச் சொல்லேல்லை இப்பதான் சொல்லுறியள்” எண்டு கேட்டான்.

“இல்லை மோனை என்றை காலம் முடிஞ்சு கொண்டு வருகுது நான் எப்பிட்யோ சமாளிச்சுப் போட்டன் நான் இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்குத்தான் இருப்பன். ஆனால் நீ கொழும்பில் சொகுசா இருந்திட்டாய் பிள்ளையளுக்கு கலியாணம் கட்டிக் குடுத்த பிறகு இஞ்சை இருக்க வந்தாய் எண்டால் உன்னால சமாளிக்க ஏலாது அதுதான் இந்தச் சாமான் எல்லாம் கேட்டனான்” எண்டு சரசுவதி சொல்லவும் அதிர்ந்து போய் நிண்டான் செல்வன்.

நூல்
பொன் வண்டு
(சிறுகதைத் தொகுதி)

ஆசிரியர்
ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்

வெளியீடு : ஜீவநதி
விலை : 600.00

“கிராமத்தின் மண்ணும் மக்களும்”

-ஏ.எஸ்.உபைத்துல்லா

இலங்கையில் வளர்ந்து வரும் துறைகளில் நாட்டார் பாடலும் ஒன்றாகும். மொழித் துறையின் பகுதியாக செயற்பட்ட நாட்டார் பாடல்கள் இன்று தனி ஒரு கலையாக வளர்ந்து வந்துள்ளது. இத்துறையானது மானிடவியல், சமூகவியல், தத்துவம், வரலாறு ஆகிய துறைகளோடு இரண்டறக் கலந்துள்ளது.

இப்பாடல்களின் சிருஷ்டிகர்த்தா இம் மண்ணின் மக்கள். பழங்கால பாட்டின் எச்சமாகிய நாட்டார் பாடல்கள் மக்களின் உள்ளத்தில் கருக்கொண்டு உணர்ச்சி வெளிபாடாக உருவானதாகும். சமுதாய வளர்ச்சியினை படம் பிடித்துக் காட்டும் கண்ணாடியாக நாட்டார் பாடல்கள் காணப்படுகின்றன.

வாய்மொழியாகப் பிறந்து மனதுக்கும் செவிக்கும் இன்பம் ஊட்டுகின்ற இப்பாடல்கள் யாரால்? எப்போது பாடப்பட்டது? என்பதை அறுதியிட்டு கூறமுடியாத போதிலும் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக மக்களிடையே வாய்மொழி இலக்கியமாக வழங்கி வரும் இப்பாடல்கள் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் மேலை நாட்டில் அச்சவாகனம் ஏறியது.

இயல்பாக இயற்கையோடு இணைந்து உணர்ச்சிகளை ஊட்டி மக்களைக் களிப்படையச் செய்யும் கலையாகிய நாட்டார் பாடல்கள் மனித உணர்வுக்கு வடிகாலாக அமைந்துள்ளது.

கிராமிய மக்களின் ஜீவ ஊற்றாகிய நாட்டார் பாடல்கள் வளமிக்க எம்முடைய பாரம்பரிய பண்பாடுகளை விளக்குவதாகும்.

இத்தகைய நாட்டார் பாடல்கள் படிப்பு வாசனையற்ற கிராமிய மக்கள் பாடியவைகள் தான் என்ற கருத்தை முற்று முழுதாக எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதாக இல்லை. காரணம் நாட்டுப்பாடல்கள் ஏட்டு

பிரதிகளாகவும் இருந்திருக்கின்றன.

தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் பல பிராந்தியத்து நாட்டுப் பாடல்களையும் படிக்கும் போது அதனைப் பாடியவர்களுக்கு, கல்வியறிவு இருந்திருக்கிறது என நாம் துலாம்பரமாகக் காணமுடியும். ஏட்டிலே பாடல்களை எழுதி வைத்தோர் நிச்சயமாக படிப்பறிவுற்ற பாமர மக்களாக இருக்க முடியாது.

இந்த நோக்கோடு தான் நான் நாட்டுப் பாடல்களை நோக்குகிறேன். நாட்டுப் பாடல்களில் எதுகை, மோனை, சீர், தளை இவைகளைப் பார்க்கும் போது பாடியவர்களுக்கு கவிதையைப் பற்றிக் கொஞ்சமாவது தெரிந்திருந்ததோடு, அவர்களுக்குக் கவித்துவம் இருந்தது என்பதையும் ஒப்புக்கொள்ளத் தான் வேண்டும்.

ஈழத்தில் நாட்டார் பாடல்களை தேடி தொகுக்கும் முயற்சி 1950ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னரே முனைப்படைந்து. பல பிரதேசத்து நாட்டார் பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ள போதிலும் திருகோணமலை மாவட்டத்தின் நாட்டார் பாடல்களைச் சேகரிக்கும் முயற்சியில் ஒருவருமே முன்வராதிருக்கின்றனர். என்னால் சேகரிக்கப்பட்ட பாடல்களை உங்கள் முன் வைத்துள்ளேன்.

எனது சனனபதியான மூதூர் பிரதேசத்திலும் குட்டிக்காளி காவியம், கங்கைக் காவியம், குறிஞ்சா முனைக் காவியம் ஆகியன தொடர்நிலைச் செய்யுட்களாக சில இருந்தன. எமது முதியோர்கள் அவைகளைப் பாடியதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். அவைகள் என்றுமே அச்சில் வெளிவரவில்லை. இன்றைய நிலையில் அவை வாய்மொழி இலக்கியமாகவே அமைந்திருப்பதால் அவையும் நாட்டுப்பாடல்களே.

முதலில் குட்டிக்காளி காவியத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். சம்பூர் வாசியான குட்டிக்காளி என்பவன் தன் இன பந்துகள் வதியும் ஊரான கிளிவெட்டியில் மணம் முடிக்கிறான். அங்கே மனைவியுடனும் பிள்ளைகளுடனும் வாழ்கிறான். குடும்பத்தில் ஏதோ தகராறு. சம்பூருக்கு வந்த குட்டிக்காளி துவக்கோடு கிளி வெட்டிக்குச் சென்று மனைவி, பிள்ளைகள், மாமனார் ஆகியோரை சுட்டுக் கொல்கிறான். வழமையான விசாரணை நடக்கிறது. வழக்கு விசாரணை நடந்து குற்றவாளியாகிக் கொலை தீர்ப்படைகிறான். இச் சம்பவம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதியில் நடைபெற்றது. இதனை யாரோ ஒருவர் காவியமாகப் பாடி இருக்கிறார். அவர் கிளிவெட்டியில் இருந்த யாழ்ப்பாணத்து ஆசிரியர் எனச் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். சரியாகத் தெரியவில்லை எவர்க்கும். ஆனால் காவியத்தின் பாடல்கள் முதியோர் சிலருக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. அக்காவியத்தின் முதற் பாடல்களைப் பார்ப்போம். முதலாம் பாடல், கொட்டியாபுரப்பற்றின் எல்லைகளை சொல்வதாக அமைந்துள்ளது அந்தப் பாடல் வருமாறு

திருமருவு கோணமலை வடசார்பிலாக
செய்யவொரு வாரிதிரை கீழ்சார்பிலாக
வெருகல் எனும் அழகு நதி தென்சார்பிலாக
குருக்கள் எனும் வளந்தியும் மேல் சார்பிலாக

ஆன இந்நான் கெல்லை அமைவாகவுள்ள
அகமிகவு மகிழ்வு தரும் செந்நெல்வினை கழனி
தேனொழுகு மலர்காவின் செழுமை மாறாத
திகழ் கொட்டியார் என்னத் திருநிறையும் நாடு

இவ்வளமையுறுங் கொட்டியாபுரப்பற்றில்
எழில் பெருக வேளாளர் வதிகின்ற ஊராம்
செவ்வை செறி சம்பூர்க் குறிச்சியிற் பிறந்த
சித்திராவி பெருந்தகையுடையாளின் மைந்தன்.

இப்படியாகத் தொடங்கும் குட்டிக்காளி காவிய நாயகனை “பொருந்து குட்டிக்காளி என்னும் நாமத்தான் பேர் விளங்கத் தக்க திறல் காத்த வீரன்”

என ஒரு வீரனாகவே வர்ணிக்கிறது. இந்தக் காவியத்தைப் பாடியவர் குட்டிக்காளியின் மேல் அன்பும் அனுதாபமும் உள்ளவராகவே இருந்திருக்க வேண்டும்.

ஆனால் பாடியவரே தெரியாத இக்காவியம் இன்று கொட்டியாபுரப்பற்று மக்களிடையே வாய்மொழி இலக்கியமாகவே பயிலப்படுகின்றது. அக் காவியம் முழுவதையும் தேடிப்பிடித்து வெளிக் கொணர இனிமேற்தான் யாராவது முயலவேண்டும்.

மூதூர் முஸ்லிம் புலவரான சாலையர் என்பவரால் பாடப்பட்டது “கங்கைக் காவியம்” மகாவலி கங்கை மூதூருக்கு வளத்தையும் வனப்பையும் தருகின்றது. இன்னமும் தந்துகொண்டிருக்கிறது. அக்கங்கையானது ஓடி வளைந்து திரும்பும் இடங்களில் எல்லாம் வெண் மணலைக் கொட்டிப் பரவி இருக்கும். அம்மணற் திட்டுக்களை “தெத்தி” என்று அழைப்பார்கள். அம்மணற் திட்டுக்களில் கூடி உல்லாசமாகச் சாப்பிடுவது இவ்வூர் மக்களுக்கு ஒரு பொழுது போக்கு. அப்பொழுது போக்குத்தான் காவியமாக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சீராறு மகாவலி கங்கை வியப்பும்
தெத்திகள் அமைந்திடும் விஸ்தாரவிதமும்

நேரான காவியம் நாவாலிசைக்க
நித்தனே என் நாவில் சித்தி தருவாயே
என்ற காப்புடன் தொடங்கும் இக் காவியம்:
மத்தகரி ஒத்த முஸ்லிம்கள் திடவான்
மாடாடு கோழி பல காய்கறிகள் சம்பா
உத்தம குணத்தோடு விருந்தாடல் செய்யும்
உயர் பெரிய வம்மியடி மணல் மேடுதானே.

தானவன் கிருபை உறுமானே நீகேளாய்
சாந்தமுறு வெண் நாவல் சேந்திடும் தெத்தி
தேனொழுகு சோலைசெறி புனியடித் தெத்தி
தேவியே சேம்பையடி தெரிகிறது பாராய்

இப்படியாக கங்கைக் கரையோரமாக நடந்து பல தெத்திகளை தன் காதலிக்கு காட்டிக்கொண்டு போவதாக செல்லுகின்றது இவ்வழிநடைக் காவியம். முப்பதுக்கு மேற்பட்ட செய்யுட்களை உடையதாக அமைந்துள்ளது. அதிர்ஷ்டவசமாக இக்காவியம் முழுவதும் நமக்கு கிடைக்கவில்லை. வாய்மொழி மூலமாக கிடைக்கப் பெற்ற 30 செய்யுட்களையும் கொண்டு “கங்கை காவியம்” என்ற பெயரில் 1997ஆம் ஆண்டு நூலாக நான் வெளியிட்டுள்ளேன். இந்நூல் திருகோணமலை ஈழத்து இலக்கியச் சோலையின் ஏழாவது வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளது.

இக் கங்கை காவியம் போலவே தோப்பூரைச் சேர்ந்த குப்பைத் தம்பி புலவர் குறிஞ்சா முனைக் காவியத்தை எழுதியுள்ளார். தோப்பூருக்குப் பக்கத்திலுள்ள அல்லைக் குளம், அக்குளம் சார்ந்த மருத நிலப்பகுதியும் இக்காவியத்தில் விவரிக்கப்படுகின்றது. அக்குளக் கரைக்குப் பக்கத்தில் விருந்தயரும் சம்பவமே காவிய பொருளாகும்.

மலரழகு வசனமலர் இதழ்பிரிய
முடிவதனில் வருவதனை முடுகியே கண்டு
பலவிதம் தானவரி வண்டு மது உண்டு
பல நாளுமே சென்ற சிரராக பாடும்

அலறுமிது குளமதனை அரசரிது நாளில்
அல்லையெனவென்று சில கல்லனை தொடுத்து
பலருமிகு உபயோகமாக அக்குளமதைப்
பாதாளமாக்கி வெகு நீரானதை நிறுத்தி

என்பன போன்ற சுவை மிகுந்த நாற்பது பாடல்களால் இக்காவியம் அமைந்துள்ளது. இக்காவிய மும் தற்போது வாய்மொழியாகவே வழங்கி வருகின்றது.

இஸ்லாமிய இலக்கியத்தின் கொடு முடியாகத் திகழும் முதற்காப்பியமான சீறாபுராணத்தைப் பாடிய உமறுப் புலவரைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் நன்கு அறியும். ஆனால் அதே உமறுப் புலவரின் பெயரைத் தரித்துக் கொண்டு மூதூரிலும் ஒரு புலவர் இருந்தார். அவர்தான் உமறுநெய்னார் புலவர்.

இவர் க.பொ.த.(சாதாரண) வகுப்புக்கான தமிழ் இலக்கியப் பாடத்திட்டத்திலுள்ள சீறாப்புராணத்தில் வரும் பற்றுப் படலத்துக்குப் பதவுரை, பொழிப்புரை, இலக்கணவிளக்கவுரை எழுதி 1960 ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டுள்ளார்.

புகாரிக் காவியம் மூதூர் நத்துவதுல் உல்மா சபையினர் கேட்டுக் கொண்டதுக்கு அமைய 1950 - 1960 காலப் பகுதியில் இடம் பெற்ற புகாரி கந்தூரி நிகழ்வை

பற்றிப் பாடிய ஒரு காவியமாகும். இக்காவியம் நாற்பத்தொன்பது கண்ணிகளை உடையதாக உற்று நெய்நார் புலவர் பாடியுள்ளார். சில செய்யுட்களை அந்தாதியாகவும் புலவர் பாடியுள்ளார்.

புவியினில் விளங்குமிக மூதாரெனும் பதி
பொங்கு நதி பாய்வதாலொங்கும் வளமாகி
கவினொழுகு செக்நெவொடு கண்ணுமலிந்து
காட்சிதரு கின்ற திரு மாட்சி பெறு நாடு

அறிவூட்டும் நபி மொழிகளானதா மதமும்
அடங்கிய புகாரிசரி பென்னும்
நன்னூலே நெறிகாட்டி யொளியூட்டும்
அந்நூலைப்பத்தி நேமமாய் நாற்பது நாள் வரையிலோதி!

இன்னுமொரு பாலிலே விருந்தினர்களைல்லாம்
ஏற்றபடி சோறு கறியுண்பதற்காக
பன்நூறு சகன்களிற் போட்டு வைத்திருக்க
பணித்தவரும் விருந்துபசரிப்பவரு மோர் பால்!

இவ்வாறு தொடர்நிலைச் செய்யுட்களாக மறைந்து அருகி காணப்படுகின்ற ஏனைய காவியங்களையும் தொகுக்கும் முயற்சியில் இலக்கிய அன்பர்கள் முன் வர வேண்டும் என அன்புடன் கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.

இத்தொடர்நிலைச் செய்யுட்களை விட்டால் மூதாரில் நாட்டார் பாடல்களாக நமக்குக் கிடைப்பது வத்தைக் காரனின் “அம்பா” பாடல்களாகும்.

வத்தை (பாய்மரக்கப்பல்) என்றால் 1947ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர் மூதாருக்கும் திருகோணமலைக்கும் இடையில் முக்கிய கடல் வழிப்போக்குவரத்துச் சாதனமாக அமைந்தவையாகும். அவை மீன்பிடி தோணிகளைப் போல சிறியவையும் அல்ல பாய் மரக்கப்பலைப் போல பெரியவையும் அல்ல. முப்பது அல்லது நாற்பது அடி நீளமும் ஒன்பது அல்லது பத்து அடி அகலமும் கொண்டதாக இருக்கும். வங்குகள் என்ற மரத் தூண்களில் பலகைகளை பொருத்தி செய்த மரக்கலங்கள் இவை.

காற்றிலே பாய் விரித்து ஓடும் காற்றே அசையாத பங்குனி சித்திரை மாதங்களில் சுமார் பத்து அல்லது பதினைந்து பேர் சேர்ந்து துடுப்புக்களால் வலித்து வத்தையை ஓட்டிச் செல்வர். சிலவேளை மூதாரில் இருந்து திருகோணமலை துறைமுகத்துக்கு துடுப்பு வலித்தே வரவேண்டி இருக்கும். இந்த எட்டு மைல் கடல் தூரத்தையும் தண்டு வலித்து அங்குலம் அங்குலமாக முன்னேறும் போது அலுப்பும் களைப்பும் தோன்றாமலிருக்க வத்தைக்காரர்கள் அம்பா பாடுவார்கள். அந்த அம்பா பாடலை நோக்குவோம்.

1. ஆண்டவனே ஏலேலோ உன்னை நம்பி
அரிய கடல் ஏலேலோ ஏறிவிட்டோம்.
2. படைச்சவனே ஏலேலோ உன்னை நம்பி
படு மரத்தில் ஏலேலோ ஏறிவிட்டோம்.
3. வாடை நல்லா ஏலேலோ வீசுதடி
வங்கக் கடல் ஏலேலோ குமுறுதடி
4. கச்சான் நல்லா ஏலேலோ காத்தடிக்க
கடல் பொங்கி ஏலேலோ குமுறுதடி

இப்படியே துடுப்பு வலித்து கொண்டு வருகையில் அத்தை காரன் ஒருவன் சோர்ந்தே போகிறான். அவனுக்கு களைப்பும் ஆயாசமும் மேலிட வாழ்க்கையே வெறுக்கிறது அவன் பாடுகிறான்

வட்ட வட்ட ஏலேலோ
பலகை நாக்காம்
வாணல் எல்லாம் ஏலேலோ போக்குதடி

இவ்வடிகளில் துடுப்பலகை நாக்கு துடுப்புக்களின் நுனியில் அரசிலை போல தோன்றும் பலகையிலான துடுப்புக்களாகும். அதை பலகை நாக்கு (தண்டு மரம்) என்றே சொல்லுவார்கள். அடுத்த அடியில் வரும் வாணல் “வாழ்நாள்” என்பதன் சிதைந்த வடிவமாகும்.

இப்படியாக ஒருவன் வாழ்க்கையை வெறுத்து பாடுகையில் இன்னொருவனுக்கு பழம் பெருமை மிக்க திருகோணமலையும், அதன் பெருமைக்கு காரணமான கோணேசரும் ஞாபகத்துக்கு வருகின்றது. அவன் பாடுகிறான்

நானுபக்கம் ஏலேலோ நானுமலை நடுவ திரு ஏலேலோ
கோணமலை
கோண நல்ல ஏலேலோ மலைச்சிபெற்ற கோபுரத்தை
ஏலேலோ யரிடிச்சார்

இன்று எம்மிடையே வத்தைகளும் இல்லை அம்பா பாடுபவர்களும் இல்லை. ஆனாலும் இந்த அம்பாப் பாடல்கள் பலருக்குத் தெரியும். அவைகளை தொகுக்க வேண்டியது நம்மவரது கடமையாகும்.

மூதாரின் மத்தியிலே மிகச் சிறுபான்மையினராக கத்தோலிக்க மக்கள் சிலர் இருக்கின்றார்கள். கொட்டியாபுரப்பற்று வன்னியன் ஒருவன் அரசரிமைப் போராட்டத்தில் தோல்வி கண்டு தூத்துக்குடிக்கு ஓடினான். அங்கிருந்து கிறிஸ்தவர்களான மீன்படி பரதவர்களைச் சேர்த்து கொண்டு இங்கு மீண்டும் வந்து ஆட்சியை கைப்பற்றினான் என்று அருட்திரு டொமினிக் சாமிநாதன் அவர்கள் “வெட்டாப்பு” என்ற பத்திரிகையில் எழுதியுள்ளார்.

பதினேழாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே இங்கு வாழ்ந்து வரும் கத்தோலிக்க மக்களிடம் பல்வேறு பாடல்கள் நாட்டார் இலக்கியமாக உண்டு. ஒரு தாலாட்டு பாடலைப் பார்ப்போம்.

ஒரு தாய் தன் அருமை மகனைத் தொட்டிலில் இட்டுத் தாலாட்டுகிறாள். அம்மைந்தன் அவள் அறுந்தவமிருந்து பல நேர்த்திகள் வைத்துப் பிறந்தவன். அவன் நல்லபடியாக வளர வேண்டும் என்று மரியன்னையை வேண்டுகிறாள்.

நான் மலைக்கு மலை நேர்ந்தேன்
மலை உயரக் பொன் நேர்ந்தேன்
மாதா இரங்கி - மாதா மனமிரங்கித்
தந்தபிச்சை ஈடேற
தயவு பண்ணும் தாய் மரியே
கொடுத்த பிச்சை ஈடேறக்
கூட நில்லும் தாய் மரியே.

இன்னொரு தாய் தன் பெண் குழந்தையை தாலாட்டுகிறாள். அப்பெண்ணுக்குத் தன் அண்ணனிடம் ஏதோ மனத்தாங்கல்கள் அம்மனத்தாங்கலைத் தன் தாலாட்டில் வெளிப்படுத்துகிறாள்.

நீ அம்மான் வயலுக்கு
அவலுக்கு நெல் அள்ளப் போய்

அம்மான் பெட்டி பறிச் செறிஞ்சு
உன்னைப் போ பிள்ளை என்றோ
நீ அழுது விம்மி ஓடி வந்து
அப்பரிடம் சொல்லி அழு
அப்பர் காசால் அவலிடித்து
உன் கவலை எல்லாம் தீர்த்தாரோ பொன்னால் சுவரிடித்து
உன் பொருமல் எல்லாம் தீர்த்தாரே

இப்படியான தாலாட்டுப் பாடல்கள் பழைய கிழவிகளிடம் தாராளமாக உண்டு. இன்றைய தலை முறையினருக்கு இவை தெரியாது. இன்றைய தலைமுறையினர்

எந்தன் பச்சைக்கிளிக் கொரு செவ்வந்திப் புவை
தொட்டிலைக் கட்டிவைத்தேன் - அந்த பட்டுச் சிறகுடன்
அன்னச் சிறகினை
மெல்லென இட்டு வைத்தேன்.

என்று சினிமா பாட்டுப் பாடி தாலாட்டுபவர் களாயிட்டே. இந்த நிலையில் நம் பழைய தாலாட்டு பாடல்களைத் தொகுக்க வேண்டியது மிக அவசியமாகின்றது. இத்தாலாட்டுப் பாடல்கள் முஸ்லிம்களிடையே யும் உண்டு. கொட்டியாபுரப்பற்றில் பள்ளிக்குடியிருப்பு என்ற கிராமம் உண்டு. அங்கே கொம்பு விளையாட்டு இன்னமும் நடைபெறுகின்றது. அந்த கொம்பு பாட்டுக்கள் ஏற்கனவே நாட்டார் பாடல்கள் என்ற பாடநூலிலே வெளிவந்திருப்பதால் அதனை நான் இங்கு குறிப்பிடவில்லை.

கொட்டியாபுரப்பற்று மக்களதும் திருகோண மலை வட்டாரத்து ஏனைய பற்றுக்களின் மாந்தரது முக்கிய ஜீவனோபாயம் விவசாயமே. மாடு அவர்களுக்கு மிக மேலான சொத்து. வயல் உழவும், சேறு மிதிக்கவும், துடு அடிக்கவும் மாட்டையே அவர்கள் பயன்படுத்துவர். வயல் மிதிக்கையில் அவர்கள் பாடும் போதும்

வரம்போ தலைகாணி - உனக்கு
வாய்க்காலோ பஞ்சு மெத்தை

ஓடிநட செல்லா - உன்
உறுதியுள்ள காலாலே
செல்லன் சாரை அறிவாண்டா - அவன்
சார் தவறிப் போகாண்டா
மூலை வரம்போரம் - நீ
இந்த நடை நடந்தா
எப்பகரை சேருவம் நாம்

ஓப்பாரிப் பாடல்களிலும் இப்பிராந்தியத்திற் கென்றே சொந்தமான சில பாடல்களும் உண்டு. ஓர் தடவை நான் என் தமிழ் நண்பர் ஒருவரின் சாவீட்டுக்குச் சென்றிருந்தேன். அவன் தாயின் சம்மதம் இன்றிக் காதல் திருமணம் முடித்தவன். அவன் சடுதியாக இறந்து போனான். நான் சென்ற நேரத்தில் அவனது தாய் புலம்பினாள்.

நான்கூதில் இழந்து விட்டேன் - உன்னைச்
சூதாடித் தோற்று விட்டேன்.

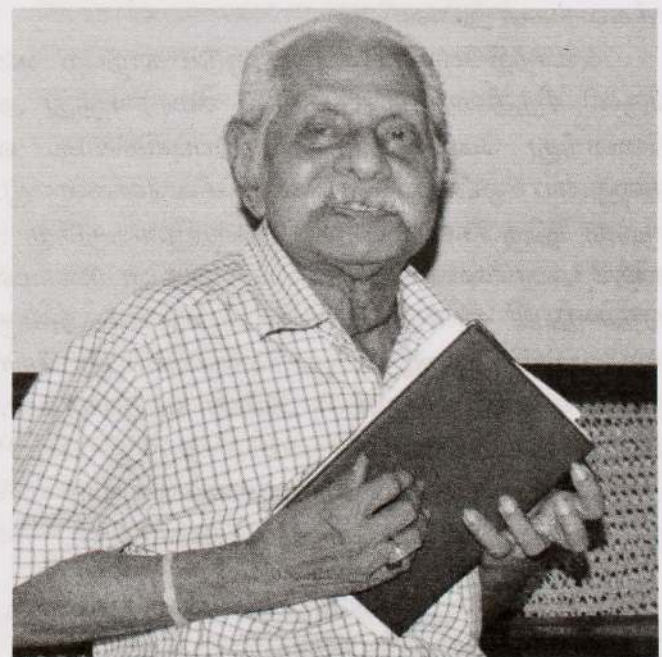
இன்னமும் அந்தத் தாயானவள் என்னென் னமோ சொல்லி அழுதாள். அவளது ஓப்பாரிப் பாடல் களைப் போன்ற பாட்டை நான் வேறு எந்த ஓப்பாரியிலும் காணவில்லை. இந்த ஓப்பாரிப் பாடல்களையும் தேடிப்பிடித்துத் தொகுக்க வேண்டும்.

முடிவாக வெருகல் தொடக்கம் தென்னை மரவாடி வரை உள்ள இப்பரந்த பிரதேசத்தின் எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் சென்று இக்கட்டுரைக்கான பாடல் களைத் தொகுக்க எனக்கு நேரம் இருக்கவில்லை. சில இடங்களுக்கு என்னால் போகவும் முடியவில்லை.

எனவே, இப்பிராந்தியத்தின் நாட்டார் பாடல் களைத் தேடிக் கொணரும் ஆரம்ப முயற்சியாகவும், அறிமுக உரையாகவுமே இக்கட்டுரை அமைந்து விட்டது. இலக்கிய அன்பர்களுக்கு திருகோணமலைப் பிராந்திய நாட்டார் பாடல்களைத் தொகுக்க வேண்டும் என்ற ஆசையைத் தோற்றுவித்தால் அதுவே இன்றைக்குப் போதுமானது.

சிறுவர் இலக்கியம் படைத்த மாஸ்டர் சிவலிங்கம்

சிறுவர்கள் உலகு மகிழ்ச்சியானது. அவர்களை மகிழ்ச்சிப்படுத்தும் நோக்கோடு அவர்களுக்கு ஏற்ற வகையில் படைப்புகளை படைப்பதென்பது இலகுவான காரியமல்ல. ஈழத்தில் புகழ்பூத்த சிறுவர் கதைப்படைப்பாளியாக விளங்கியவர் மாஸ்டர் சிவலிங்கம் அவர்கள். சிந்தாமணி பத்திரிகையில் இவரது பல சிறுவர் கதைகளும் சிறுவர் நாவல்களும் வெளியாகியுள்ளன. வானொலியிலும் இவரது கதைகள் இடம்பெற்று சிறுவர்களை மகிழ்வித்தது. இவர் வில்லுப்பாட்டுகாரராகவும், மொழி பெயர்ப் பாளராகவும், கவிதை, நாடகம், நகைச்சுவை உரைச்சித்திரம் போன்றவற்றை படைக்கும் ஆக்கத் திறன் மிக்கவராக விளங்கியவர். இரத்தினம் சிவலிங்கம் என்ற இயற் பெயரைக் கொண்டவர். 1933 ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்பில் உள்ள மஞ்சந்தொடுவாயில் பிறந்தவர். மட்டக்களப்பில் வசித்து வந்த இவரை மட்டக்களப்பின் சிறுவர் இலக்கியத்தின் அடையாளமாக கருதி வந்துள்ளார்கள். இலங்கை கலாசார அமைச்சின் விருது, வடக்குகிழக்கு மாகாண சாகித்திய விருது, மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர் ஊக்கவிப்பு மையம் வழங்கும் தமிழியல் விருது என்பவற்றை பெற்றுக் கொண்டுள்ள இவர் பல சிறுவர்களிடையே வாசிப்பு ஆர்வத்தை தூண்டியவராக விளங்குகிறார். இவர் கடந்த மாதம் 11 ஆம் திகதி இறைவனடி சேர்ந்துள்ளார். ஜீவநதியின் அஞ்சலிகள்.

குழாயைத் திறக்கின்றேன். ஒரேயொரு துளி மட்டும் வறண்ட நிலத்தில் வீழ்ந்தது. நொடிக்குள் மின்னல் தோன்றி மறைவது போல் வீழ்ந்தவுடனேயே எங்கு மறைந்து போனதோ தெரியவில்லை. “உஸ்...உஸ்...” எனப் பாம்பு போல் குழாய் சத்தம் போட்டதே தவிர நீர் வரவே இல்லை. காற்றுதான் வந்தது. குழாயை மூடிவிட்டு தோட்டத்தைப் பார்த்து வாசலில் வந்து நிற்கின்றேன்.

அதோ அந்த மூலையில் தான் என் வீட்டின் பொக்கிஷம் புதைந்து போனது. ஆம் புதையல் அந்த மூலையில் தான் இருந்தது. இப்போதும் அந்த இடத்தில்தான் புதையுண்டுள்ளது. அதை தோண்டி மீண்டும் எடுக்கக்கூடியவர் யார் உள்ளார்கள்?

அந்த பொக்கிஷத்தை நானாவது போராடிக் காத்திருக்க வேண்டாமா? அவர் சொன்னார்...இவர் சொன்னார்... என்று நானும் அந்த பொக்கிஷத்தை அன்று அப்படியே விட்டுவிட்டு இப்போது புலம்பி என்ன பயன்?

பழைய நினைவுகள் நெஞ்சில் பூக்கும் இந்த தருணத்தில் கண்களில் ஊற்று மிதக்கின்றது. நான் நினைவுக்குழியின் அகல பாதாளத்தில் வீழ்ந்து தத்தளிக்கிறேன்.

ஆம் அந்த மூலையில் தான் அள்ள அள்ளக் குறையாத பொக்கிஷம் இருந்தது. எனது தாத்தா தனது பொற்கரங்களாலே ஆறு மாதமாய்த் தோண்டிப் பெற்ற பொக்கிஷம் அது. பொக்கிஷக் கிணறு அது. மாயக் குளிர் நீரைத் தன்னுள் வைத்திருக்கும் பொற்கிணறு அது.

குளிர்மை பொருந்திய அந்த நீரின் மகிமையால் தாத்தாவின் நெல்லு வயலும் பசுமை மிகுந்து

விளைச்சலும் குறைவின்றித் தந்தது. பாட்டி தன் பன்னிரண்டு குழந்தைகளையும் அக்கிணற்றின் உதவியால் தான் வளர்த்தாளாம். “பசியில் குழந்தை அழ்ச்சுரக்கும் தாய்ப்பால் போல் வெயில் நிரம்பிய பஞ்ச காலத்திலும் வற்றாதாம் அந்த கிணறு” எனப் பாட்டி பெருமையாக சொல்லுவாள் கிணற்றின் குளிர்மை வீட்டு வளவையும் எப்போதும் குளிர்மை யாகவே வைத்துக் கொள்ளும். இயற்கைக் குளிர்நட்டி யாக அது இயங்கி வீட்டையும் வீட்டு வளவையும் வைத்திருந்தது போலும்.

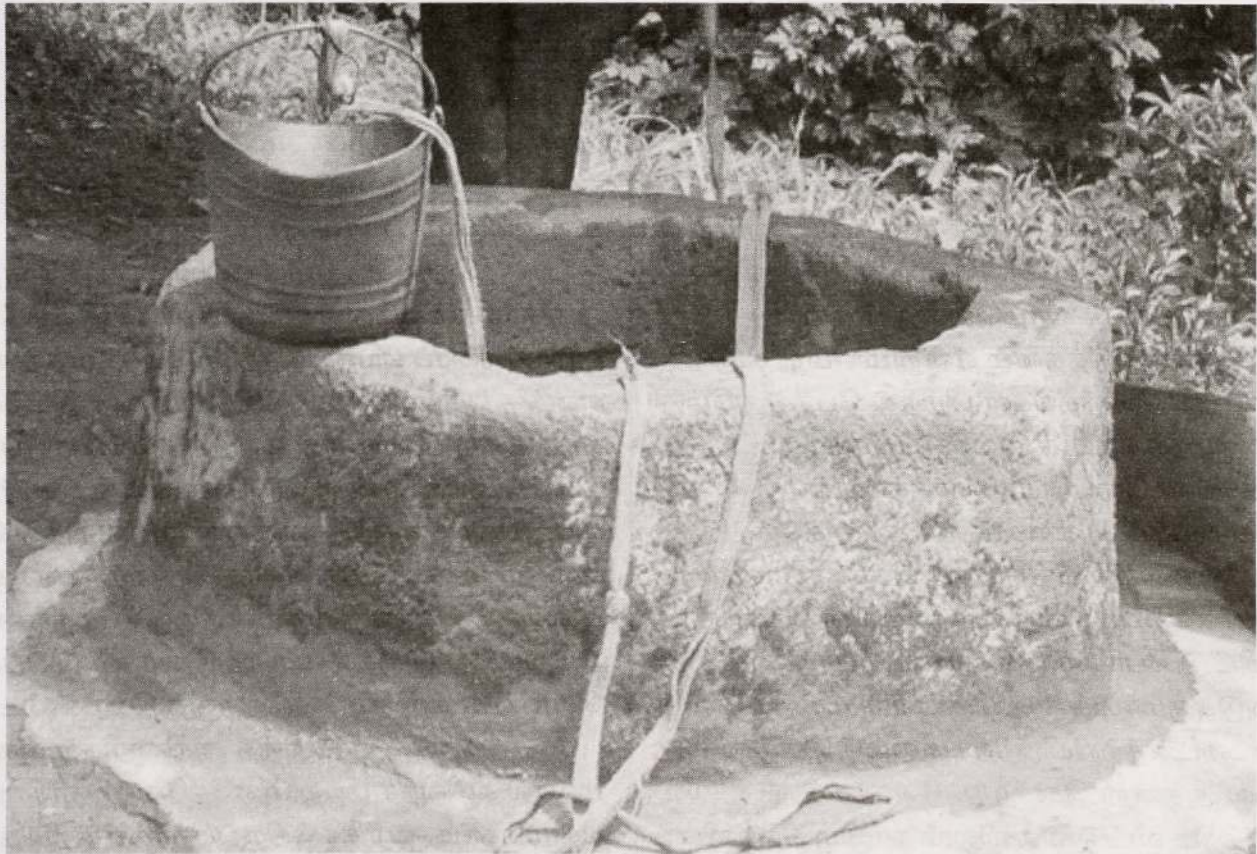
எனது அம்மாவும் அவளது தோழிமாரும் ஒவ்வொரு வெள்ளியன்றும் கிணற்றடியில்தானாம் ஒன்றுகூடுவார்களாம். தோழிமார் துணிகளை அலசுவ தோடு ஊர்க்கதையையும் சேர்த்தே அலசுவார்களாம். வெள்ளியன்று கிணற்றடி ஆகா.. ஓகோ ... எனக் கூத்தும் கும்மாளமுமாக இருக்குமாம். என்னவொரு ரம்யமான ஒன்றுகூடல் தளம் அது.

குடிகார பெரியப்பா பாட்டியிடம் அடிக்கடி பணம் பறிக்க “பணம் தராவிடின் கிணற்றில் வீழ்ந்து சாவேன். உடனே பணம் தா...இல்லன்னா குதிப்பேன்” என மிரட்டிப் பணம் வாங்கி வாங்கியே குடித்து குடித்தே நோய்ப்பட்டு செத்துப் போனாராம். மிரட்டலுக்காகத்தான் அவர் அப்படி சொல்லுவாரே தவிர சாவதற்கு பெரியப்பாவுக்கு பயம் அதிகமாம். குடிபோதையில் தள்ளாடி வரும் போது கிணற்றுப் பக்கமே போக மாட்டாராம். அப்போதெல்லாம் பெரியப்பாவின் மிரட்டல் ஆயுதமாக அந்தக் கிணறுதானாம் இருந்தது எனத் தாத்தா சொல்லக் கேட்டிருக்கேன். ஆம் அது மிரட்டல் ஆயுதமேதான்.

எனது சித்தி தனது மூத்த பிள்ளையை

நினைவுக்குழி

ருஸ்னா நவாஸ் (மாவனல்லை)

பறிகொடுத்ததும் அந்தக் குழியில்தான். ஆம் அது குழிதான். சின்னான் சிங்கமுத்துக்கு அது சவக்குழிதான். அவன் இறந்தபோது அந்தக்குழியை மூடு... அது சவக்குழி... என் ஒத்த மகனுக்கு எமனாகிய சவக்குழி” எனச் சித்தப்பா கதறி அழுத போதும் சித்தி அதை மூடவிடவில்லை. அதில்தான் தனது முத்து மகனின் மூச்சு கலந்திருப்பதாக சொல்லித் தடுத்தாள். பிறகு எங்களது வீட்டுக்கு வரும் போதெல்லாம் கிணற்றிலிருந்து ஒரு வாளி தண்ணீரை அள்ளி எடுத்து முகமெல்லாம் அள்ளித் தெளித்துக் கொண்டு “என் கண்ணே... முத்து மகனே...மகராசா...உன் வாசம் இன்னும் இந்த தண்ணீலே வீசுதே...உன் உசரின் வாசம் இந்த எழுவெடுத்த தண்ணீல எனக்கு வீசுதே” என விம்மி விம்மி அழுது தீர்ப்பாள்.

பக்கத்து வீட்டு “பண்டார குசுமாவதி நெந்தா” புதுவருட காலங்களில் எமது கிணற்றில் காசு இட்டு செய்யும் கொடுக்கல் வங்கல் சம்பிரதாயத்தை நானும் தம்பி முருகேசனும் சிறுபராயத்தில் கண் சிமிட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தது இன்று போல் நன்றாகவே என் நினைவிலுண்டு. அது என்ன சம்பிரதாயமோ எனக்குச் சரியாகத் தெரியாது. “கைவிஷேட நன்னேரத்தில் காசிட்டு கொடுக்கல் வாங்கல் கிணற்றோடு செய்தால் கிணற்றில் ஊற்றெடுப்பது போல் எமது செல்வமும் பெருகும்” குசுமாவதி நெந்தா அப்போது சொல்லித் தந்ததும் நினைவிலிருக்கிறது. அப்போதெல்லாம் அக்கிணறு காசை பெருகச் செய்யும் மாய பூதமாய்த்தான் எனக்கு தெரிந்தது.

கூட்டுக்குடும்பமாய் நாமெல்லாம் இந்த வீட்டில் வசித்தபோது விடிகாலையில் முதலில் யார் குளிக்க கிணற்றடியைப் பிடித்துக் கொள்வது என்ற போட்டியும் நடைபெறும். மருகதச் சித்திதான் வழமையாக அப்போட்டியில் முதலிடம் பிடிப்பாள். அதிகாலையிலிருந்து நண்பகல் வரை ஒருவர் மாறி ஒருவர் அக்கிணற்றில் குளித்துக் கொண்டும் துவைத்துக் கொண்டும் இருப்போம். வாளித் தண்ணீர் அள்ளி அள்ளி தலைக்கு ஊற்றும் சத்தமும் துணி துவைக்கும் சத்தமும் ஒருவித சங்கீதமாக கேட்டுக்கொண்டே இருக்கும்.

கூட்டுக்குடும்பம் கலைந்து இரு தசாப்தம் ஆகின்றது. தாத்தா, பாட்டி, சித்திமார், சித்தப்பாமார், பெரியப்பாமார், மாமாமார், மச்சான், மச்சினிச்சி, அக்கா, அண்ணா, அண்ணி, பிள்ளைகள் என நிறைந்திருந்த வீட்டில் நானும் அம்மாவும் என் கணவனும் என் குழந்தைகளுமே எஞ்சி இருக்கின்றோம். தாத்தாவின் இறப்போடு வெளிநாட்டு வாழ்வென்றும் நகர வாழ்வென்றும் தனிக்குடுத்தனம் என்றும் எமது கூடு கலைந்து போனது. சொந்தங்கள் பிரிந்து போனதுமே பாதி சோபை இழந்த வீடாக இவ்வீடு மாறியது.

தாத்தாவின் இறப்போடு தாத்தாவின் வயற்காணியை பாட்டி பிள்ளைகளுக்கு பிரித்துக் கொடுத்தார். பிள்ளைகள் பரம்பரைச் சொத்து என்ற உணர்வோ எண்ணமோ இன்றி அந்நியருக்கு காணிகளை விற்றுவிட்டு போனார்கள். காலப்போக்கில் வயற்காணி அடுக்குமாடிக் குடியிருப்பாக மாறியது. அத்தோடு வீட்டைச் சுற்றியிருந்த பசுமைப் போர்வை மெல்ல மெல்ல அகன்று சென்றது.

வீட்டிலும் வீட்டு வளவிலும் நாமும் சிற்சில

மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியிருந்தோம். மாற்றங்களை விரும்பும் நானே உலகின் மாற்றங்களை அவ்வப்போது மனதில் எண்ணிப் பார்ப்பதுண்டு. எதை நோக்கிப் போகிறோம் என்றே அறியாததாய் இருந்தது. இயற்கையைப் புறந்தள்ளி செயற்கையை நாகரிகமாக கருதும் தரித்திர உலகமிது எனத் தெளிவாக இப்போது புரிகின்றது. செயற்கையின் பயங்கரம் அறியாத குறுட்டு சமுதாயமாகவே நாமும் மாறிக்கொண்டு போகின்றோம் என உணர்கின்றேன். இக்காலத்து அறிவாளிகள் எல்லாம் இல்லாத நோய்களை எங்கிருந்துதான் கண்டு பிடித்து கொண்டுவருகிறார்களோ தெரியவில்லை. அந்தக் காலத்தில் ஒரு நோயுமில்லை பேயுமில்லை. இக்காலத்தில் நோயே பேயாக... வாயில் நுழையாத பெயரில் நோய். பல்லாயிரம் வைத்தியர்கள், வைத்திய பரிசோதகர்கள், சுகாதார அதிகாரிகள். நோய்களைப் போலவே நோயைக் கண்டுபிடிக்கவும் பல்லாயிரம் உத்தியோகத்தர்கள் புதிதாய் முளைத்திருந்தனர்.

வாரம் ஒருமுறை வீட்டு வளவை பரிசோதிக்க சுகாதார பரிசோதகர்கள் நலைந்துபேர். கிருமியாம் வைரசாம் நுளம்பாம் இன்னும் ஏதேதோவாம். இதுவெல்லலாம் என்னென்னவென்று கடவுளுக்குதான் வெளிச்சம். ஒன்றையும் நான் கண்ணால் கண்டதில்லை.

ஒருமுறை எமது வீட்டு வளவைப் பரிசோதித்த போது இதில் நுளம்பு உருவாகும் அபாயமுள்ளதாம். கிணற்றில் மீன் போடச்சொல்லி சொன்னார்கள். மீன்கள் போட்டு வளர்த்து வந்தோம். பின் ஒரு நாள் கிணற்றிலிருந்து வெளியேறும் தண்ணீர் தேங்கி நிற்பதாக சொல்லி வடிகால்கள் அமைக்க சொன்னார்கள். செய்தோம்.

நகர வாழ்வின் எளிமைக்கு பழக்கப்பட்டு போன எனது கணவர் வார விடுமுறை காலங்களில் மட்டும் எம்மோடு இங்கு வந்து வசிக்கின்ற போதும் கிணற்றில் அள்ளிக் குளிப்பது பெரும் சிரமம், நேர விரயம் என முன்பிருந்தே சொல்லிப் புலம்பிக் கொண்டே இருந்தார். கிணற்று நீரின் சுகமறியாதவரா கவே நானும் எனதம்மாவும் அவரைப் பார்த்தோம். எமது சின்ன மகன் கிணற்றடியில் விளையாடுவது அவருக்கு அச்சத்தை தோற்றுவிப்பதாக அம்மாவிடம் அடிக்கடி கூறி அங்கலாய்ப்பார். அப்படி எதுவும் அசம்பாவிதம் ஏற்படாமல் தான் பார்த்துக் கொள்வதாக ஒவ்வொரு முறையும் அம்மா அவருக்கு உறுதிமொழி பகர்வார்.

தொடர்ந்தும் கிணற்றைப் பரிசோதிக்க அதிகாரிகள் வந்தார்கள். வந்தவர்கள் ஒவ்வொருவரும் குழாய் நீரைப் பயன்படுத்தவே ஊக்குவித்தனர். ஏனென்று எனக்கு புரியவில்லை. வந்தவர்களை இயற்கையின் எதிரிகளாகவே எனது மனது அடையாளப்படுத்தியது.

திடீரென்று ஒருநாள் எமது கிணற்று நீர் குடிப்பதற்கு உகந்ததல்ல என அறிவுறுத்தி சென்றார்கள். நீர் மாசுபட்டுள்ளதாக கூறினர். எனக்கு புரியவே இல்லை. அன்றிருந்த நீரின் நிறமும் குளிர்மையும் அப்படியே இருக்க எப்படி இவர்கள் இப்படிச் சொல்வார்கள் எனச் சிந்தித்துக் கொண்டே இருந்தேன்.

கடைசியாக வந்த அதிகாரிகள் கிணற்றில் மலசல கழிவுநீர் மற்றும் ஏதேதோ இராசாயனப் பதார்த்தங்களும் கலந்திருப்பதாகக் கூறி கிணற்றை

இனிப் பயன்படுத்தவே கூடாது என “நோட்டீஸை” தந்துவிட்டுப் போனார்கள். ஏதோவொரு தொழிற் சாலைக் கழிவுகள் நிலத்தடி நீரில் கலந்துள்ளதாகவும் கூறினர். அந்தத் தொழிற்சாலை உரிமையாளரை இன்றும் என் மனம் சபித்துக்கொண்டுதான் உள்ளது.

கிணற்றை இழந்தோம். தாத்தா இறந்த போதும், அப்பா இறந்த போதும் அடைந்த துன்பத்தை ஒரு சேர மீண்டும் சந்தித்ததாக உணர்ந்தோம்.

எனது கணவர் கிணற்றை மூட பாரிய பிரயத் தனம் மேற்கொண்டார். இதற்குத்தான் காத்துக் கொண்டிருந்தது போல் அவர் மும்முரமாக செயற்பட்டார்.

ஒருநாள் நாலைந்து வேலையாட்களுடன் எனது கணவர் வந்து ஏதேதோ செய்து கிணற்றை இல்லாமல் செய்ய மண் நிரப்பினார்.

அவர் கிணற்றுக்கு என்ன செய்கிறார் என்று போய்ப்பார்க்கக்கூட திராணி இல்லாதவர்களாக நானும் அம்மாவும் வீட்டினுள்ளேயே முடங்கிக் கிடந்தோம்.

இடையிடையே போய் என் பிள்ளைகளும் தன் பிஞ்சு விரல்களால் கிணற்றுக்கு மண் அள்ளிப்

போட்டதாகக் கூறினர். ஆறுமாதமாய் கஸ்டப்பட்டு தோண்டிய கிணறு ஆறே நாளில் இருந்த இடம் தெரியாது இல்லாது போனது.

ஆம் இல்லாமலே போனது கிணறு.

அன்று என் கண்கள் கிணறாய் ஊற்றெடுத்தது.

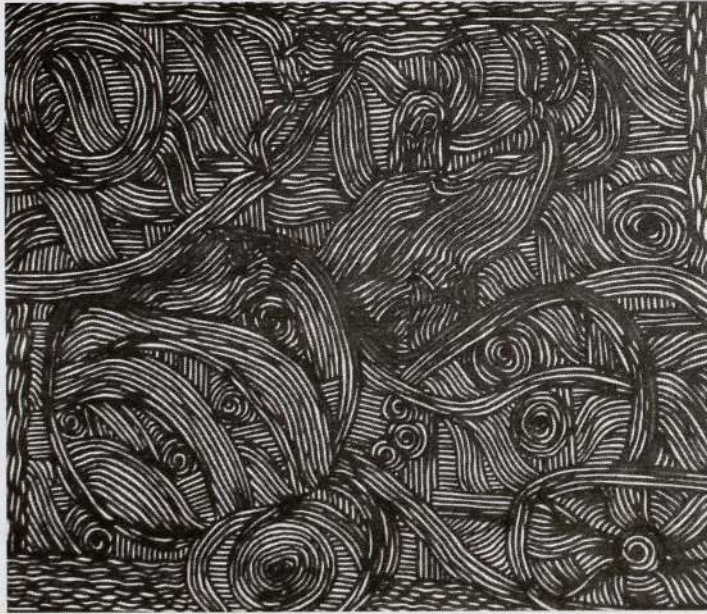
இப்போது கிணறிருந்த இடத்தில் கிணறொன்று இருந்ததற்கு எவ்விதத் தடையமுமில்லை. குழாய் நீர்வாசிகளாக மாறினோம். இன்று நீருக்கு காசுக்கட்ட வேண்டியிருக்கிறது. மருந்து, இரசாயனம் கலந்த தண்ணீர் நல்ல தண்ணியோ?? இருந்தும் குடிக்கின்றோம்.

இது தொடர் வெயிற்றக்காலம். குழாயில் பல நாட்களுக்கு பின்னர்தான் நீர் வருமாம். எனது பிரிந்து போன சொந்தங்கள் வரும் வரை காத்திருக்கும் உணர்வு போல்தான் குழாய் நீருக்கான எனது காத்திருப்பணர்வும்... வாளிகளுடன் குழாயடியிலேயே காத்திருக்கின்றேன் “குடிக்க தண்ணிதாம்மா...” எனக் கேட்டுக் கொண்டே வந்து இறுக அணைத்துக் கொள்கிறான் குட்டிமகன்.

பெருமூச்சுடன் நினைவுக்குழியின் நினைவுகளிலிருந்து வெளிவருகிறேன்.

நான் மகாலட்சுமி

■ கலாநிதி ஜீவகுமாரன்

இந்தத் தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவு என் இதயத்தை மீட்டிடப் பாடுபடுகின்றது என் குடும்பம் கடவுளுக்குப் போன் போடுகின்றது. எனக்குத் தெரியும் கடவுள் வரமாட்டார் ஏனென்றால் நான் மகாலட்சுமி எல்லாம் வல்ல மகாலட்சுமி. நான் கடவுளின் அவதாரம்

திருமணமாகி வந்த பொழுது கொத்துச் சாவியைக் கையில் தந்து மாமி சென்னார் “நீ தான் என் மகளை இனிக் கண்ணும் கருத்துமாகப் பார்க்க வேண்டும் நீ மகாலட்சுமி உன்னால் முடியும். “நீ சகலகலாவல்லி நீ சீதேவி நீ அன்னபுரணி”

“எதையும் தாங்கும் இதயம் உனக்குண்டு” கட்டியணைத்து என் அம்மாவும் சொன்னா

“அன்பு பொறுமை தாய்மை எல்லாமும் இந்தச் சாவிக்கொத்திலே உண்டு. எல்லோரது இதயங்களையும் திறந்து நீ வாழலாம் எனப் பலப்பல கூறப் பலரங்கு வந்தனர். “என் இதயத்திறப்பை நான் என் வீட்டில் விட்டுவிட்டேன் எடுத்து வர நானங்கு போக வேண்டும்” என்றேன். “இனியது உனக்குத் தேவையில்லை” என்றேன் கணவர் செல்லி முடித்தார்.

இனிமேல் எல்லாம் இங்கே நீதான் அந்தச் சாவிக்கொத்து என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தபடி சொல்லி என் கையை முத்தமிட்டது. அன்று மூடப்பட்ட அந்த இதயம் அதியற்புதமாகவே இயங்கி முடித்து இன்றுடன் 30 வருடங்கள் ஆகிவிட்டன.

இப்போ வயர்கள் என்னைச் சுற்றி வளைத்துள்ளன பிராணவாய்வு தீத்தப்படுகின்றது அதை உண்ண மறுக்கின்றது என் சுவாசப்பை. அவசரமாகச் சத்திர சிகிச்சை செய்ய வேண்டுமாம் “என் இதயத்திறப்புத் தொலைந்து பல காலம் ஆச்சுது” என்றேன்.

“மயக்கத்தில் ஏதோ செல்லிறாள்...எங்கவீட்டு மகாலட்சுமி” தாயில்லாப் பிள்ளையாக என் கணவர் அழுவது கேட்கிறது..

அய்யன்காளி சில குறிப்புகள்

19ஆம் நூற்றாண்டில் கேரளாவில் நிலவிய மக்களிடையே யான பாகுபாடுகளுக்கெதிராக எழுந்த தலைவராகத் திகழ்பவர் அய்யன்காளி.

அக் காலகட்டத்தில் ஜென்மிகள் என அழைக்கப்பட்ட நிலப் பிரபுக்கள் தங்களுக்கென அடிமைகளைக் கொண்டிருந்தனர். அந்நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஆறு ரூபா முதல் ஒன்பது ரூபா வரையிலான விலைகளில் அடிமைகள் விற்கப்பட்டனர். ஆண்களின் விலைகள் இவ்வாறிருக்க, பெண்களின் விலைகள் இதைவிடக் குறைவாகவே காணப்பட்டன.

அய்யன்காளியின் பெற்றோரான அய்யனும், மாலாவும் பனங்கோட்டு ஊற்றிறத்து கோவிந்த பிள்ளை எனும் ஜென்மியின் கீழ் பண்ணையடிமைகளாக முழுநேரமாக வேலை செய்து வந்தனர். இவர்களது உழைப்பில் ஜென்மியின் வளம் பெருகிற்று. இதன் காரணமாக ஜென்மிக்கும் இவர்களுக்குமிடையில் சகோதர உறவு வளரத் தொடங்கியது. இந்த நிலையில், தனது நிலத்திலிருந்து ஒரு பகுதியை அய்யனுக்கு

“படா” (படை) மலையாளத் திரைப்படமும் அய்யன்காளி படையும்

■ இப்னு அஸ்மத்

வழங்கிய ஜென்மி, அதில் பயிர்ச் செய்கை மேற்கொள்வதற்கான உதவிகளையும் மேற்கொண்டதுடன், அந்த நிலத்தை அய்யனுக்கே வழங்கியுமிருந்தார்.

இந்த நிலத்தில் பயிர்ச்செய்கை மேற்கொண்டு, சுமார் 5 ஏக்கர் வரையில் சொந்தமான நிலம் கொண்டவர்களாக அய்யன் குடும்பம் வளர்ந்திருந்த நிலைமையிலும், கோவிந்தபிள்ளையின் உறவில் எவ்விதமான மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. இதன் காரணமாக, ஏனைய பண்ணையாளர்கள் அவருக்கெதிரான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட ஆரம்பித்தனர். இது குறித்து அவர் கவலைப்படுபவராகவும் இருக்கவில்லை.

இந்நிலையில், 1863ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 23ஆம் திகதி காளி பிறந்தார். காளி என்கின்ற பெயருடன், தனது தந்தையின் பெயரையும் இணைத்து அய்யன்காளி என்ற பெயரை இவர் பெற்றிருந்தார்.

நன்கு திடகாத்திரம் கொண்டவராக, அழகான தோற்றமுடையவராக வளர்ந்த இவருடன் ஏனைய ஆதிக்க சாதி இளைஞர்களும் நட்பு கொண்டாடி வந்தனர். இவர் கிராமியக் கலைகளில் வெகு ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். சாதி காரணமாக ஊரில் பிரிவுகள் இருந்தாலும், பொது நிகழ்வுகளின்போது, அனைத்துத் தரப்பினரும் ஒன்றுகூடுகின்ற வழக்கம் ஏற்படத் தொடங்கியிருந்தது.

ஒருமுறை, ஓணம் பண்டிகையை யொட்டி நடைபெற்ற கால் பந்தாட்டப் போட்டியின்போது இவர் அடித்த பந்து நாயர் ஒருவரது வீட்டின் மீது போய் விழுந்ததால், ஏற்கனவே தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினரான அய்யன்காளி, ஆதிக்க சாதியினருடன் இணைந்து இத்தகைய நிகழ்வுகளில் கலந்து கொள்வது குறித்து ஆவேசம் கொண்டிருந்த நாயர், அய்யன்காளி குறித்து சாதியை இழுத்து பேசிய பேச்சுக்கள் அவரை கவலை கொள்ளச் செய்கிறது. அத்துடன், இச்சம்பவம் குறித்து அவரது வீட்டாரின் கூடு சொற்களும் அவரை மேலும் வதைத்து விடுகின்றது.

இதனால் உந்தப்பட்ட அவர், தமது மக்களின் இந்நிலை குறித்து சிந்திக்கத் தலைப்பட்டார். தமது மக்களை இந்நிலையிலிருந்து மீட்டெடுக்க வேண்டுமென நினைத்தார். அன்று முதல் இனி எவருக்கும் தான் தலைகுனிவதில்லை எனத் தீர்மானித்தார்.

ஆதிக்க சாதி வெறியிலிருந்து தம் மக்களை மீட்டெடுப்பதற்கென இளைஞர்களை ஒன்றுதிரட்ட ஆரம்பித்தார். அதன் பின்னரான இவரது செயற்பாடுகள் மக்களிடையே இவருக்கு பெரும் செல்வாக்கினை ஏற்படுத்த ஆரம்பித்தது.

தனது 25ஆவது வயதில் செல்லம்மா என்பவரை இவர் திருமணம் செய்து கொண்டார். அத்துடன், இவர்கள் வாழ்ந்திருந்த வீடு, சமூக நல அலுவலமாக மாறிவிட்டது.

தமிழ் மற்றும் மலையாள மொழிகளில் நன்கு பரிச்சயம் கொண்டிருந்த இவர், ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தமது நிகழ்வுகளில் பயன்படுத்துகின்ற கலையை பயன்படுத்தி, அவற்றை உள்ளடக்கியதான கதைகள், பாடல்கள், கூத்துக்களை உருவாக்கினார். அவற்றை மக்களின் விழிப்புணர்ச்சிக்காகப் பயன்படுத்தினார்.

முழங்காலுக்கு மேலும், இடுப்புக்குக் கீழும் தான் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் ஒரு துண்டைக் கட்டிக் கொள்ள வேண்டுமென்றிருந்த வழக்கத்தை மாற்றி, வேட்டி, சட்டை, தலையில் தலைப்பாகை அணிய லானார். வெள்ளை நிற காளைகளைக் கொண்ட வில்லு வண்டியில் பயணம் செய்தார்.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு மறுக்கப்பட்டிருந்த பொதுப் பாதை பிரவேசத்தை பல அச்சுறுத்தல்களுக்கு மத்தியிலும் 1893ல் ஆரம்பித்தார். எதிர்க்க வந்தவர்கள் இவரது வீச்சரிவாளைக் கண்டு பின்வாங்கிச் சென்றனர்.

தேநீர்க் கடைகளின் தீண்டாமைக்கெதிராக தேநீர்க் கடைகளைப் புறக்கணிக்கச் செய்து, தத்தமது வீடுகளிலேயே மக்களை தேநீர்க் குடிக்க வைத்தார்.

மக்கள் இராணுவப் படை அமைத்த இவர், அதில் இணைந்து கொண்டோருக்கு குத்துச் சண்டை, கத்திச் சண்டை, சிலம்பாட்டம் உள்ளிட்ட பல பயிற்சிகளை வழங்கச் செய்தார்.

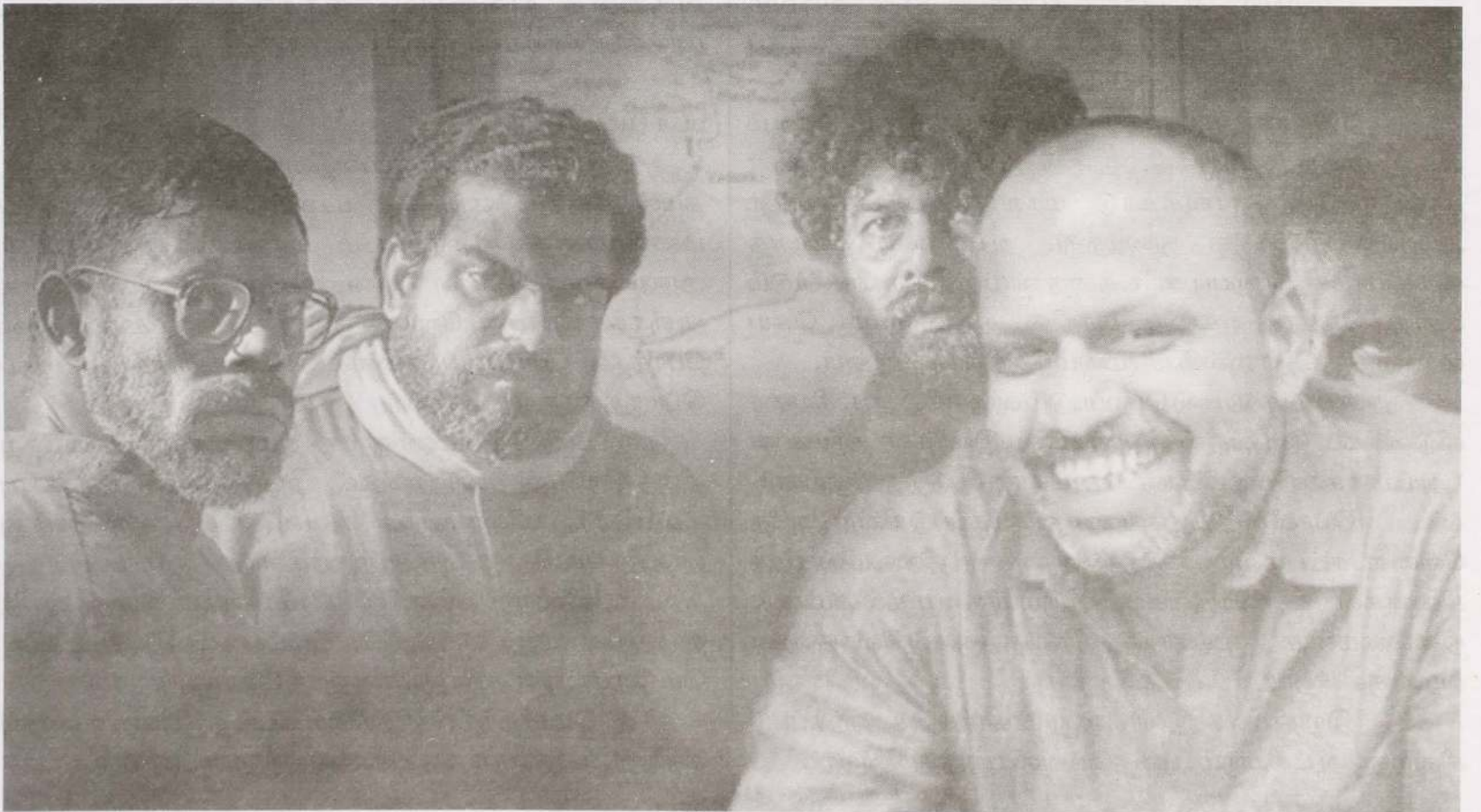
தமது சமூகத்தினரின் கல்வி வளர்ச்சி குறித்து பல்வேறு திட்டங்களை முன்னெடுத்தார்.

தாழ்த்தப்பட்ட சமூக மக்கள் கிறிஸ்தவ மதத் திற்கு மாற்றப்பட்டிருந்தும், அவர்களும் அடிமை களாகவே தொடர்ந்தும் நடத்தப்பட்டு வந்தமையை அறிந்து, மதம் மாறிய மற்றும் மதமாறாத தாழ்த்தப்பட்ட மக்களிடையே ஓர் இணைப்பாக “சாது ஜன பரிபாலன சங்கத்தை” அமைத்தார். தீண்டாமை ஒழிப்பு, கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, நில உரிமை, அரசியல் அதிகாரப் பகிர்வு போன்ற விடயங்கள் தொடர்பில் இச்சங்கம் தனது போராட்டங்களை மேற்கொண்டு வந்தது. பின்னர் இச் சங்கம் “சாது ஜன பரிபாலினி” எனும் மாத இதழொன்றினையும் சமூக விழிப்புணர்ச்சி சார்ந்து வெளியிட்டு வந்தது.

இதனிடையே 1913ல் விவசாய வேலை நிறுத்தப் போராட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, 1914ல் அது வெற்றி பெற்றது. அய்யன்காளியின் பாட்டாளி படை இதில் வெற்றியடைந்தமை குறித்து ஜென்மிகள் மத்தியில் அவர் தொடர்பில் பழி தீர்க்கும் எண்ணம் மேலும் வலுப்பெற ஆரம்பித்தது.

அய்யன்காளியை உயிருடன் கொண்டு வந்தால் 2000 ரூபா தருவதாகவும், அவரது தலையை வெட்டினால் 1000 ரூபா தருவதாகவும் கூலிப் படை களுக்குக் கூறப்பட்டது.

நீதிமன்றங்களில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட கொடுமைகள் காரணமாக சிறந்த வழக்கறிஞர்களைக் கொண்டதாக தனது சங்கத்தின் மூலமாக சமூக நீதிமன்றத்தை நிறுவினார். பின்னர் இது நாடளாவிய ரீதியில் கிளைகளைக் கொண்டிருந்தது. மரண தண்டனை தவிர்த்த ஏனைய தண்டனைகளை

வழங்குவதாக இந் நீதிமன்றங்கள் திகழ்ந்தன. கல்வி கற்றறியாதவராக இருந்தும், சமூக நீதி தொடர்பில் தமக்கிருந்த அனுபவம் காரணமாக அய்யன்காளியே இதன் தலைமைநீதிபதியாக இருந்தார்.

ஸ்ரீமூலம் திருநாள் மகாராஜா சபையில் பொருளாதார மற்றும் சாதிய ரீதியில் ஆதிக்கஞ் செலுத்தக் கூடியவர்களே அங்கத்தவர்களாக இருந்தனர். இந் நிலையில், 1911ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 05ம் திகதி அய்யன்காளியும் அதன் அங்கத்தவரானார்.

ஆஸ்த்துமா நோயினால் பீடிக்கப்பட்டு, 1941ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 18ம் திகதி அவர் காலமானார்.

1980ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 10ஆம் திகதி இவரது சிலை அப்போதைய பாரதப் பிரதமர் அன்னை இந்திரா காந்தி அவர்களால் திறந்துவைக்கப்பட்டது.

2002ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 02ஆம் திகதி இந்திய மத்திய அரசு அவருக்கென தபால் முத்திரை வெளியிட்டிருந்தது.

கேரள பழங்குடியினத்தவர் சட்டம்

நிலப் பரிமாற்றம், புறம்போக்கு நிலங்களை மீட்டெடுப்பதில் கட்டுப்பாடு போன்ற விடயங்களை மையப்படுத்தியதாக 1975ஆம் ஆண்டு கேரள அரசு ஓர் சட்டத்தை இயற்றியது. அதிக எண்ணிக்கையினரல் லாத கேரளத்து ஆதிவாசி மக்கள் பல நூற்றாண்டு களாக தாங்கள் அனுபவித்து வந்த மலைகள் மீதான தங்களுக்கான உரிமையை இழப்பதற்கு இச்சட்டம் வழிவகுத்தது.

இதன் காரணமாக இம்மக்கள் சமவெளிகளை நோக்கி வர வேண்டியதாயிற்று.

மீள தங்களது பூர்வீக நிலத்தையடைந்திட இம் மக்கள் தொடர்ந்து பல்வேறு வழிகளில் போராடி வருகின்றனர்.

அய்யன்காளி படை

மேற்படி போராட்டங்களில் ஒரு வடிவம் பாலக்காடு மாவட்ட ஆட்சியரை பணயக் கைதியாகப் பிடித்து வைத்திருந்த சம்பவமாக அமைகின்றது.

1996ஆம் ஆண்டு ஒக்ரோம்பர் மாதம் 04ஆம் திகதி கைத் துப்பாக்கி, நாட்டு வெடிகுண்டுகளுடன் நான்கு பேர் பாலக்காடு மாவட்ட ஆட்சியரின் அலுவலகத்திற்குள் நுழைந்து, ஆட்சியரை பணயக் கைதியாக்கி, மேற்படி சட்டத்தை வாபஸ் பெற வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை மாநில தலைமைச் செயலாளருக்கு தொலைபேசி மூலம் தெரிவிக்கின்றனர்.

சட்டம் வாபஸ் பெறப்படும் வரையில் ஆட்சியரை விடுவிக்கப் போவதில்லை என்கிற இவர்கள் தங்களை “அய்யன்காளி படை” என அடையாளப்படுத்துகின்றனர்.

பொலீஸ் வியூகங்கள் வகுக்கப்படுகின்ற அதே வேளை சட்டமன்ற தேர்தல் வரவுள்ள நிலையில் பிரச்சினைகள் உருவாகுவதை விரும்பாத முதலமைச்சர், நிலைமையை சுமுகமாகத் தீர்ப்பதற்கு ஆலோசனை வழங்குகின்றார்.

இறுதியில், இவர்களது கோரிக்கை ஏற்கப்படுகின்றது. ஆட்சியரும் அதையே வலியுறுத்துகின்றார்.

அந்த நான்கு பேரும் அவர்களுக்கு உதவிய மேலும் இருவரும் அங்கிருந்த செல்கின்றனர்.

பின்னர் அவர்களது இருப்பிடங்களை பொலீஸ் சுற்றி வளைக்கிறது.

போராட்டம் தொடரும் என அவர்கள் தொடர்ந்தும் தப்பித்து ஓடுகின்றனர்.

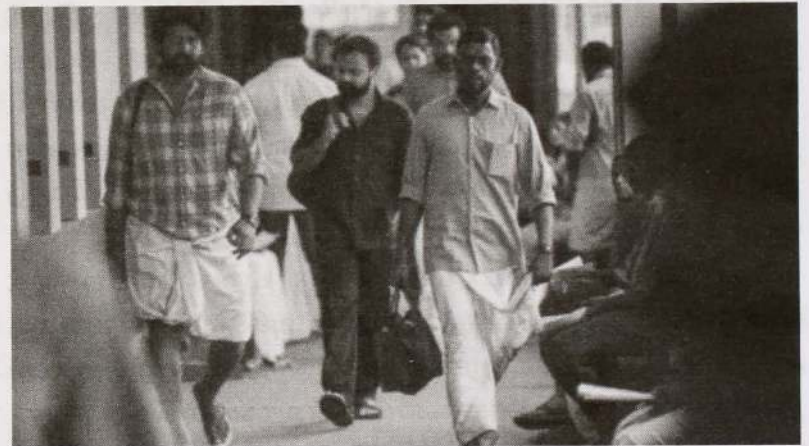
கமல் கே.எம்.

கமல் கே.எம். ஏற்கனவே அலிப், ஐடி போன்ற திரைப்படங்களை இயக்கியவர். மொஹமட் கமல், கமல் மொஹமட் போன்ற பெயர்களில் சில திரைப்படங்களில் இணை இயக்குநராகவும் பணியாற்றியிருக்கின்றார். திரைப்படத் தயாரிப்பாளராகவும் இருந்து வருகின்றார்.

மேற்படி வரலாற்று உண்மைச் சம்பவத்தை இவர் “படா” (படை) திரைப்படத்தினுள் நெறிப்படுத்தியுள்ள விதம் வியப்பளிக்கின்றது.

உண்மைச் சம்பவங்களை அதன் தன்மைகள் மாறாத வகையில் காட்சிகளினுள் உயிர்ப்பிப்பதில் கமல் வெற்றி கண்டுள்ளார்.

கேரளாவில் மாறி, மாறி ஆட்சிக்கு வருகின்ற காங்கிரஸ் மற்றும் இடது சாரிக் கட்சிகளின் ஆட்சிக்

காலங்கள் இந்த ஆதிவாசிகளின் உரிமைகளைப் பறிக்கின்ற செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டுள்ள, ஈடுபட்டு வருகின்ற நிலையில், இக்கதையை திரைப்பட மாக்கியுள்ள கமலின் தைரியம் பாராட்டத்தக்கது.

படா (படை)

பாலக்காட்டு சம்பவத்தை மையமாக வைத்து, கமல் கே.எம். எழுதி, இயக்கியுள்ள “படா” (படை) மலையாளத் திரைப்படம் மாவட்ட ஆட்சியரின் அலுவலகத்திற்குள் நுழைகின்ற நான்கு பேராக குஞ்சக்க போபன், ஜோஜு ஜோர்ஜ், விநாயகன், திலிஸ் போத்தன் போன்றவர்களைக் கொண்டிருக்கிறது. மிகப் பொருத்தமான நடிகர்கள்.

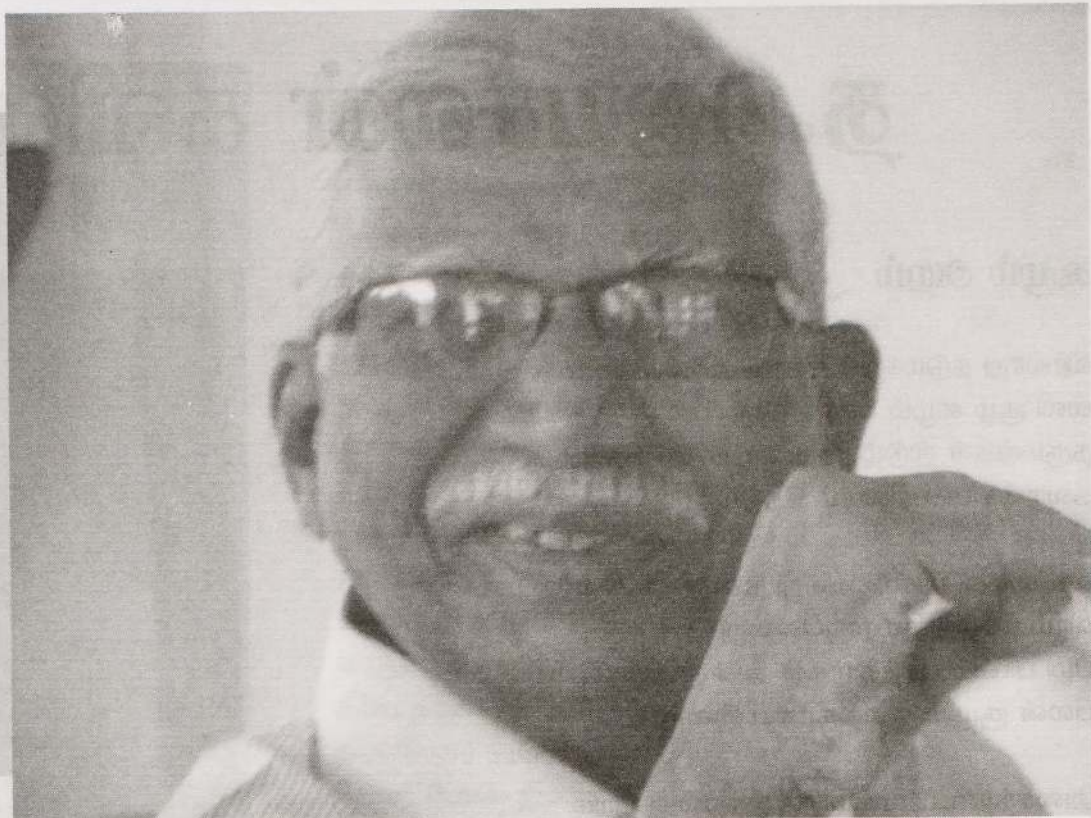
மேற்படி உண்மைச் சம்பவத்தில் பங்கேற்றிருந்த ரமேஸ் கன்ஹன்கட், அஜயன் மன்னூர், பாபு கல்லாரா, விலாயோடி சிவன்குட்டி ஆகியோரது பாத்திரங்களில் முறையே இவர்கள் நடித்துள்ளனர்.

விஸ்ணு விஜயின் பிரமிப்பான இசை. சமீர் தாஹிரின் வாழ்கின்ற உயிரோட்டமான ஒளிப்பதிவு, சான் மொஹமட்டின் அற்புதமான படத் தொகுப்பு.

மொத்தத்தில் இத்திரைப்படம் தருகின்ற உணர்வுகளினூடே, தரப்படாத உணர்வுகள் அளப்பரியது.

சாகித்தியரத்னா தெனியானின் மறைவு ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத்திற்கு பேரிழப்பாகும்

வட அல்வை க.சின்னராஜன்

ஈழத்து இலக்கிய வானில் 58 ஆண்டுகளாக வலம்வந்த சாகித்தியரத்னா தெனியான் அவர்கள் கடந்த 22.05.2022 அன்று காலமாகிவிட்டார். ஈழத்து நவீன இலக்கிய வரலாற்றிலே தனது எழுத்துக்கள் மூலமாக சிலாகித்துப் பேசப்படுகின்ற ஓர் ஆளுமை தெனியான். தெனியகம், பொலிகண்டியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட தெனியான் ஓர் பயிற்றப்பட்ட தமிழ் ஆசானாவார். அவர் மாணவனாக இருந்தபோதே உலகப் புகழ்பெற்ற நூல்கள் பலவற்றை தேடிப் பெற்று நல்லதொரு வாசகராக விளங்கினார். இந்த அறிவே காலவோட்டத்தில் அவர் ஓர் புகழ்பெற்ற எழுத்தாளராக உருவாக துணைசெய்தது எனலாம்.

தெனியான் இளைஞராக இருந்தபோது இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் ஓர் உறுப்பினராக சேர்ந்துகொண்டார். அவர் ஓர் உண்மையான கம்யூனிஸ்டாகவும் மார்க்சியக் கோட்பாடுகளை தனது சிந்தனையாகவும் வரித்துக் கொண்டதோடு இறுதிக்காலம்வரை தடம்மாறாத ஒருவராகத்திகழ்ந்தார்.

தெனியான் சமூகப் பார்வை கொண்ட ஒரு முற்போக்கு எழுத்தாளர். இதன் அடிநாதமாக இருந்து அவரின் இயங்கியலை நெறிப்படுத்தியது மார்க்சியக் கோட்பாடுகளே. பல இலக்கியத் தளங்களில் அவர் பயணித்தபோதும் என்றுமே களம்மாறாத உறுதியான

மனம் படைத்தவர். ஒடுக்கப் பட்டவர்கள், குடிமைகள் போன்ற சாதியத்திற்கு எதிரான பல தலித் இலக்கியங்களைப் படைத்த தெனியான் பிராமண சமூகத்தவர் படுகின்ற வேதனைகளையும் துயரங்களையும் “பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள்” என்ற நாவலில் பதிவு செய்துள்ளார். இதன்மூலம் தெனியான் வறுமைப்பட்ட சகல மக்களுக்காகவும் குரல் கொடுத்த ஒரு நேர்மையான எழுத்தாளர் என்பதைக் கண்டு கொள்கின்றோம்.

தெனியானின் படைப்புலகம் வித்தியாசமானது. அது இலக்கியத்தின் உயிராகவும் உள்ளடக்கமாகவும் திகழும். கூர்மையான சமூக விஞ்ஞான நோக்குக் கொண்டது. அதை வேறுவார்த்தையில் கூறுவதானால் தெனியான் ஓர் சமூக விஞ்ஞானி என்பேன். தெனியான் 1964ம் ஆண்டு தனது 22வது வயதிலேயே “பிணைப்பு” என்ற சிறுகதை மூலம் எழுத்துலகிற்குள் பிரவேசித்தார். அன்றுதொட்டு தனது இறுதிக்காலம்வரை சுமார் 25 நூல்களுக்குமேல் எழுதிக் குவித்தார். நாவல், சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், கட்டுரை, விமர்சனம் என பல தளங்களில் பயணித்துள்ளார்.

அவர் தனது நூல்களுக்காக பல பரிசில்களையும் விருதுகளையும் பெற்றுக்கொண்டார். அவரது நாவல்களான மரக்கொக்கு, கானலின்மான், குடிமைகள் என்பன இலங்கை அரசாங்கத்தின் சாகித்தியமண்டல விருதினைப் பெற்றுச் சாதனை படைத்தன. ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் சிறுகதைத் தொகுதி கொடகே மற்றும் தமிழ்நாடு சின்னப்பாரதி அறக்கட்டளை விருதினைப் பெற்றுக்கொண்டது. அனேகமாக அவரது பல நூல்கள் இலங்கை தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் பரிசுகளை வென்றெடுத்தன. என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அவரது புனைகதைகள் பலவும் பாட்டாளி வர்க்க சமுதாயத்தைப் பற்றியும் சாதியம் காரணமாக ஒடுக்கப்பட்ட மக்களைப் பற்றியும் உரக்கப் பேசுகின்றன. ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாவான அமரர் தெனியான் மிகச் சிறந்த மேடைப் பேச்சாளர். பல பட்டிமன்றங் களைக் கண்டவர். இவற்றில் பலவற்றிற்கு தலைமை தாங்கியவர். நூற்றுக் கணக்கான இலக்கியக் கூட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்கி அவற்றைச் சிறப்புற நடாத்திக் கொடுத்த தலைமைப் பண்புக்கு உரியவர். மாற்றுச் சிந்தனை கொண்டோருடனும் இங்கிதமாகப் பேசக்கூடிய பண்பாளர். தெனியான் தனது எழுத்துக்களுக்கு அப்பால் ஆலயப்பிரவேசம் போன்ற பல சாதியப் போராட்டங்களில் முன்னின்று போராடிய ஓர் போராளியாவார். அவர் 2010ம் ஆண்டு தொடக்கம் 2015வரை அகில இலங்கை சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையின் தலைவராக இருந்து சமூகத்தில் பல போராட்டங்களிலும் சமூக அபிவிருத்தியிலும் அக்கறையோடு செயற்பட்டார். சாகித்தியரத்னா தெனியான் அவர்களின் மறைவு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு பேரிழப்பாகும்.

த.ஜெயசீலன் கவிதைகள்

சூழும் அறம்

வரலாறு தடுமாறும் நேரம்- எங்கும்
வலி சூழ எழும் சோக கீதம்
தருமங்கள் இடும் நூறு சாபம்-செய்த
தவறுக்காக பரிகாரம் தேடும்?

வலிமைகளொடு அன்று நின்று-திக்கின்
வரம் பெற்று சமராடிவென்று
பழி பாவம் புரிந்தார்கள் அன்று-அந்தப்
பலன் சூழும் தலைகீழாய் இன்று.

அசைத்தாட்ட முடியாத ஆற்றல்-என்றும்
அவையாள திறம் திட்டம் தீட்டல்
வசதிகள் அதிகாரம் காவல்-யாவும்
மடைமாறும் அறம் "தீர்க்கும்" போதில்.

எவர் தெய்வம் எனச் சொல்லினாரோ-அந்த
இறை, பேயே எனச் சொல்லுமாரோ
புவிமாற வினையாற்றும் ஊரோ-தர்மப்
புதிர் தீரும் உணராததாரோ?

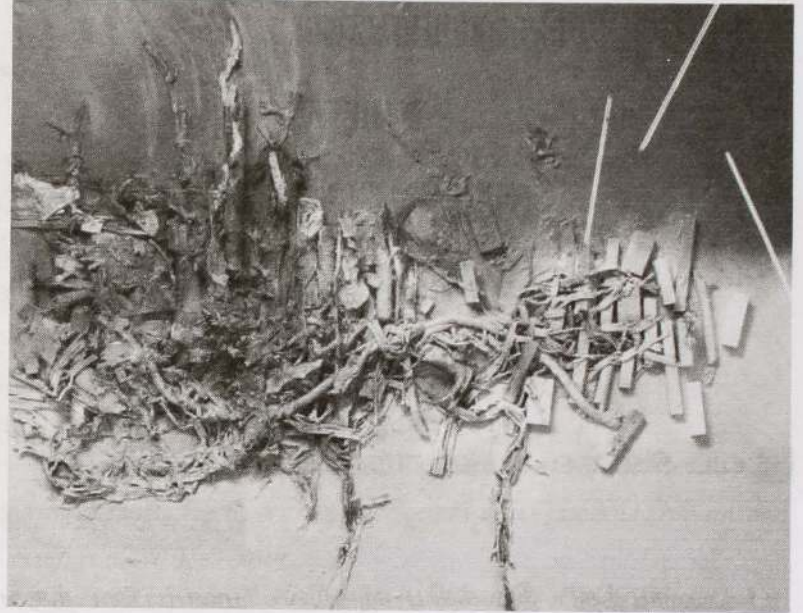
பலம், நட்பும், பணமும் செல்வாக்கும்-என்றும்
பயன் அற்றதறத்தின் முன்தேறும்
உலகில் தன் சமநீதி மீட்கும்-காலம்
உயிர்மெய்யும் அழியாது காக்கும்.

நினைவலைகள்

நினைவுகள் தாம் எம்மை வழி நடத்தும்
ஆசான்கள்.

நினைவுகள் தான் எமக்கு
கரைகாட்டும் கலங்கரைகள்.
நேற்றை நினைவுகள் தான்
நாளை நனவுகளின்
ஊற்றுக் கண். ஆதாரம்.
உளச்சீற்றப் பொறிமுளாச
காற்றாய் அவை உதவும்.
கனவு கலையாது காக்கும்.

நினைவலைகள் கோடிகோடி
மனக்கடலில் நின்றடித்தும்
நினைவின் சிலஅலைகள்...
"ஆழிப்பேர் அலைகளைப்போல்"
மனதில் அவற்றின் "அடி"
மறையாவடுக்களாக...
நனவில் அவை புரிந்த அழிவின் கொடுமைகள்
அழியாக் கதைகளாக...
அகமெல்லாம் எதிரொலிக்கும்!
உளத்திலின்றும் ரத்தம் ஊறவைக்கும்

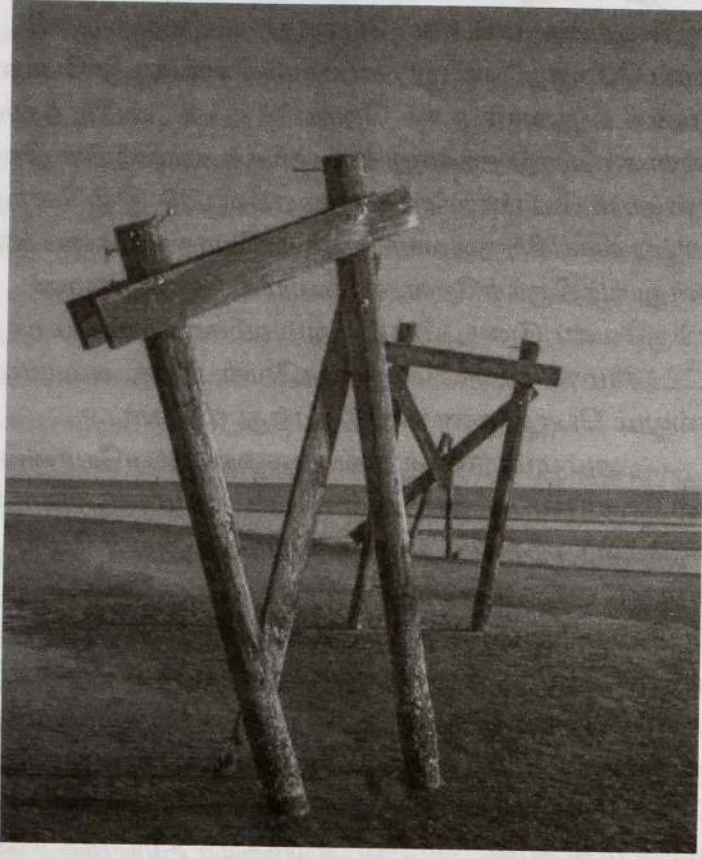

அவ்வலையின்
பேரிரைச்சலும்... அதால்
எழுந்த பெரும் உயிர் அவல
ஓலங்களும்... இன்றும்
உளச்செவியைச் செவிடாக்கும்!
ஆழிப்பேரலையாய் எம்
அகக்கனவைத் துடைத்தழித்த
கோர நினைவலைகள்...
கொஞ்சம் யாம் தளர்ந்தோய்ந்து
போகும் பயணத்தில் புத்துணர்வை மீள ஊட்டும்.

நினைவுகள் தாம்எம்மை
வழி நடத்தும் ஆசான்கள்...
நினைவுகள் தான் நிஜத்தின்
கரைகாட்டும் கலங்கரைகள்.
நினைவுகளை உள்ளே மீள்நினைந்து
போற்றுவதே
மனக்காயம் மாற்றுதற்கும் மருந்து எனும்
யதார்த்தம்.

இயற்கை நீதி

போலிகளின் முகத்தில் கரிபூசுமாம் காலம்!
வேசங்களுக்குள் விழுந்து;
முகமுடி
புண்டு தம்முகத்தைப் புதைத்து;
தங்களது
உண்மைச்சுயரூபம்
ஊத்தை மணம் ஒளித்து;
அரிதாரப் பூச்சுள்
அகக்காழ்ப்பு, வன்மத்தை
மறைத்து;
உடை ஆடை அணி மணிக்குள்
அகங்காரம்
மமதையை அடைத்து;

நகைகளுக்குள் புச்சுகளுள்
 தமது பலவீனம் தாட்டு;
 மனதுளுள்ள
 மிருகக் குணம் காத்து;
 வெளியினிலே தேவர் இறை
 உருக்கொண்டு திசை திக்கை நம்ப வைத்து;
 சபையேறி
 தாம் தான் தலைவர்கள்,
 தாம் தான் அரசர்கள்,
 தாம் தாம் சமூகத்தைச் சமைக்கும் "நளபாகர்",
 தாம் தாம் நாளையை
 நகர்த்துகிற நாயகர்கள்,
 என்று... புதுவேடம்ஏற்று
 தம்நலத்தை
 நன்றாகப் பார்க்க நடிக்கும்...
 சுயலாபம்
 என்றென்றும் தேடுதற்கு ஏங்கும்...
 யதார்த்தத்தில்
 ஏதுமே செய்யுமாற்றல்இன்றி
 வெறும் வாயால்
 பூமியொன்றைப் புதிதாய்
 அமைப்பமென
 புழுகி வாழும்...
 போலிகளின் முகத்தில்
 கரி புகுமாம் காலம்!
 யார் மெய்யர் பொய்யர்,
 யார் மீட்பர் கூற்றர்,
 யார்மேய்ப்பர்ஏய்ப்பர்,
 யார் அன்பர் பகைவர்,
 யார் இறைவர் பேய்கள்,
 என்பதனை நிரூபித்து
 ஊரைத் தெளிய வைக்கும்
 இயற்கை நீதி வரலாறும்!

வராதிடர்

வாழவே வழியற்றநாட்டிலே
 வாழ்வதென்பதோர் சாதனை.
 வாழ்வு என்பதன் அர்த்தம் என்பதை
 யார் உணர்ந்தனம்? போதனை-
 நாளும்செய்கிறார் நியாயம் சொல்கிறார்
 நம்மைப் பீடித்த பேய்தனை
 நம்பும் வண்ணமே ஓட்டலை; இனி
 நாளை தீருமோ சோதனை?

ஒரு சிலர் உயர்ந்தோங்க... ஏனையோர்
 ஊட்டினார்கள் தம்சக்தியை.
 ஊமையாய் அவர் பேசவில்லையாம்
 உருக்குலைத்தனர் புத்தியை.
 தீர்வு தந்திடார் தேங்க வைத்துத்
 திரட்டுவார் தம்மில் பக்தியை
 தேவர் போல் நின்று திருடும் பொய் விழ
 தீட்டவும் வேண்டும் கத்தியை.

யாவரும் சமன் யாரும் ஒரு நிகர்
 யாம் இந்நாட்டதன் மன்னவர்
 தாம்... என்றெண்ணிடாத் தாழ்வுயர்வுகள்
 சாற்றி நின்றதால் அந்நியர்
 ஆகியா வரும் தாழ்ந்தனம்...உயிர்
 வாழ இலாயக்கு அற்றவர்
 ஆகினோம்; இதை மாற்ற யாவரும்
 மன்னர் என்போம்...வராதிடர்.

ஒளிர்வாய்.

அழகென்ற கொடி ஆடும் அகிலத்திலே-வாழ்ந்தும்
 அதை யாரும் இரசிக்கின்ற மனமில்லையே
 வளம் கோடி குவிந்தாலும் மனம் ஏங்குதே-யாரும்
 வயிறார உணவுண்ண வழியில்லையே!

வளம் யார்க்கும்பொதுவென்றுவரவில்லைகாண்-எங்கும்
 வசதிகள் சமமாக இ(ல்)லை உண்மைதான்
 பழிபாவம் எனயார்க்கும்பயமில்லையாம்-கொன்றும்
 பலன்தேட பணந்தேட முயலாததார்?

சுயலாபம் பெற மட்டும் மனமேங்குது-சூழும்
 சுவர்க்கத்தை நரகங்கள் என மாற்றுது
 உயிரச்சம் வருமட்டும் உழைக்கின்றது-தர்மம்
 உடல் வாட்டும் வரைப்...பொய்யைவளர்க்கின்றது.

எதைக்கொண்டு மறைவாயோ... எதுமில்லையே-சாவை
 எதைத் தந்து தடுப்பாய் நீ...பதிலில்லையே
 அதிகாரம்உளமட்டும் அழவில்லையே-நீயும்
 அழும்போது அருகில்யாருமேயில்லையே!

பசியென்ற வயிறுக்கு உணவுட்டலா- வாடும்
 பயிருக்கு மழையாகு உயிர்காக்கவா
 நசிவோரின் வலிபோக்கு அருளுற்றலா-என்றும்
 நலிவுன்னை அணுகாது...ஒளிர் வாயடா!

நானை சின்னமாமா சுவிலிலிருந்து வர இருக்கிறார். கடைசியா 89 இல் அவரைக் கண்டது; இரு தசாப்தங்கள் கடந்து மீண்டும் காணப்போகிறேன். நான் சிறுவயதில் பெரும் பகுதியை அம்மம்மா வீட்டிலேயே கழித்தவன். அம்மம்மாவிடமிருந்து அம்மா தான் மூத்த பிள்ளை. எம் தாய்மாமன்மார் இருவரும் அம்மா மீது மிகுந்த பாசம் கொண்டவர். எனக்கு மூத்த அண்ணன்மார் மூவர் இருக்கின்றனர். எனக்குப் பின் தங்கைச்சி. நான் எப்போதும் அம்மம்மாவுடன் சுற்றித் திரிவேன். அது அவருக்கு ஒரு துணை என்ற நிலையில் அம்மா என்னை அவ்வாறே விட்டுவிடுகிறார்.

அப்போது எனக்கு ஏழு வயது. பாடசாலை தவிர்ந்த நேரம் விளையாடுவதும், களைத்து அம்மம்மா வீடு செல்ல, அவர் கலந்து தரும் தேனீரை அவதிப்பட்டுக் குடிப்பதும் எனக்கு விருப்பம். நான் விளையாடச் சென்றதும் அம்மம்மா தேனீர் கலந்து, பின் அடுப்பில் வைத்து விடுவார். என் வரவிற்காக படலையடியில் காத்துக் கொண்டேயிருப்பார். நான் விளையாடும் இடத்திலிருந்து பார்க்க அது தெரியும். எனக்கு விளையாட்டு முதல்; கல்வி இரண்டாம் பட்சம்.

அம்மாவோடு கடைக்குச் செல்லும்போது அவ்வப்போது இனிப்பு வாங்கித் தருவார். எனக்கு உணவு தருவதில் அவர் எவ்வித குறையும் வைப்பதில்லை. ஆயினும் இனிப்பு வாங்கித் தரும் விடயத்தில் குறைவைப்பதாகவே நினைப்பேன். புளுட்டோ, மோல்டஸ், ஸ்ரார், மைலேடி வகை ரொபிகள், கறுவா முட்டாசு, கற்பூர முட்டாசு, பல்லி முட்டாசு, கச்சான் அலுவா, எள்ளுருண்டை எனப் பல வகையறாக்களை கண்ணாடிப் போத்தல்களிலிட்டு கடைக்காரர் கல்லா வின் மேசையில் நிரைப்படுத்தி வைத்திருப்பார். அவை சரியாக என் கண்மட்டத்திலேயே இருக்கும். ஒரு தடவை ஏதாவது ஒரு வகை இனிப்பையே அம்மம்மா வாங்கித் தருவார். நான் சற்று அதிகமாக வாங்கித்

தருமாறு கேட்டுவிட்டால். “டேய் பொடியா, பல்லுச்சுத்தை பிடிக்கப் போகுது; வயித்தில பூச்சி வளரப் போகுது” என்று பாடமாக்கி வைத்தது போல காரணங் கூறுவார். நான் தொடர்ந்து அடம்பிடித்தால், “என்ன சாப்பாடு தந்தாலும் உனக்குக் கள்ளத்தீன் திண்டால் தான் பொச்சந்தீரும்” என ஏசிவிட்டு இன்னொரு இனிப்பு வாங்கித் தருவார். நான் தனியாகவும் கடைக்குச் சென்று வந்திருக்கிறேன். காலையில் சென்று பாண் வாங்குவேன்: இடையிடை அம்மம்மா வாங்க மறந்து விட்ட சாமான்களை வாங்கி வருவேன். பிறகு அம்மம்மா செல்லும் போது கணக்கைத் தீர்த்து விடுவார்.

அம்மம்மாவின் சமையலறை பனையோலையால் வேயப்பட்ட ஒரு மண் குடில். களிமண்ணினால் குறைச்சுவர் சுற்றிவர அமைக்கப்பட்டு, அதன் மேல் பனம் மட்டைகள் சுவராக வரியப்பட்டிருக்கும். அடுப்பு களி மண்ணினால் செய்யப்பட்டிருக்கும். அடுப்பு மேட்டில் மண்ணெண்ணெய்க் கைவிளக்கும் தீப்பெட்டியும் எப்போதும் இருக்கும். சுற்று மண்கவரில் போத்தல் களும் பேணிகளும் வரிசையாக அடுக்கப்பட்டிருக்கும். உப்புப் போத்தல், சீனிப் போத்தல் என எல்லாம் சுவரின் மீது தான். இரவில் அவருக்குச் சரியாகக் கண் தெரிவதில்லை. ஆயினும் உப்புக்குப் பதிலாக சீனியையோ அல்லது வேறு எதனையோ அவர் மாறிப் போட்டதில்லை. மிகவும் நிதானமானவர்.

அந்தக் குறைச்சுவரில் 25 சதம், 50 சதம் நாணயங்களும் இருக்கும். இடைசுகம் நான் இனிப்புக் கேட்டால் அம்மம்மா அதிலிருந்து எடுத்துக் கொடுப்பார். காலப் போக்கில் அவரிடம் சொல்லிக் கொண்டு நானே நாணயங்களை எடுத்துக் கொள்ளத் தொடங்குகிறேன். ஒரு கட்டத்தில் அதை என் உரிமை எனக் கொண்டு அம்மம்மா விடம் சொல்லாமலேயே எடுக்க ஆரம்பிக்கிறேன்.

இப்போது சுற்றுச் சுவரிலோ, அடுப்பு மேட்டிலோ சில்லறைகள் இருப்பதில்லை. அம்மம்மா

நான் யார்?

சிவ ஆரூரன்

நாணயம் ஒன்றை வைத்த மறுவிநாடியே தூக்கி விடுகிறேன். என் இனிப்பு மோகத்திற்கு அந்த நாணய விநியோகம் போதுமானதாகவில்லை. ஒரு நாள் அம்மம்மாகிணற்றடியில் நிற்கும் தருணம் பார்த்து அவரின் காசுப் பேணிக்குள் கைவைத்து இரண்டு ரூபாய் நாணயம் ஒன்றைத் தூக்குகிறேன். அவர் கண்டுபிடிக்கவில்லை. வேறொரு நாள் ஐந்து ரூபாய் தாள் ஒன்றைக் கவர்ந்து விடுகிறேன். அதையும் அவர் கண்டு பிடிக்கவில்லை.

அன்று அம்மம்மா வளவிலுள்ள பணையில் ஒலை வெட்டுவித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவரின் பேணியிலிருந்து பத்து ரூபாய்த் தாளைத் தூக்கி காற்சட்டைப் பையில் ஒளித்து வைத்துவிட்டு ஏதுமறியாதது போல் முற்றத்தில் உலாவுகிறேன். அடுக்களைக்குள் நுழைந்த அம்மம்மா உடனே வெளியே வந்து, “ஒலை வெட்டினவனுக்குக் காசு குடுக்கவேணும். இப்ப பேணிக்குள்ள பத்து ரூபா கிடந்தது; கானேல்லை” எனத் தடுமாறுகிறார். சின்னமாமா அப்போது அங்கு வர அம்மம்மா அவரிடம் ஏதோ கூற, மாமா பத்து ரூபாய் கொடுக்கிறார். அம்மம்மா வளவிற்குச் செல்கிறார். எனக்கு ஒரு மாதிரி இருக்கிறது. அந்த பத்து ரூபாய் தாளை எடுத்த இடத்திலேயே வைத்துவிடுகிறேன். இப்படித்தான் ஒரு நாள், அம்மம்மா சேலைத் தலைப்பில் முடிந்து கொள்ளப்போனபோது ஒரு நூறு ரூபாய் தாள் தவறிக் கீழே விழுந்து விடுகிறது. அதை எடுத்து ஒளித்து வைக்கிறேன். அவர் தேடிக் களைத்துக் கைவிடுகிறார். அப்போது ஒரு கிலோ மா 14 ரூபாய்; ஒரு லீற்றர் மண்ணெண்ணெய் 8 ரூபாய் எனில் நூறு ரூபாய்க்கு என்னென்ன எல்லாமோ வாங்கலாம். எல்லா இனிப்பு வகையறாக்களையும் வாங்கிச் சுவைக்கலாம் என எண்ணியெண்ணி மகிழ்வில் திளைக்கிறேன். அன்று ஒரு விடுமுறை நாள்; நாள் பூராகவும் திகட்டும் அளவிற்கு இனிப்பு வாங்கி உமிய வேண்டும் என முடிவெடுத்து விட்டு அந்த நூறு ரூபாய் தாளோடு எம் வாடிக்கைக் கடைக்குச் செல்கின்றேன். அனைத்து வகை இனிப்புகளையும் வாங்கிக் காற்சட்டைப்பைகளை நிரப்புகிறேன். காசுத்தாளைக் கொடுத்த போது கடைக்காரருக்கு ஏதோ விளங்கியிருக்க வேண்டும் “தம்பி, நீ போ! நான் மிச்சக் காசை அம்மம்மாவிடம் குடுத்து விடுறன்” என்கிறார்.

“தாங்கோ மாமா; நான் குடுக்கிறன்.”

“டேய். நீ கொண்டு போக மாட்டாய்.

பின்னேரம் அம்மம்மா வரக் குடுத்து விடுறன்.”

தலைக்கு மேல் வெள்ளம்: இனி என்ன செய்வது? வீடு வந்து விடுகிறேன். மகிழ்வாக இனிப்பு களைச் சுவைக்க முடியவில்லை. அவற்றைப் பத்திரப் படுத்திவிட்டு, ஒரிரண்டாக எடுத்து, பனங்கூடலினுட் சென்று வாயினுள் போட்டு உமிகிறேன். மனதின் ஒரு மூலையில் பயம் இருந்ததாலோ என்னவோ சுவை சற்றுக் குறைவடைந்ததாகத் தெரிகிறது. மதியம் அம்மம்மா சாப்பிடக் கூப்பிடும் போது வயிற்றில் இடமில்லை. “பசிக்கேல்லை அம்மம்மா... பிறகு சாப்பிடுறன்.”

“இம்... கள்ளப்பம் திண்டு திண்டு வயித்தில் பூச்சி விளைஞ்சிட்டுது. உனக்குப் பூச்சிக் குளிசையும் பேதி மருந்தும் வாங்கித்தர வேணும்.”

மாலை அம்மம்மா கடைக்குச் சென்று திரும்பி வருகிறார். முற்றத்திற்கு வந்ததும் ஏசுத்தொடங்குகிறார். “உன்ர மருமேன் செஞ்ச திருகு தாளத்தை கேள்

மேனே...” அங்கு நின்ற சின்னமாமாவிடம் சகலதையும் கூறுகிறார். மாமாவிற்குக் கோபம் வருகிறது.

“அத்தானிட்டச் சொன்னால் தான் சரி” என்கிறார்.

“வேண்டாம் மேனே, கொத்தான் அடிச்சு முறிச்சுப் போடுவார்.”

“இல்லை அம்மா, தொட்டில் பழக்கம் சுடுகாடு வரைக்கும்.”

“குழந்தைப் பிள்ளை தானே.”

“அம்மா, ஐஞ்சில வளைக்க வேணும். பிறகு ஐம்பதில் வளையேல்லை எண்டு கூப்பாடு போட்டுப் பலனில்லை.”

“விடு மேனே, இனி எடுத்தால் பாப்பம்.”

“அம்மா, களவெடுத்துப் பழகினால் அதைக் கைவிடக் கஸ்ரம். அடியாத மாடு படியாது! நான் அடி போடுவன்; நாளைக்குக் கொழும்புக்குப் போறன்; போகேக்கை ஏன் அடிச்சுப்போட்டுப் போவான் எண்டு விடுறன்.”

மாமா கூறிய பழமொழிகளுக்கு அப்போது எனக்குப் பொருள் புரியவில்லை. ஆயினும் வார்த்தைகளாக அவைகள் மனப்பாடமாக இருந்து பின்னாளில் பொருளறிகிறேன். மறுநாள் கொழும்புக்குப் போன மாமா அப்படியே சுவற்சலாந்திற்குச் சென்று விடுகிறார்.

நான் தொடர்ந்து அம்மம்மாவுடனேயே இருக்கிறேன். இடையில் அவர் நோய்வாய்ப்பட்டு பொல்லூன்றி நடக்கத் தொடங்குகிறார். இரவில் அவர் வெளியே செல்வதில்லை. ஒரு பாத்திரம் வைத்து அதில் சிறுநீர் கழிப்பார். காலையில் அதை ஊற்றிக் கழுவி வைப்பது என் பணி. நான் பாடசாலை சென்று வர அவர் சமைத்து வைத்திருப்பார். நானே அவரை ஊறணி வைத்தியசாலைக்கு சைக்கிளில் ஏற்றிச் செல்வேன். அப்போது சைக்கிள் ஓட்டுமளவிற்கு நான் வளர்ந்திருக்கவில்லை. மிதிகட்டைகளைத் தட்டித் தட்டியே ஓட்டுவேன். அவரும் நம்பி என் சைக்கிளில் ஏறுவார். அவரைப் பராமரிப்பதால் எனக்குத் திருப்தி ஏற்படுகின்றது. எனக்குக் கல்வி சரியாகப் போகவில்லை. என் 17 வது வயதில் அம்மம்மா சாவடைய, அண்ணன் களைப் போலவே நானும் வெளிநாடு செல்ல முயற்சிக்கிறேன். பெரிய மாமா கூறுகிறார்: “நீ வெளிநாடு வரத்தேவையில்லை. ஊரில அம்மா அப்பாவோட இரு. நாங்கள் காசு அனுப்பிறம்.”

எங்கள் குடும்பத்தில் அப்போது அப்பா, அம்மா, தங்கைச்சி, நான் என நால்வர் தான். கொழும்பிற்கு வந்து வாடகை வீடொன்றில் தங்குகிறோம். டொல்பின் வகை வாகனம் ஒன்றை வாங்கி, அதை வாடகைக்கு ஓட்ட ஆரம்பிக்கிறேன். நாட்டின் சகல இடங்களும் எனக்குப் பழக்கமாகி விடுகின்றன. போதிய வருவாயும் வருகின்றது இந்தச் சூழலில் தான் சின்னமாமாவும் மாமியும் ஊர்வருகின்றனர்.

மாமா வந்தடைந்த அந்த இரவு வீட்டில் பண்டிகை நாள் போல் கொண்டாட்டமாக இருக்கின்றது. மறுநாள் காலையில் தங்கைச்சியும் நானும் மாமாவின் அறைக்குள் வந்து, கட்டிலில் அவருகே அமர்ந்திருந்து பேசிக் களிக்கிறோம். அப்போது மாமி புடைவையுடுத்தி எங்கோ புறப்படத் தயாரான நிலையில் உள்ளே வருகிறார். “என்னங்கோ, குளிக்கேல்லையோ? நேரமாகுது.”

“ம்... வெளிக்கிடுவம். ஒரு பத்துமணி போல

போனால் காணும் தானே.” மாமா பெரிதாக அக்கறைப் படவில்லை. மாமி பதில் கூறாது மேசையருகே நின்று தன் கைப்பையைத் திறந்து பார்த்துவிட்டு, “என்னங்கோ, இதுக்குள்ள கிடந்த 2000 ஃபிறாங்கைக் காணேல்லை” என்கிறார். எனக்கு சுருக் என்கிறது. நெஞ்சுக்குள் குளிர்வது போலிருக்கிறது.

“ஆ... அதை நான் தான் எடுத்தனான்” என உடனடியாக மாமா கூறுகிறார்.

உண்மையில் மாமா அதை எடுக்கவில்லை; சும்மா சொல்கிறார் என எனக்கு விளங்குகிறது. மாமா வின் முகத்தில் எந்த உணர்வும் இல்லை. மாமியோ விடுவதாகவில்லை. தனக்குத் தெரியாது மாமாவிற்கு என்ன செலவு என நினைத்தார் போலும். “எங்கை குடுத்தனீங்கள்?” உண்மையை கண்டறிவதில் மிக அக்கறையாக இருக்கிறார்.

“வாறன், பொடியளோட கதைச்சுக் கொண்டு டெல்லோ இருக்கிறன்” மாமி முகம் பாராது மாமா கூறுகிறார்.

“இஞ்சாருங்கோ, யோகராசாவுக்கு குடுத்தனீங்களோ?”

“உனக்கு உண்மையைக் கண்டு பிடிக்காமல் விட்டால்தலை வெடிச்சிடுமோ?”

“அவர் தானே இரவு உங்களிட்ட உதவி கேட்டவர். என்னங்கோ, 2000 ஃபிறாங்கையும் அப்படியே குடுத்திட்டீங்களோ? இல்லாட்டி மிச்சம் வைச்சிருக்கிறீங்களோ?”

“என்னைக் கொஞ்சம் நிம்மதியாக இருக்கவிடு. பிறகு கதைப்பம்.”

தங்கைச்சி சாதாரணமாகவே இருக்கிறாள். நானோ கூனிக்குறுகி இருக்கிறேன். என உடல் தான் மலைபோல் அங்கிருக்கிறது; என் மனமோ கடுகுபோல் சிறுத்துக்கிடக்கிறது. “பிறகு கதைப்பம்” என்று மாமா கூறுகிறாரே அது எதுவாக இருக்கும்? மாமா சாவதான மாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார். மாமியோ ஏதும் பேசாது நின்றுவிட்டு அம்மா கூப்பிட வெளியே சென்று விடுகிறார். என் மனமோ அந்த 2000 ஃபிறாங்கிலேயே மையங் கொண்டு நிற்கிறது. கல்வியில் வளர்ந்து உயர் பதவியில் இருக்கும் ஒருவனாக நான் இருப்பின், நான் திருந்தியிருப்பேன் என மாமா நம்பி யிருப்பார். அல்லது தொடர்ச்சியாக எம்மோடு வாழ்ந்து வருபவராக இருப்பின் என் உளப்பாங்கு மாற்றத்தை உணர்ந்திருப்பார்.

இப்போது மாமா என்ன நினைக்கிறார்? எம் வீட்டில் பணம் திருட்டுப்போய்விட்டது என்ற புரளியைத் தவிர்க்கவே மாமா இவ்வாறு மாமியிடம் கூறினார் என்பதே என் நிலைப்பாடு அப்படியானால் மாமாவின் சந்தேகம் யார் மீது இருக்கும்? என்மீது தானோ? மனங்கூசுகிறேன்.

“என்ன தம்பி, உன் முகம் ஒரு மாதிரிக் கிடக்கு?” மாமா என் முகத்தை வாசித்துவிட்டார் போல் தெரிகின்றது.

“ஒண்டுமில்லை மாமா.” மனமறிந்து பொய் கூறுகிறேன்.

அதை மாமா நம்பப் போவதில்லை என எனக்கு நன்கு தெரியும். “மாமா நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீங்கள்?” என்ற ஒரே ஒரு கேள்விதான். ஆனால் கேட்க முடியவில்லை. நாக்குப் புரள மறுக்கிறது. என் மனம் போல் மாமாவின் மனம் யோசிக்கும். என் சிறுவயது நடந்ததை குறித்து மாமிக்கு எதுவும் தெரியாது என நினைக்கிறேன். தெரிந்திருப்பின், நான் இருக்கும் போது இவ்வாறு பணத்தைக் காணவில்லை என்று கூறியிருக்க

மாட்டரே. தங்கைச்சி நடந்த சம்பவத்தில் பாதிப் படைந்ததாகத் தெரியவில்லை. மாமி மீண்டும் உள்ள வந்து தன் உடைமைகளோடு ஏதோ செய்து கொண்டிருக்கிறார். “இஞ்சாருங்கோ, காசு கிடக்கப்பா” என்கிறார், சிரித்துக் கொண்டு.

“இவ ஒருத்தி...” என வாயில் முணுமுணுத்த மாமா, “இருந்தால் விடன்” என்கிறார்.

“நான் தான் மாறி வைச்சிட்டு மறந்து போனன். அது சரி, நீங்கள் எடுத்தது எண்டு ஏன் சொன்னனீங்கள்?” மாமி விட்டபாடில்லை.

“ஓம்பா, ஏதோ நினைவில் சொல்லிப் போட்டன். அதை விடப்பா.” மாமா சலிக்கிறார்.

மாமா அப்பாவித்தனமாகப் பேசுகிறார். மாமாவின் மனதில் ஏதோ இருக்கிறது. சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றாற் போல் மாமா சமயோகிதமாகப் பேசியது எனக்கு திருப்தியாக இருந்தாலும் என்னைச் சந்தேகித் திருப்பாரோ என நினைக்கக் கூசுகிறது.

அம்மா சாப்பிடக் கூப்பிட தங்கைச்சியும் நானும் வெளியே வருகிறோம். தங்கைச்சி சமையலறை செல்ல, நான் கூடத்துக் கதிரையில் குந்தி, மாமாவின் அறைக்கதவைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். மாமா வும் மாமியும் பேசுவது அமுங்கிய ஒலியாகக் கேட்கிறது. பணவிடயம் பற்றிப் பேசக் கூடும். தானே பணத்தை எடுத்ததாக ஒத்துக் கொண்டதன் காரணத்தை மாமா கூறக்கூடும். இந்த நேரத்தில் என் சிறுபராய செயல் குறித்தும் ஏதாவது கூறக்கூடும். வெட்கம் கலந்த அச்சம் ஏற்படுகின்றது. மாமா கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியேறிக் குளியலறைக்குட் செல்கிறார். நாம் வெளியே வந்த பிறகு மாமா ஐந்தே ஐந்து நிமிடம் தான் உள்ளே இருந்திருக்கிறார். மாமிக்கு விவரம் கூற அந்த அவகாசம் போதாது.

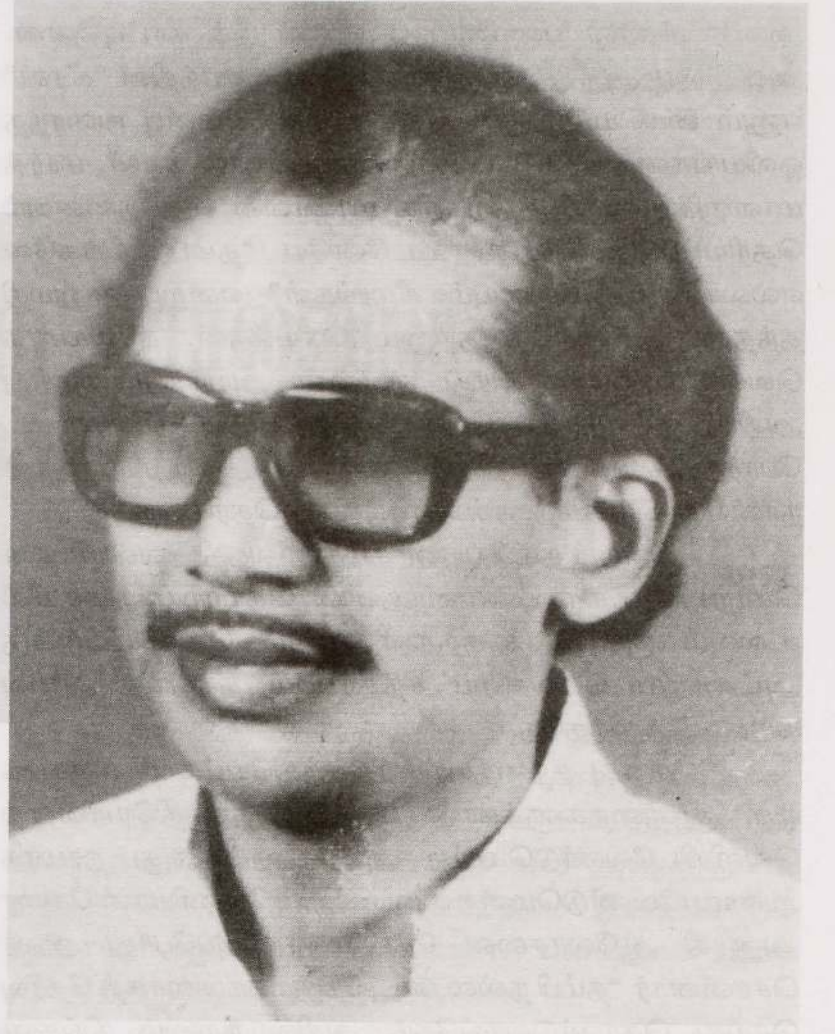
அன்றிரவு கதிர்காமம் செல்லும் போது வாகனச் சாரதியாக நானிருக்க அருகே மாமா அமர்ந்திருக்கிறார். அவரோடு தனியாகப் பேச நீண்ட வாய்ப்பு ஏற்படு கின்றது. என்னைப் பற்றி அவர் கொண்டுள்ள அபிப்பி ராயத்தை அறிய ஆர்வப்படு கிறேன். பழைய நினைவு களை மீட்டுவது போல் பேச்சுக் கொடுக்கிறேன். “ஓம் தம்பி, நான் ஊரை விட்டு வெளிக்கிடக்கை நீ சின்னப் பொடியன். எப்பவும் அம்மம்மாவோட சுத்தித்திரிவாய்...” நான் காசு கவரும் விடயம் தவிர்ந்த அனைத்தையும் நினைவோடு கூறுகின்றார். பிடி கொடுக்கிறாரில்லை.

தொடர்ந்து வந்த நாட்களில் அம்மாவும் மாமா வும் பேசிக் கொள்ளும் போது பழைய விடயங்கள் யாவற்றையும் பகிர்ந்து கொள்கின்றனர். “நடுவில் கொஞ்சம் பக்கத்தைக் காணோம்” என்பது போல் இந்த விடயத்தை மட்டும் மாமா மறந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. வெளிப்படையாகப் பேசாத விடயம்மறந்த விடயம் ஆகாது.

மாமா மாமியை விமான நிலையத்தில் பயணம் அனுப்பிவிட்டுத் திரும்பி வருகிறோம். என்னால் முடிந்த அளவிற்கு அதிக நேரத்தை மாமாவோடு செல வழித்திருக்கிறேன். அவரின் மனதில் என்னைப் பற்றிய நல் அபிப்பிராயம் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும். “தொட்டில் பழக்கம் சுடுகாடு வரை” என்ற தமிழ்ப்பழமொழியை மாமா இப்போதும் நம்புவாரோ. எது எப்படியோ, காசைக் காணவில்லை என மாமி கூறிய வேளை மாமா வின் மனதில் தோன்றிய எண்ணம் என்ன? இன்னும் விடை தெரியாது என் மனம் அங்கலாய்க்கிறது.

தெனியானின் பல்துறை வளர்ச்சியும் ஆளுமையும்

■ சு.மகேஸ்வரன்

1967ம் ஆண்டு என நினைக்கிறேன். அல்வாய் வடக்கு மாறாம்புலப் பிள்ளையார் வாசலில் மாலை ஆறு மணியளவில் ஒரு பாராட்டு விழாவுக்குச் செல்வதற்காக பரபரப்பாக நான் வெளிக்கிட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். அது அல்வாய் டொக்டர் சுவேலும்மயிலும் அவர்களுக்கு சமாதான நீதவான் பட்டம் கிடைத்தமைக்காக ஜி.ஜி.மகாலிங்கம் ஆசிரியரின் ஏற்பாட்டில் மாறாம்புலம் மக்கள் இணைந்து செய்த விழா அது. அதில் மகாலிங்கம் ஆசிரியர் எழுதிய வரவேற்புப் பாடலை நான் பாட வேண்டும். அப்போது எனது தந்தையாரும் வெளிக்கிட்டுக்கொண்டே “இண்டைக்கு கொற்றாவத்தை நடேசன் எண்ட பெடியனும் பேச்சுக்கு வாறான். அண்டைக்கெல்லோ பார்த்தன் அந்தப் பெடியன்ரை பேச்சை. என்னண்டொப்பா பேசுறான். ஒரு தங்கு தடையில்லாமல் நல்ல நல்ல சொல்லுகள் எல்லாம் வந்து விழுது. ஒரு பிசிறில்லாத பேச்சு. எல்லோருக்கும் விளங்கக்கூடிய மாதிரியான பேச்சு. நான் முதல்லை அந்தப்பெடியன்ரை பேச்சைக் கேட்கவேணுமெண்டு தான் வாறன். கெதியா வெளிக்கிடு தம்பி” என்று என்னையும் துரிதப்படுத்துகிறார்.

அன்று விழாவின் இறுதித் தருணத்தில் க.நடேசன் அவர்கள் பேச எழுந்தார். ஒரு உயரமான மெல்லிய அழகான பெடியன். நானும் அவரது பேச்சை அவதானிக்க என்னைத் தயார்ப்படுத்துகிறேன். வார்த்தைகள் ஜாலங்கள் செய்கின்றன. அண்ணாத்துரை கருணாநிதி, போன்றவர்களின் அடுக்கு வசனமல்ல அவை. மிகவும் யதார்த்தமானவை, எளிமையானவை, கலகலப்பானவை. யாவரும் இலகுவாக விளங்கிக் கொள்ளக்கூடியவை. அன்று விழுந்தவன் தான். பின்னர் அவர் எங்கு நிகழ்வுகளில் கலந்து கொண்டாலும் அங்கு நான் பிரசன்னமாவேன்.

நீலாவாணனின் அக்னி என்ற சஞ்சிகை வெளியீட்டுவிழா அல்வாய் ஸ்ரீலங்கா வித்தியாசாலையில் நடைபெற்றது. நண்பன் சீவரத்தினம்தான் அதற்கான ஏற்பாடுகள் எல்லாம் செய்திருந்தார். தெனியான் சேரில் உள்ள இயல்பான குணம் எதையும் நெத்தியடிபோல் சொல்வது. அன்றும் நூல் வெளியீட்டில் இறுதிப் பேச்சாளனாகப் பேசும் போது தன் மனதில் பட்டதைப் பட்டவர்த்தனமாகப் போட்டுடைத்தார். “இந்த சஞ்சிகை

யின் உள்ளடக்கமெல்லாம் கவனிக்கப்படக்கூடியதாக வந்திருக்கிறது. ஆயினும் “அக்னி” என்று தமிழில் அழகான பெயர் இருக்கும்போது ஏனோ ஆசிரியர் சமஸ்கிருதம் போன்ற உச்சரிப்பில் “அக்னி” எனத் தெரிவு செய்தார் என்பதுதான் புரியவில்லை” என்றார். இவ்வாறு எதையும் நேரடியாகவே சொல்லுகின்ற மனோதேரியம் கொண்டவர். அந்தச் சஞ்சிகையில் எனது கவிதையொன்று வந்திருந்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது. நல்லவேளை அதனை வாசித்து ஆய்வு செய்யவில்லை. அந்தளவில் தப்பித்தோம்! ஆனால் இறுதிக் காலங்களில் அவரது படைப்புக்களின் தீவிர வாசகனாகவும் அவரது படைப்புக்களை அச்சேற்றுபவனாகவும் சந்தர்ப்பங்கள் வந்தபோது எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி கொண்டேன்.

அவரின் படைப்புக்கள் பலவும் பல விருதுகளைப் பெற்று அவரைப் பெருமைப்படுத்தியமை உலகறிந்தது. அவருக்கு கலாபூஷணம் விருது கிடைத்த போது நான் இளம்பிறை சனசமூக நிலையத்தின் தலைவராக இருந்தேன். அதனால் சபையில் விபரத்தையும் காத்திரத்தையும் தெரியப்படுத்தி அனுமதி பெற்று அந்த ஆண்டு விஜயதசமி விழாவில் தெனியான் சேரை பிரதம விருந்தினராக அழைத்து கௌரவித்தோம்.

கால நகர்வில் அவரது “இன்னொரு புதிய கோணம்” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பை பொறுப்பேற்று ரைப்பெற்றிங் செய்துகொண்டிருந்தேன் எல்லாம் செய்து ஒப்புநோக்கியபின்னர் பத்திரிகையில் வந்த படம் இரண்டிணை ஸ்கான் செய்து போட்டேன். இன்னொரு கதைக்கும் கிளிப் ஆர்ட்டிலிருந்து பொருத்தி ஒரு படம் போட்டேன். சேர் பார்த்துவிட்டு “நல்லா இருக்கு தம்பி. இப்படி எல்லாத்துக்கும் படம் போடுங்கள்” என்றார். கிளிப் ஆர்ட்டில் அப்படிப் பொருத்துவதென்பது கஷ்டமான காரியம். எனவே நான் ஒரு படம் வரைந்து

அதை ஸ்கான் பண்ணிப் பேட்டுவிட்டுக் காட்டினேன். அவர் வியந்தார். அப்போது எமது நிலையத்தின் “கீரன்” எனும் கையெழுத்துப் பிரதிக்கு நான் முன்பு வரைந்த ஓவியங்களைக் காட்டினேன். அத்தோடு நான் மார்க் மாஸ்ரரின் விருப்பத்திற்குரிய மாணவன் என்பதனையும் தெரியப்படுத்தினேன். உடனேயே “தம்பி நீங்களே எல்லாப் படங்களையும் கீறுங்கள்” என்று அனுமதி தந்தார். அவ்வாறே நானும் செய்தேன். புத்தகமாக வெளியீடு செய்தபோது என்னை அரங்கிற்கழைத்து அதிபர் குட்டித்தம்பி சேரைக் கொண்டு பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தார். அப்போது அவர் கூறித்தான் நான் கோட்டுச் சித்திரம் வரைந்தமை தெரியவந்தது.

பின்னர் தம்பி பரணி தமது ஜீவந்தி வெளியீடான கொற்றை பி.கிருஷ்ணானந்தனின் கொற்றாவத்தையில் உலவும் குட்டிக் கதைகள் எனும் வெளியீட்டுக்கு அட்டைப்படம் வரைய சந்தர்ப்பம் தந்தார். அவை யாவரும் அறிந்ததே.

எனது தந்தையாரின் அந்தியேட்டி நினைவாக ஒரு குழந்தைகளுக்கான பாடல் தொகுதியொன்றை வெளியிடவேண்டுமென்ற அவாவிலும் அது தரமாக அமையவேண்டுமென்ற அவாவிலும் தெணியான் சேரை அணுகி ஆலோசனை கேட்டேன். அப்போது அவர் சொன்னார் “தம்பி நல்ல பாடல் புத்தகங்களாகத் தேர்வு செய்து கொண்டு வாங்கோ. அதில் நானும் நீங்களுமாகத் தெரிவு செய்து தொகுப்போம் “ என்று. நானும் குழந்தைகளுக்கான பாடல் புத்தகங்களைத் தேர்வு செய்ததோடு இதுபற்றி எனது மைத்துனரும் அமரருமான கமலேஸ்வரனிடமும் பிரஸ்தாபித்தேன். அவரும் தனது மகனுக்காக வாங்கிய புத்தகங்களிலிருந்து தந்தார். நான் யாவற்றையும் கொண்டுபோய் சேரிடம் கொடுத்தேன். அல்வையூர்க் கவிஞர் செல்லையா அவர்களின் அம்மா வெளியே வா அம்மா என்பதை உள்ளடக்கிய பின்னர் தான் ஏனையவைகளைத் தெரிவு செய்வோம் என்பதில் இருவரும் ஒன்றானோம். ஏனையவற்றை சேரின் முடிவுக்கே விட்டுவிட்டு நான் அட்டைப்படம் செய்வதில் இறங்கிவிட்டேன். அவரது தெரிவு எனக்கும் கமலேசுக்கும் பிடித்துப்போக அதில் நான்கு கவிஞர்களிடம் அனுமதி பெறவேண்டியிருந்தது. நாங்கள் அந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டோம். பின்னர் சேரிடம் சென்று அவர் தொகுத்துத் தந்தபோது “சேர் புத்தகத்துக்கு “அரும்புகளின் கீதங்கள்” என்று பெயர் வைக்கலாமென்று நினைத்திருக்கிறேன். சரியோ சேர் என்று கேட்டேன். அவரும் தனது மனப்பூர்வமான அனுமதியை வழங்கினார்.

அந்த நூல் அதிபர் கி.கணேசன் தலைமையில் தெணியான் சேர், சதானந்தன் சேர், முன்பள்ளிக் கல்விப் பணிப்பாளர் திரு.சத்தியசீலன் சேர், தமிழ் மீரா, மாமனிதர் சிவனேசன் எம்பி போன்றவர்களின் உரையோடு சிறப்பாக வெளியீடு செய்யப்பட்டது.

அப்புத்தகத்தினை தற்செயலாக மீரா வீட்டுக்கு(அரியாலை) வந்த முன்பள்ளிகளுக்கான பணிப்பாளர் திருமதி.ஜெயராசா அவர்கள் என்னுடன் தொலைபேசியில் உரையாடி “உங்களுடைய தந்தையாரின் ஞாபகமாக வெளியிடப்பட்ட நூலைப் பார்வையிட்டேன் சமீபத்தில் வந்த வெளியீடுகளில் இது ஒரு தரமானதும் பிள்ளைகளின் உளவியல் அறிந்த ஒரு வெளியீடாகவும் பார்க்க முடிகிறது. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள

முன்பள்ளி ஆசிரியைகளுக்கெல்லாம் ஒரு கைநூலாக வழங்கலாமென நினைக்கிறோம். மேலதிகமாக அடித்துத் தருவீர்களா” என்று கேட்டார். எங்கள் முயற்சி வெற்றியளித்ததில் அளவிலா மகிழ்ச்சி. தெணியான் சேரிடம் சென்று விடயத்தைக் கூறினேன். அவரும் மகிழ்ச்சியுற்றதோடு ஒரு குழந்தைக்கு நீளமான கவிதையாகக் கொடுத்தால் தெவிட்டிவிடும் என்பதனாலேயே அம்மா வெளியே வா அம்மா... என்ற பாடலையே மூன்று பக்கங்களில் போட்டு அவற்றுக்கான படமும் போட்டோம் அதுதான் அவர்களுக்குப் பிடித்துப்போனது என்று சொன்னதோடு முடிந்தால் அதைச் செய்யுங்கோவன் தம்பி” என்றார். நானும் அவ்வாறே 400 புத்தகங்கள் (சுமார் நாற்பதாயிரம் செலவில்) மீள் பதிப்புச் செய்தேன். அவர்கள் நாவலர் மண்டபத்தில் நிகழ்வை ஏற்பாடு செய்து முன்பள்ளி ஆசிரியைகளையும் வரவழைத்து கல்விப் பணிப்பாளர் திரு.விக்கினேஸ்வரன் தலைமையில் தெணியான் சேர், எழுத்தாளர் செங்கையாழியான், கவிஞர்சோ.ப, திருமதி.பத்மினி சிதம்பரநாதன், திருமதி.தமிழ்மீரா, அப்போதைய கல்விப் பொறுப்பாளர் என பலரின் சிறப்புரைகளோடு வெளியீடு செய்தனர். அவர்களுக்கு மிகுந்த சந்தோஷம். எங்களுக்கும் தான். பின்னர் மூத்தவிநாயகர் ஆலயத்திற்கு பக்கத்தேயுள்ள சித்திவிநாயகர் பாடசாலையில் சனசமூக நிலைய அபிவிருத்தி உத்தியோகத்தர் வெ.சுப்பிரமணியம் அவர்களின் தலைமையில் தெணியான் சேர், சதானந்தன் சேர், மாமனிதர் சிவனேசன், சத்தியசீலன் சேர், சிவராசா சேர் மைத்துனர் கமலேஸ்வரன், அதிபர் பொன்னம்பலம் ஆகியோரின் உரையோடு வடமராட்சி முன்பள்ளி ஆசிரியைகளுக்கு இந்நூல் வழங்கப்பட்டது. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் மூலம் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள நூலகங்களுக்கும் வழங்கப்பட்டமை பெருமை. இவ்வாறான பெருமைகளுக்கெல்லாம் தெணியான் சேருக்குத் தான் நான் நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டவன். ஏனெனில் தன்னிடம் வழங்கப்பட்ட பொறுப்பை செவ்வனே செய்து தனது ஆசிரிய வாண்மையை வெளிப்படுத்தியிருந்தார் என்றே கூறலாம். அவருடைய நூல்கள் பட்டியலில் இதனையும் இணைக்கலாம். தெணியான் சேரின் பெருமைகளில் இதுவும் ஒன்று.

இந்தவகையிலே எனது தாயரின் நினைவாக பெற்றோருக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் வழிகாட்டியாக ஒரு கட்டுரைத் தொகுப்பினை வழங்கும் பொறுப்பை கலாநிதி த.கலாமணி சேர் அவர்களிடம் ஒப்படைத்த போது பேராசிரியர் மா..கருணாநிதி, கலாநிதி.ஜெயலக்ஷ்மி இராசநாயகம், கலாநிதி எஸ்.தனபாலன், கலாநிதி.தம்பிப்பிள்ளை மோகன், கலாநிதி.த.கலாமணி ஆகியோரின் காத்திரமான ஐந்து கட்டுரைகளை அடக்கமாகக் கொண்டு திசைகாட்டி எனும் நூலாக நான் வரைந்த அட்டைப்படத்தோடு வெளிவர கலாமணி சேர் காரணராக இருந்தார். இவ்வாறு தரமான இரண்டு நூல்களை உருவாக்கி என் பெற்றாரைப் பெருமைப்படுத்தியதோடு பிள்ளைகளுக்கும் கல்விச் சமூகத்திற்கும் பிரயோசனமான ஒரு சேவையைச் செய்த இருவருக்கும் என்றும் நான் கடமைப்பட்டவன் ஆவேன்.

தெணியான் சேரின் புகழ் தமிழ் இலக்கிய

உலகம் உள்ளவரை வாழும் என்பது நிதர்சனம்..

பண்டுவஸ்நுவரச் செய்யுள் (கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டு)
 தென்னிலங்கைக் கோன் பராக்ரமபாகு நிச்சங்கமல்லற் கியாண்டஞ்சிற்
 தினகரன் சுறவி வணைந்தவத்தையிலுத்திரட்டாதி யேழ் பக்கம்
 பொன்னவன் தின நற்சாதயோகத்தில் ஊர்தரு போதில் மாதவர்தம்
 பொற்பமர் கோயில் முனிவரையைந்தேனறந் திகழ் சாலையுஞ் செயித்தம்
 அன்னவை திகழ ஐவர்கண்டன் வனுபேரி இலங்கை அதிகாரி அலகுதபுயன்
 தென்பராக்ரமன் மேணைச்செனவி நாதன் திருப்பியரன்
 மன்னிய சிறப்பில் மலிதருமழுகாற் பராக்ரம் அதிகாரிப் பிரிவுன வளர்தர
 அமைத்தான் ஸ்ரீபுர நகருள் மதிமான் பஞ்சரன் மகிழ்ந்தே

சைவக் கோவிலைப்பாடும் ஈழத்து இலக்கியங் களுள், இன்று கிடைக்கும் ஈழத்தவராற் பாடப்பட்ட மிகத் தொன்மையான செய்யுளாகப் பதவியாகச் செய்யுள் காணப்படுகிறது. பௌத்த நிறுவனங்கள் சில எடுக்கப் பட்டமையைச்சூறும் பண்டுவஸ்நுவரக் கல்வெட்டிலே. சோதிடக் கலைச் சொற்கள் காணப்படுகின்றமை கவனிக்கத்தக்கது.

திருகோணமலை, வவுனியா, அனுராதபுரம் முதலிய மாவட்டங்களின் எல்லையிலே பதவியா அமைந்துள்ளது. சரசோதிமாலை அரங்கேற்றிய தம்பதேனியாவுக்கு அண்மையிலே பண்டுவஸ்நுவரை காணப்படுகிறது. இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டுக் களிலே வெண்பா மட்டுமன்றி ஏனைய செய்யுள் வகைகளும் காணப்பட்டதை இந்த எடுத்துக்காட்டுகள் புலப்படுத்தியிருக்கும். சோழப் பெருமன்னர்கள் இலங்கையை ஆண்ட காலத்திலே பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள் சிலவற்றிலே அம்மன்னர்களைப் பற்றிய மெய்க்கீர்த்திச் செய்யுள்களும் இடம் பெற்றன. அவை தமிழ்நாட்டிலே ஆக்கப்பட்ட செய்யுள்களாதலால், ஈழத் தமிழ் இலக்கிய மரபுற்றி ஆராய்ச்சிக்கு அவை முக்கியமானவையல்ல என்று சிலர் கருதலாம்.

சோழப் பெருமன்னர்களுடைய மெய்க்கீர்த்திகள் இலங்கையின் வடகீழ்த் திசையிலேயே காணப்படுகின்றன. திருகோணமலை, பதவியா, பொலன்னருவை என்னுமிடங்களிலேயே முதலாம் இராசராசனுடைய மெய்க் கீர்த்தியிலிருந்து அதிராசேந்திரனுடைய மெய்க் கீர்த்திவரை காணப்படுகின்றன. மெய்க்கீர்த்தியின் செல்வாக்கிலேயே, கோணைசர் கல்வெட்டுத் தோன்றியிருக்க வேண்டும். “கல்வெட்டு” கிழக்கு மாகாணத்துக்குச் சிறப்பாக உரிய ஓர் இலக்கியவகையாகப் பரிணமிக்கிறது. பண்டைக்காலத் தமிழர் பண்பாட்டின் ஒரு கூறாகிய நடுகல் வழிபாட்டின் எச்ச சொச்சமாக. இறந்தவர் நினைவாஞ்சலியாகப் பாடும் “கல்வெட்டு” வடமாகாணத்துக்கே சிறப்பாக உரியது. ஈழத்துக்கே சிறப்பாக உரிய இவ்விருவகைக் கல்வெட்டுகளில், கிழக்கு மாகாணக் கல்வெட்டுகள் பல்வேறு குழுக்களின் பெருமை கூறுவனவாக, வரலாற்ற மிசம் பொருந்தியனவாக, நிலைபேறுடையனவாகக் காணப்படுகின்றன; வடமாகாணக் கல்வெட்டுகள் நிலைபேற்றற்றவையாகக் காணப்படுகின்றன.

கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலே தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் இலங்கையிலே காணப்படும் இடங்களைக் கொண்டு, தமிழர்கள் எவ்வெப் பகுதிகளிலே தொகையாக வாழ்ந்தார்களென்று ஆராய்வது சுவையானது. தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் கண்டுபிடிக்கப்படாத

இடங்களில் தமிழர் குடியிருப்புகள் இருக்கவில்லை என்று முடிவுகட்ட முடியாது. கல்வெட்டுகள் காணப்படாததற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கலாம். கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்த திருகோணமலை மாவட்டத்திலே வெவ்வேறு பகுதிகளிலும் பல தமிழ்ச் சாசனங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. மேற் குறிப்பிட்ட காலப் பகுதியிலே இலங்கையின் தலைநகர்கள் காணப்பட்ட வடமத்திய மாகாணத்தை சார்ந்த அனுராதபுரம் பொலன்னருவை மாவட்டங்களிலும் வடமேல் மாகாணத்தைச் சார்ந்த குருணாகல் மாவட்டத்திலும் பல தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களும் புத்தளம் மாவட்டத்தில் ஒரு தமிழ்க் கல்வெட்டும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. வடமாகாணத்தில் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலும் மன்னார் மாவட்டத்திலும் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் வெளிப்பட்டுள்ளன. மத்திய மாகாணத்திலுள்ள மாத்தளை மாவட்டம், மேல் மாகாணத்திலுள்ள களுத்துறை மாவட்டம் தென்மாகாணத்திலுள்ள காலி, மாத்தறை, அம்பாந்தோட்டை மாவட்டங்கள் என்பனவற்றிலும் ஒவ்வொரு தமிழ்க் கல்வெட்டு கண்டுபிடித்து வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் சங்ககாலத்திலிருந்து வளர்ந்து வருவதாகக் கொள்ளும் மரபு காணப்படுகிறது. வெவ்வேறு காரணங்களைக் காட்டி, தொல்காப்பியர். முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர். அம்முவனார் முதலியோர் ஈழத்தவரெனச் சிலர் காட்ட முனைந்தனராயினும் இன்று இவர்களுடைய பெயர்களை வற்புறுத்துவோர் இலரென்றே கூறலாம். ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரின் பெயர் கணேசையருடைய புலவர் வரிசையிலே இடம்பெற்று இன்று பலரால் ஏற்கப்பட்டு வருகின்றது.

ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரை இலங்கை நாட்டின் முதற்புலவராக ஏன் ஏற்கமுடியாதென கலாநிதி நடராசாவும் கலாநிதி பூலோகசிங்கமும் சில காரணங்களைக் காட்டியுள்ளனர். ஈழமென்பது கேரளத்தில் ஒருபகுதி யாகலாம் என்பது நடராசாவின் ஊகம். ஈழவர் என்ற ஒரு வகுப்பினர் கேரள நாட்டிலும் வாழ்ந்தனர் என்று நடராசா இறந்த காலத்திற் கூறியிருக்கிறார். கேரளத்தில் இன்றும் வாழும் வகுப்பினர் அவர்கள். ஈழம் என்ற சொல்லுக்கு “கள்” என்று ஒரு பொருள் உண்டு தென்னை மரத்தில் இருந்து கள் இறக்கும் தொழில் செய்யும் வகுப்பினர் கேரளத்தில் ஈழரவ் எனப்படுகின்றனர். இவ்வகுப்பினர் கேரள மாநிலம் முழுவதும் ஆங்காங்கு குடியிருக்கின்றனர். கேரளத்தின் ஒரு பகுதியிலிருந்து இவர்கள் மாநிலம் முழுவதும் பரவி வாழ்கின்றனர் என்று கொள்வதற்கு எவ்வித சான்றும் கிடைக்கவில்லை. ஒரே வகுப்பினர் என்று ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் மக்கள் கேரளத்திலே

இன்று இரு பெயர்களுடன் வாழுகின்றனர். கேரளத்தின் தென்பகுதியிலே ஈழரவ் எனப்படுவோர், வடபகுதியிலே தீயர் எனப்படுகின்றனர்.

ஈழம் என்னுஞ் சொல் இலங்கை நாட்டினைத் தான் குறிப்பிடுகின்றது என்று சித்தாந்தமாகக் கொள்ளத் தக்கதாக? என்று பூலோகசிங்கம் வினவியுள்ளார். இலங்கைக்கு வெளியில் ஊரோ நாடோ ஈழம் என வழங்கப்பட்டு வந்ததற்கு இதுவரையில் எந்தச் சான்றும் கிடைக்கவில்லை. இடைக்காலத் தமிழ்ச் சாசனங்களிலே, “சிங்களரீழ மண்டலம்” என இலங்கை சிங்களவரோடு தொடர்பு படுத்திச் சொல்லப்பட்டுள்ளமை மறுக்கமுடியாத சான்று. உதயணன் பெருங்கதையிலே “இலங்கை யீழ்த்துக் கலந்தரு செப்பு” என்று காணப்படுவதனால், ஈழம் என்பது இலங்கையின் ஒரு பகுதியோ என்றும் கொள்ளத் தோன்றுகிறது. கண்ணகி வழக்குரையிலே ஈழஞ்சுற்றியோடுதல் என்பது இலங்கையின் கிழக்குக் கரையைச் சுற்றியோடுதலைக் குறிக்கிறது. கிழக்கு இலங்கையிலே செப்புத் தாதுப்பொருள் உள்ள இடமாகத் திருகோணமலை மாவட்டம் திகழ்கிறது. ஈழம் என்ற பெயர் ஓர் ஊர், ஒரு பிரதேசம், முழு இலங்கைத் தீவு மூன்றுக்குமே வழங்கியிருக்கலாம் போலத் தெரிய வருகிறது. இன்றைய உலகிலும் மெக்சிக்கோ முதலிய பெயர்கள் தலைநகருக்கும் முழுநாட்டுக்கும் ஒன்றே யாய் விளங்குகின்றன.

வடஇலங்கையைக் கைப்பற்றிய முதலாம் இராசராச சோழன் ஈழ மண்டலத்தை வென்று விட்டதாகக் கூறியுள்ளான்; மெய்க் கீர்த்தியுடனான அவனுடைய சாசனம் வட கிழக்கு இலங்கையிலுள்ள பதவியாவிலேயே கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. முழு இலங்கை யையும் வெற்றிகொண்ட முதலாம் இராசேந்திர சோழன் “ஈழமண்டலம் முழுவதும்” வென்று விட்டதாகக் கூறியுள்ளான். அண்மையிலே, தஞ்சாவூர்த் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்ட “தஞ்சை மராட்டியர் செப்பேடுகள் - 50” என்ற நூலிலே பதிப் பாசிரியர் செ. இராசுவம் துணைவேந்தர் வ.அய். சுப்பிரமணியமும் சில பிரச்சினைகளை முன்வைத்திருக்கிறார்கள். நன்னூல் மயிலைநாதர் உரையிலும் அவர் எடுத்துக்காட்டிய அகத்தியச் சூத்திரத்திலும் தமிழ் நாட்டைச் சூழவுள்ள நாடுகளாகச் சிங்களமும் ஈழமும் தனித்தனியே கூறப்பட்டுள்ளன. மயிலை நாதர் யாழ்ப்பாண அரசு வலிமை மிக்கு விளங்கிய கி.பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவராகக் கொள்ளப்படுவதால், இலங்கையை இரண்டு அரசுகளாகக் கொண்டது பொருத்தமே. அகத்தியர் காலம் மிகத் தொன்மையான தென்ற கருத்தினை இக்கால அறிஞர் ஏற்பதில்லை. அவருடைய காலம் சோழப் பெருமன்னர் காலத்துக்கு முற்பட்டதென்பது தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனாரின் முடிபு.

16, 17, 18 ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த பல தமிழ் நாட்டுச் செப்பேடுகளிலே சிவ கங்கைப் பாண்டியன். இராமநாதபுரம் சேதுபதி, தஞ்சைநாயக்கர், தஞ்சை மராட்டியர் சாசனங்களிலே - யாழ்ப்பாணமும் ஈழமும் வேறுவேறாகக் கூறப்பட்டுள்ளனவென எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. சிங்களத்தின் இடத்தில் யாழ்ப்பாணமும் கூறப்பட்டுள்ளனவாகத் தெரியவருகிறது. ஈழம் என்ற பெயருக்குச் சிறப்புரிமை திருகோணமலைப் பகுதிக்கே உரிய தெனக் கொண்டால், சிக்கல் தீரும். யாழ்ப்பாண அரசிலே

திருகோணமலை அடங்கியிருந்த காலத்திலே, தமிழ் அரசு ஈழ மெனப்பட்டது. திருகோணமலை கண்டியரசின் மேலாதிக்கத்துக்குட்பட்டிருந்த போது, கண்டியரசே ஈழமெனப்பட்டிருக்கிறது.

கிறித்துவ ஆண்டுத் தொடக்க காலத்துக்கு முன்பின்னாக, தமிழ்க் கல்வெட்டிலும் சங்க இலக்கியத்திலும் இடம் பெறும் ஈழம் என்ற சொல் இலங்கையைக் குறிப்பதாகவே, இது வரை விளக்கப்பட்டு வருகிறது. மதுரைக்கு அண்மையிலுள்ள திருப்பரங்குன்றத்துக் கல் வெட்டிலே “ஈழக் குடும்பிகள்” என்று குறிப்பிடப்படுவது ஈழம் அண்மையிலுள்ள தென் பதைச் சுட்டுவதாகக் கொள்ளலாம். பட்டி னப்பாலையில், ஈழத்துணவும் காழகத்தாக்கமும்” என்வருவது காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலே இறக்குமதியான பொருள்களைக் குறிக்கும் சந்தர்ப்பத்திலே காணப்படுகிறது. கடாரம் என்று இடைக்காலத்திலே பிரபலமான மலேசியப் பகுதி காழகமெனவும் ஈழமென் பது இலங்கையெனவும் இதுவரை கூறப்பட்டு வருகிறது விளக்கம் கிடைத்துள்ள ஆதாரங்களின்படி பொருத்தமாகவே தெரிகிறது.

தொல்வரிவடிவவியல் (Palaeography) முறையிலே. இலங்கையிலே காணப்பட்டுள்ள மிகப்பழைய வரிவடிவத்தையும் தமிழ் நாட்டிற் காணப்பட்டுள்ள மிகப்பழைய வரிவடிவத்தையும் ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது, அவற்றுக்கிடையே மிகநெருங்கிய ஒப்புமை காணப்படுவதை எடுத்துக்காட்டியுள்ளேன் திராவிட மொழிக்குச் சிறப்பாக உரிய ளகரம் முதன் முதலிலே ஆந்திரப்பிரதேசப் பட்டிப்பு றோலுச் சாசனங்களிலே காணப்பட்டது தொடர்ந்து தமிழ் நாட்டிலும் இலங்கையிலும் காணப்படுகிறது. இன்றைய ஈகரத்தின் முன்னோடி வடிவம் முதன் முதலிலே தமிழ் நாட்டிலே காணப்பட்டது. தொடர்ந்து இலங்கையிலே பயின்று காணப்பட்டுப் பின்பே வட இந்தியாவுக்குச் செல்கிறது. தமிழ் நாட்டிலே தோன்றிய திராவிட மகரம்” இலங்கையிலும் பல கல்வெட்டுகளிலே இடம்பெற்றுள்ளது. தொல்வரிவடிவவியல் பண்பாட்டின் ஒரு கூறு என்ற முறையில், அவ்வரிவடிவங் களுக்கிடையிலான ஒற்றுமை பண்பாடுகளுக்கிடையிலான உறவைச் சுட்டு மென்பது இக்கால ஆய்வாளர் துணிபு. மேலும், சாசனவியலும் (Epigraphy) பண்பாடுகளைத் தொடர்பு படுத்திக் காட்டுவதிலே பயன்படும் முக்கியமான துறையாகும். இலங்கையின் மிகப்பழைய சாசனங்கள் சங்ககாலத்துக்குச் சமமான காலத்திலே தோன்றியவை. அச்சாசனங்களிலே காணப்படும் தமிழ்ச் செல்வாக்குக்கு எடுத்துக்காட்டுகள் சிலவாக பருமக(ன்), ஆய், வேள், பரத(ன்) முதலிய வடிவங் களைச் சுட்டலாம். இலக்கியங்களிலே வரும் பெருமகன் என்ற சொல்லே இலங்கை முழுவதும் பரவிக் காணப்பட்ட “பருமக” என்னும் சொல் வடிவமாகத் தோன்றுகிறது.

தமிழகத்தின் எல்லை வடவேங்கடம் முதல் தென்குமரி என வரையறுக்கப்படுவதால், இலங்கை தமிழக எல்லைக்கு அப்பாலுள்ள நாடு என்பது சிலருடைய வாதம். தென்னெல்லையாகக் குமரியை வரையறுத்தவர்கள் சங்க காலத்துக்குப் பிற்பட்டவர்களான தொல்காப்பியப் பாயிர ஆசிரியரும் இளங்கோவடிகளுமேயாவர். இவர்களுடைய காலத்திலே இலங்கையிலே சிங்க ளவராட்சி வலுப்பட்டிருந்ததால், எல்லை சுருங்கிவிட்டது.

பாளி மொழியிலமைந்துள்ள இலங்கைக் காலமுறை ஏடுகளான மகாவம்சம், தீப வம்சம் என்பன புத்தர் பரிநிர்வாண மடைந்த தினமே விசயன் இலங்கையிலே காலடி வைத்தானெனக் கூறிப் பகுத்தறிவுக்கேற்காத பல விடயங்களைக் குறிப்பிட் டுள்ள போதிலும், பௌத்த சமயம் இலங் கைக்கு வந்த கி.மு. 247 ஆம் ஆண்டிலி ருந்து இலங்கை வரலாறு நம்பக்கூடிய விதத்தில் அமைகிறது. இந்த ஆண்டைத் தொடர்ந்து வந்த குறுகிய காலத்துக்கு மௌரியப் பேரரசின் ஆதரவு இலங்கைக்குக் கிடைத்திருக்குமாதலால், இலங்கை பாதுகாப்பாக இருந்தது. தொடர்ந்து வரும் கி.மு. 77 வரையிலான நூற்றைம்பது ஆண்டுகள் வரலாறு நுணுகி நோக்கத்தக்கது. மூன்று முறை தமிழர் ஆட்சி ஏற்பட்டதாகவும், தமிழர் ஆண்டகாலம் என்பது ஆண்டுகளெனவும் மகாவம்சத்தாலே தெரியவருகிறது. (சேனன், கூத்திகள் 22 ஆண்டுகள், எல்லாளன் 44 ஆண்டுகள்; பாண்டியர் 14 ஆண்டுகள்) கி.மு. 3ம், 2ம், 1ம் நூற்றாண்டுகளிலும் தமிழர் ஆட்சி இலங்கையில் என்பது ஆண்டுகள் நிலவியதானால் சங்க இலக்கியம் தோன்றிய காலத்திலே இலங்கையிலே தமிழ்ப்புலமை இருந்திருக்க வேண்டுமென்று கூறுவதும் இலங்கைத் தமிழர் ஒருவர் மதுரையிற் குடியேறித் தமிழ்ச் செய்யுளியற்றினாரெனக் கூறுவதும் தயங்க வேண்டிய விடயங்களாக எனக்குத் தோன்றவில்லை.

ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரும் மதுரை ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரும் ஒருவரே என்று கொள்வதற்குச் சான்று எதுவும் இல்லை என்பது பூலோகசிங்கத்தின் வாதமாகும். புறச் சான்று எதுவும் இல்லை என்பது உண்மையே; அகச்சான்றுகள் உண்டா என்று பார்க்க வேண்டும். ஒப்பியல் இலக்கிய முறையில் (Comparative literature) இந்தச் சிக்கலுக்குத் தீர்வுகாணலாம். ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் பாடிய செய்யுள்களெனக் குறுந்தொகை 343, அகநானூறு 88 ஆகிய இரு செய்யுள்கள் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் முதலாவது செய்யுள் பாலைத் திணையாகவும் இரண்டாவது செய்யுள் குறிஞ்சித் திணையாகவும் அமைந்துள்ளன. மதுரை ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் பாடிய செய்யுள்களாக ஐந்து செய்யுள்கள் கிடைத்துள்ளன. அவற்றுள் குறுந்தொகை 360 குறிஞ்சியாக அமைந்துள்ளது குறுந் தொகை 189, நற்றிணை 366, அகநானூறு 231, 307 ஆகிய நான்கு செய்யுள்களும் பாலையாக அமைந்துள்ளன. எனவே, ஒரு பெயரை உடையவர் பாடிய திணைகளையே மற்றப் பெயரையுடையவரும் பாடியிருக்கிறாரெனத் தெளிவாகிறது.

ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரின் செய்யுள்களின் காணப்படும் சிறப்பியல்புகள் மதுரை ஈழத் துப்பூதந்தேவனார் எனப்படுபவரின் செய்யுள்களிலும் காணப்படுகின்றனவா என்று நோக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு வகையில் வலிமை மிகுந்த மிருகங்களாகிய யானையும் புலியும் மோதியதில் யானை வெற்றி பெற்ற காட்சி (Imerry) ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரின் மனத்திலே ஆழமாகப் பதிந்திருந்தது. யானையும் புலியும் மோதுவது சங்ககாலப் புலவர்களுக்குப் பயங்கர அனுபவமாக இருந்திருக்கிறது. அத்தகைய மோதல்களிலே, புலி வெல்வதும் உண்டு; யானை வெல்வதும் உண்டு. ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் பெயரிலுள்ள இரண்டு

செய்யுள்களிலும் இக் காட்சி உண்டு மதுரை சமத் துப் பூதந்தேவனார் என்பவர் பாடிய அகநானூறு 307 ஆம் செய்யுளிலும் இதே காட்சி வருகிறது

நிறப்பெய (Colour Terms) ரடைகளை எடுத்து ஆள்வதிலே ஈழத்துப் பூதந்தேவனாருக்கு ஓர் ஈடுபாடு. குறுந்தொகை 343 ஆம் செய்யுளிலே, ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் என்பவர் வெண்கோடு, செய்யற்று, கருங் கால் என்பனவற்றைக் கையாண்டுள்ளார். மதுரை ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் என்பவர் குறுந்தொகை 180 ஆம் செய்யுளிலே வெண் தேர், பைம் பயிர், வால்வளை என்பனவற்றையும் கருந்தாள், வெண்குடை முதலியனவற்றைப் பிற செய்யுள்களிலும் கையாண்டுள்ளார். நெடும் பாட்டானால் 15 அடிகள், குறும் பாட்டானால் 7 அல்லது 8 அடிகள் என்று ஒருவரையறை ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரின் இயல்பு எனலாம். அக நானூற்றில் மூன்று பாடல்களில் ஒவ்வொன்றும் 15 அடி; குறுந்தொகை மூன்று பாடல்களில் இரண்டு 7 அடி, ஒன்று 8 அடி, இத்தகைய ஒப்புமைகளை நோக்கும் போது வித்துவான் கணேசையரது ஊகம் ஏற்கக்கூடியதாகவே தெரிகிறது. பூதந்தேவனார் செய்யுள்களைக் கொண்டு அவரின் வாழ்விடம் பற்றி ஏதாவது அறிந்து கொள்ள முடியுமா என்று பார்க்க வேண்டும். அவர் பாடிய செய்யுள்களிலே மதுரையை யும் பாண்டியனையும் ஒன்றில் மட்டும் குறித்துப்பிற செய்யுள்களில், அத்தகைய செய்தி எதனையும் குறிப்பிடாததாலும், அவரின் இலங்கை வாழ் விடயத்தைப் பற்றிய செய்தி கருகலாகவே காணப்படுகிறது. ஆனாலும், நாம் முழுவதாக நம்பிக்கை இழக்கத் தேவையில்லை. சங்ககாலப் புலவர்கள் பொதுவாகத் தாம் அனுபவித்ததையே பாடினார்கள். பூதந்தேவனார் குறிஞ்சி, பாலை என்ற இரண்டையும் மட்டும் பாடுவதோடு நிறுத்திக் கொண்டார். அவருடைய வாழ்க்கை அனுபவம் இந்த இரண்டு நிலங்கள் சம்பந்தப்பட்டதாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். சங்ககால இலக்கியங்களிலே வரும் பாலை நில வருணனைகளைக் கூர்ந்து நோக்கினால், அவற்றுட் பெரும்பகுதி மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் பற்றியனவாகக் காணப்படுகின்றன. பூதந்தேவனார் பாடிய ஐந்து பாலைத்திணைச் செய்யுள்களிலே, அகநானூறு 231 ஆம் செய்யுளில் மட்டுமே மலை, மலை சார்ந்த நிலம் அல்லது குறிஞ்சிநிலக் கருப்பொருள் எதுவும் இடம் பெறவில்லை என்று கூறலாம். எனவே, பூதந்தேவனாரது முக்கியமான வாழ்க்கை அனுபவம் மலை நாட்டோடு சம்பந்தப்பட்ட தென்று கொள்ளலாம். மலையும் மலை சார்ந்த நிலமும் குறிஞ்சியென்பது பொது வழக்கு. ஆனால், வரட்சி மிகுந்த நிலையிலே. மலையும் மலை சார்ந்த நிலமும் பாலையாக வருவதைச் சான்றேர் செய்யுள்களிலே காணலாம். உயர்ந்து நீண்ட மலைகளுக்கு ஒரு பக்கம் மழையில்லாத வரண்ட பாலை யாகவும் ஒருபக்கம் மழைமிகுந்த வளமுள்ள குறிஞ்சியாகவும் அமைவதுண்டு. இன்றைய தமிழ் நாட்டுக்கும் கேரளத்துக்கும் இடையிலுள்ள மேற்குத் தொடர்ச்சிமலை ஒரு பக்கம் பாலையாகவும் ஒரு பக்கம் குறிஞ்சி யாகவும் பெரும்பாலும் காணப்படுகிறது. இவ்வாறு குறிஞ்சியும் பாலையும் சந்திக்கு மிடமே பூதந்தேவனார் இலங்கையில் வாழ்ந்த இடமாகலாம்.

சங்ககாலத்து இலங்கையிலே தமிழர்

குடியிருப்புகள் எங்கெங்கு அமைந்திருந்தன என்று அறியத் தொல்லியல் (Archaeology) உதவும். அறிவியல் முறையிலான தொல் லியல் ஆய்வுகள் நடத்தப்பட்டால், இலங்கையிலே பெருங்கற் பண்பாட்டுச் சின்னங்கள் பல இன்னும் வெளிப்படலாம். பெருங் கற் பண்பாடு (Megalithic culture) திராவிடருக்குரியது; கி.மு. 1000 - கி.பி. 400 வரை தென்னிந்தியாவிலே பரவிக் காணப்படுவது. சங்ககாலத் தமிழர் பண்பாடு பெருங்கற் பண்பாடேயாம் இலங்கையிலே புத்தளம் மாவட்டத்திலுள்ள பொன்பரிப் பிலிருந்து கிழக்கு மாகாணத்தின் தென் எல்லையிலுள்ள உகந்தை வரையிலும் அனுராதபுரம் உட்பட வடமத்திய மாகாணத்திலுள்ள சில இடங்களிலும் பெருங்கற் பண்பாட்டுச் சின்னங்கள் கிடைத்துள்ளன. ஆனால், மேற்காட்டப் பட்ட இடங்களில் எதுவும் குறிஞ்சியும் பாலையும் மயங்கும் மலைப்பிரதேசமாகத் தெரியவில்லை. கேகாலை மாவட்டத்தின் வட எல்லையில் உள்ள பட்டிய கம்பளை என்ற இடம் குருனாகல் மாவட் டத்தின் தென் எல்லையில் உள்ளதாய்ப் பெருங்கற் பண்பாட்டுச் சின்ன முள்ள தாய்க் காணப்படுகிறது பட்டியகம்பளைக்கு ஒரு புறம் மழைவளமுள்ள மத்திய மலைநாடு : மறு புறம் வரட்சி பொருந்திய மகாவன்னி. ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் அந்தப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவராக இருக்கக்கூடும். இடைக் காலத்திலே தமிழ்ச் செய்யுள் மரபு பட்டிய கம்பளைக்கு அயலிலுள்ள இடங்களிலே போற்றப்பட்டமைக்கு தம்ப தேனியா, கோட்டகம், பண்டுவஸ் நுவர, என்னும் இடங் களிலே கிடைத்த சான்றுகள் எடுத்துக்காட்டாகின்றன.

ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் சங்ககாலம் என்று இன்றைய அறிஞர்கள் கொள்கிற காலத் தின் எப்பகுதிக் குரியவரென்ற ஆராய்ச்சி இதுவரை தெளிவான கருத்துத்தரவில்லை. சங்க காலத்தின் முன்னெல்லை பற்றி இன்றும் கருத்துவேறுபாடுகளுள். சங்ககாலத்தின் பின்னெல்லை கி. பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டு என்பது அறிஞர் பலருக்கு உடன்பாடு. பூதந்தேவனார் பாடிய பசும்பூட் பாண்டியனைப் பரணர், நக்கீரர், மதுரைக் கணக்கா

யனார் ஆகியோரும் பாடியுள்ளனர். நக்கீரர் தலை யாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனையும் பாடியுள்ளார். அந்த நெடுஞ்செழியன் கி.பி. 210 இல் அரசுகட் டிலேறினான். (Nilakanta Sastri. 1955) தோழி கூற்றிலே தலைவனைக் குறிக்க மரியா தையொரு மையை வழங்கிய பூதந்தேவனார் சங்ககாலத்தின் பின்னெல்லையான கி. பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியவ ரென்றே கொள்ளலாம். பூந்தேவனார் தமிழ்நாட்டுக்குப் போனதும் ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரென்பட்டாரெனவும் மதுரையிலே தொடர்ந்து நீண்டகாலம் வாழ்ந்து வந்த போது மதுரை ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரென்பட்டாரென வுங் கொள்ளலாம். தாம் பிறந்து வளர்ந்த ஈழத்தை மறக்க முடியாமல், அப்பின்னணியையே இலக்கியப் பொருளாகக் கொண் டிருந்தமையால், “ஈழத்து” என்ற அடையை அவர் கைவிடவில்லை. மதுரை ஈழத்துப்பூதந் தேவனார் என்ற பெயர் அமைய முன்பு, அவர் பாடியனவாக, இரண்டு செய்யுள்கள் - குறுந்தொகை, 343, அகநானூறு 88 காணப்படுகின்றன.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய மரபு பூதந்தேவ னாரிலே தொடங்கித் தொடர்ந்து வருகின்ற தெனக் கூறலாமா என்பது ஒரு முக்கியமான வினா . தொடக்கம் ஈழத்துப் பூதந் தேவனாரிலே காணப்படுகின்ற தென்பது மறுக்க முடியாத உண்மை . பூதந்தேவனார் சங்க கால இறுதியிலே, கி பி . மூன்றாம் நூற்றாண்டுவரையிலேயே வாழ்ந்தவ ரனக் கொண்டாலும் அறுநூற்றாண்டுகள் கால இடைவெளியிலே வேறு சான்றுகள் எதுவும் இதுவரை கிடையாமையாலே, இன்று ஆராய்ச்சியுள்ள நிலையிலே, தொடர்ச்சி கூற இயலாதென்று கூறியமை வதே பொருத் தமாகும். ஈழத்து” என்ற அடைமொழி பெற்றிராத வேறு இலங்கைப் புலவர்களின் செய்யுள்கள் அடையாளங் காணமுடியாமற் போயிருக்கலாம். ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரின் செய்யுள்களும் தொகை நூல்களிலே இடம் பெறாமல் இருந்திருந்தால், மறைந்திருக்கும் என்றே கொள்ளலாம்.

ஊரவனாகப் பார்த்து
காதலியுங்கள்
தொலைதூரத்தில் இருப்பவனை
கனவிலும் காதலிக்காதீர்.

மாமிவீடு, மதினி வீடென
மோட்டார் சைக்கிளில்
அலைந்து கொண்டிருக்க
அவனால் முடியாது.

உம்மா வாப்பாவை
பார்த்தே ஆக வேண்டுமென
அடம் பிடிப்பவளுடன்
முரண்பட்டுக் கொண்டிருக்க
அவனால் முடியாது.

தாரத்தை
தூரத்தில் தேடிக்கொண்டால்
புதிய பாரமொன்றையும்
சுமக்க வேண்டியதுதான்.

உள்ளத்தில்
குடியிருக்க வந்தாலும்
உண்மையைச் சொல்லி
ஒதுங்கி விடுங்கள்.

தூரத்தில் திருமணம் செய்தால்
உறவுகளும் தூரமாகி விடும்.

காருக்குள் குதூகலிக்கும்
காலமல்ல
ஊருக்குள் காதலியுங்கள்.

காதலியுங்கள்
நடந்து போகும் தூரத்தில்.

தூரத்தில் காதலித்தால்
“செட் செட்”டாக

ஊருக்குள் காதலியுங்கள்!

அலைய வேண்டி வரும்
பெற்றோலுக்கு.

பெற்றோல் தேடிக் கொண்டிருப்பவனிடம்
சொகலட்டை எதிர்பார்க்கலாமா?

- கஸ்ஸாலி அஷ்ஷம்ஸ்

காலம் கொண்டு நினைவுகளை மீட்கும் இ.இராஜேஸ்கண்ணனின் “கிராமத்து மனிதர்கள்”

■ மு.அநாதரட்சகன்

இ.இராஜேஸ்கண்ணன்

உலகமயமாக்கமும், முதலாளியமும் விளைவித்த விரைவான சமூக மாற்றத்தினால் நாம் இழந்து விட்ட பல பண்பாட்டுக்கூறுகள் பற்றிய ஏக்கம் எம்மிடம் இன்னமும் மீந்துள்ளது. அவை பற்றிய ஏக்கத்தினை வாசகனிடத்தில் தூண்டுகின்ற வகையில், இ.இராஜேஸ்கண்ணன் “கிராமத்து மனிதர்கள்” என்கிற கிராமத்து வாழ்வின் கதைகளை தொகுப்பாகத் தந்துள்ளார். இதனைப் படித்த போது, உணர்ச்சி மயமான ஓர் ஈர்ப்பு எனக்குள் ஏற்பட்டது. எழுத்து என்பது நிகழ்காலத் தேவைக்கு எழுதப்படுவது என்பது ஓர் உண்மை எனில், அதனை எழுதி முடித்த கணத்திலேயே கடந்த காலத்தின் பகுதியாக மாறிவிடுகின்றது என்பதும் இன்னொரு உண்மை. அதனை இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் சாத்தியமாக்கியுள்ளன.

கிராமத்து மனிதர்களை மனதில் நிலைக்கும் படிவங்களாய் தேர்ந்தெடுத்த சொற்களில் எள்ளல் நடைச்சித்திரங்களாக படைத்தளித்த இராஜேஸ்கண்ணன் பாராட்டுக்குரியவர். வாசகனிடத்தில் நேரடியாக உரையாடுவது போன்ற நெருக்கத்தை உணரவைப்பது அவரது எழுத்தின் பலம். இது இதயத்துக்கு நெருக்கமாக உள்ளது.

ஒரு தனி மனிதனுக்குரிய சமூக அடையாளத்தை அவன் வாழ்ந்து சென்ற கிராமமே வழங்குகின்றது. அவ்வகையில் அம்மனிதர்களின் தொழில் முயற்சிகள், உணவு முறை, பழக்கவழக்கங்கள், தெய்வ வழிபாடு, ஆடை அணிகலன்கள், பெயரிடும் முறை, பாரம்பரிய மருத்துவம், சடங்காசாரங்கள், என இன்னும் பல அக்கிராமத்தின் பண்பாட்டு வழக்காற்றினுள் அடங்குகின்றன. இவற்றையெல்லாம் எடுத்துரைக்கின்ற வகையில் இந்நூல் பல தகவல்களைக் கொண்டுள்ளது. இக்கதைகள் வழி இன்று பெரும்பாலும் வழக்கொழிந்து போய்விட்ட சொற்கள், வழக்காறுகள், மனித வினைகள் முதலானவற்றை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

கதைகள் பலவும் காலவெளியில் நிகழ்ந்தேறிய வாழ்வியல் மாற்றங்களையும் கூறி நிற்பவையாக உள்ளன. கிராம வாழ்வின் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பில்

இயல்பாகிப்போன கீழ் உழைப்பின் இன்னொரு முகத்தை காண்பிக்கின்றன. கிராம வாழ்வில் வெளித் தெரிந்த ஏற்றதாழ்வுகள், பாகுபாடுகளைக் கூட நுட்பமாகச் சித்தரிக்கின்றன.

இத் தொகுப்பிலுள்ள பிரதிகளின் சுவாரஸ்யத்திற்காக வாசகஈர்ப்பிற்காக, தலைப்பிடலில் கூட அங்கதமும் கிண்டல் கேலிகளும் தன்மை பெற்றிருந்தாலும், அவற்றுள் கிராமத்தின் வாழ்வும் வரலாறும் செறிந்திருப்பது சிறப்பியல்பாகும். அத்துடன் கிராமத்தவரின் சமூகவியல் கூறுகளையும் காண முடிகின்றது. உற்பத்தி சக்திகளும், உற்பத்தி உறவுகளும் ஒரு காலத்தின் பொருளாதார, சமூக அமைப்பின் அடிப்படை என்பதை வெளிப்படுத்துகின்ற வகையிலான கிராமத்தின் நிலம், நிலவுடமையாளர், கூலி விவசாயிகள், கைவினைஞர்கள், கலைஞர்கள் என உடலுழைப்பிலிருந்து அந்நியப் படாதவர்களாகவே கிராமத்து மனிதர்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளார்கள். ஒரு கிராமத்தவரின் தன்னிலைப் பார்வையில், புற நிலை நின்று இக்கதைகளைச் சொல்லும் போது, இராஜேஸ்கண்ணன் தான் ஒரு சமூகவியலாளர் என்பதை நிரூபணமாக்கியுள்ளார். கிராமத்து வாழ்வின் மனிதர்கள் பேசிய மொழியைப் படைப்பு மொழியில் சோதிக்கின்ற முயற்சியிலும் கவனம் செலுத்தி அதிலும் வெற்றி கண்டிருக்கிறார்.

பொதுவில், கிராமங்கள் சாதிகளை உடைய கூட்டமைப்பு (Intergated Stucture) என்பது யதார்த்தமானது. இவர்களின் சமூக பொருளாதார ஆன்மீக வாழ்வில் ஒரு பிரிவினர் மற்றவர்களை நம்பியும், எதிர் பார்த்தும் வாழ்ந்தனர். இவ்வெதிர்பார்ப்புக்கள் கடமைகளாகவும், சமூக நியதிகளாகவும் சமூக இயக்கத்தில் செயல்வடிவில் அனுஸ்டிக்கப்பட்டு வந்ததை இக்கதை

கள் பல நுண்மையாகப் பேசுகின்றன.

எனக்கு நெருக்கமான கிராமத்து வாழ்வின் பல்வேறு பரிமாணங்களை கிராமத்து மனிதர்களின் கதைகளில் தரிசித்திருக்கிறேன். அவர்களோடு ஒட்டிய சம்பவங்கள் எனது அனுபவ வீச்சு எல்லைக்குள்ளும் நிகழ்ந்தவை தான். எனவே பரிட்சயமான வகைமாதிரிகளாக நினைவில் நிற்கிறார்கள். நிஜத்திலும் இதில் சிலரை தரிசனம் கொண்டிருக்கிறேன். இக்கிராம மனிதர்களைப் படிக்கும் போதெல்லாம், இப்படியும் பலர் வாழ்ந்து மறைந்திருக்கின்றனரே. அவர்களை நாம் மறந்திருக்கின்றனரே. அவர்களை நாம் மறந்து விட்டோமே என்கிற வியம்பும், வேதனையும் ஒருங்கே எழுகின்றன. இந்நூலின் அதிகபட்ச வெற்றி என்பது இது தான். எமக்குப் பிடிபடாமல் மறைந்து நழுவிப்போன வற்றைப் பிடித்து கையில் தருவது தான் எழுத்தின் உச்சம். அதை இராஜேஸ்கண்ணன் இந்நூலில் சாத்தியமாக்கியுள்ளார்.

குத்தகைக்காரன் தம்புப்பிள்ளை நிலவுடமையின் குறியீடாக வாழ்ந்து மடிந்ததை இக் கதையில் காண முடிகிறது. நவீனத்துவத்தின் சுரண்டல் கிராமியப் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பை சிதைத்து விடும் தன்மையை “ஆட்டுக்கட்டை ஆறுமுகத்தார்” கதை பேசிச் செல்கிறது. கிராமத்து வாழ்வில் இருந்த ஏற்றத் தாழ்வுகளை நுட்பமாகச் சொல்ல வருவன, “குத்தூசிக் குமாரு” “சவம் காத்த சண்டியன் சண்முகத்தான்” “பன்னாங்குப்பரமகுரு” என்பன. அன்றைய கிராமங்களின் மதிப்பிட முடியாத சேவைகளாக இருந்தவை பற்றி “பரியாரியார் பரமசிவம்”, “கார்க்காரக் காந்தியண்ணன்” எடுத்தியம்புகின்றன. இவை எமதூரிலும் செயற்பட்ட சின்னத்துரை பரியாரியாரையும் கார் வைத்திருந்தவர்களையும் கண்முன்கொண்டு வந்தது. அவர்களது அப்பழுக்கற்ற சேவைகள் பற்றி இன்றும் பேசப்படுகின்றன.

தவிர, கிராமிய வாழ்வில் பன்னவேலை தீர்க்கமான பங்கினை வகித்தது பற்றி “வண்ணப்பெட்டி வைரவிப் பிள்ளை” அழகாகக் கூறுகிறது. அன்று, மந்திரவாரதிகளுக்கிருந்த மவுசு பெரியது என்பதை “கொக்கை காக்கிற மந்திரக்காக்கா” என்பது விபரிக் கிறது. எனது அயலில் வாழ்ந்த மந்திரவாதி வைத்தி லிங்கம் ஐயா வீட்டில் நிதமும் நடு இரவில் கேட்கின்ற உடுக்குச் சத்தத்தைக் கேட்டு பேதலித்த இரவுகளை நினைவூட்டியது. தேர்தல் காலங்களில் காற்றோடு சண்டையிடுகின்ற அரசியல் வாதிகளின் போலித் தனங்களை “மீன் வாங்க மலைக்குப் போன மீனாட்சி சுந்தரம்” வெளிப்படுத்துகிறது.

இவ்வாறு, ஒவ்வொரு கிராமத்து மனிதர்கள் பற்றிய கதைகளும் என்னுடன் கூடிய சம்பவங்களை காத்திரமான செய்திகளாக எம்முன் உணர்த்தி நிற்கின்றன. கதைகளில் வருகின்ற பல பாத்திரங்களும் வாசகனுக்கு ஒரு வகையான பரவசத்தைத் தருகின்றன. கிராம வாழ்வில் இயல்பாகிப்போன கற்பிதங்கள், வழக் காறுகள், சுபாவங்கள், மனப்போக்கு, குணவியல்புகள், பொருளாதார பண்பாட்டுக் கூறுகள் என இன்னும் பலவற்றின் விபரிப்புக்களை கூறுகின்ற வேளை, அவற்றை அங்கதத்தன்மையுடன் கிராமிய வாழ்வின் ஒரு பகுதியாக இணைத்துப் பார்க்கவும் வைக்கின்றன.

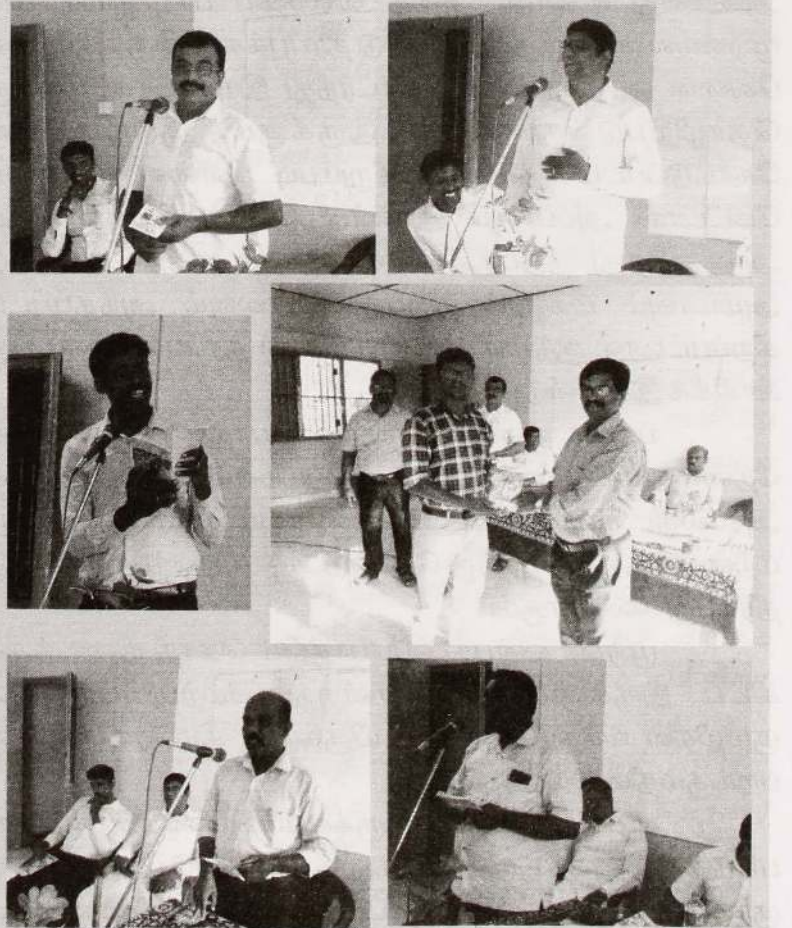
கிராம வாழ்வு தந்த சுகானுபவங்களை மொழி

யாக்கிப் பார்த்திட வேண்டும் என்கிற பெருவிருப்பம் இராஜேஸ்கண்ணனுக்குள் வினைபுரிவதை வாசகனாக உணர முடிகிறது. மேலும், இக்கதைகள் அவர் காண நேர்ந்த தனிப்பட்ட மனிதர்கள், சம்பவங்களாக மட்டும் அல்ல. தன்னையும் தான் வாழ்ந்த கிராமத்துச் சூழலையும் புற நிலையில் நின்று பார்க்கும் ஒரு பார்வையாளனாகத் தன்னைப் பாவிக்கப் பழகிக் கொண்ட புனைவாளராகவும் இந்நூலில் தன்னை நிலைப்படுத்தியுள்ளார்.

இறுதியாக, இராஜேஸ் கண்ணனின் “கிராமத்து மனிதர்களின் கதைகளில் ஊடுருவியுள்ள அங்கத உணர்வு (Sense of humor) அவருக்குத் தனித்த அடையாளத்தை பெற்றுத்தந்துள்ளது. இந்த அங்கத உணர்வை கதைகளின் மையக்கருத்தியலுக்கு ஏற்றாற் போல வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். அவ்வகையில் அதனை மிகக் கவனமாகக் கையாண்டுள்ளார். இந்நூலின் கதைகளை சிரிக்க வைப்பதற்கான இலக்கிய வடிவமாக அல்லாமல், கிராம வாழ்வின் அபத்தங்களின் மீதான பரிசாசங்களாகவும், சுய எள்ளலாகவும் கொள்ள முடிகிறது. பக்கம் பக்கமாக எழுத வேண்டிய வற்றை கூர்மையான நகைச் சுவையின் ஓலமாக, மிக எளிதாக வாசகனிடத்தில் கடத்திவிட முடியும் என்பதை இந்நூலில் நிரூபணமாக்கியுள்ளார் இ.இராஜேஸ் கண்ணன்.

இந்நூலைப் படித்து முடித்ததில் கிராமத்தில் வாழ்ந்து கழித்த இளமைக் காலத்து நினைவுகளை மீட்டு அசைபோகின்ற எனக்கு, அதில் மூழ்கி எழுந்த புத்துணர்ச்சியை உணர முடிகிறது.

இ.இராஜேஸ்கண்ணனின் “கிராமத்து மனிதர்கள்” நூல் பற்றிய கருத்தாடல் அரங்கு யா/தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியில் 23.04.2022 அன்று நடைபெற்றது. தி.செல்வமனோகரன் நெறியாள்கையில் திறப்புரையை கலாநிதி சு. குணேஸ்வரன் அவர்களும், கலந்துரையாடல் குழு சார்பாக தானா விஷ்ணு, உருவில் அரவிந்தன், த.அஜந்தகுமார், வேல்நந்தன் ஆகியோரும் உரையாற்றினார்கள். சபையில் இருந்த பலர் கருத்துரைகளை நிகழ்த்தினார்கள்.

5

குடும்பம்

என்றொரு

கோயிலிலே...

■ கோகிலா மகேந்திரன்

எங்களுக்குள் முரண்பாடுகள் இருக்கின்றனவா அல்லது இல்லையா என்பதில் எமது வாழ்வின் தரம் தங்கியிருப்பதில்லை. ஆனால் முரண்பாடுகளுக்கு நாம் எவ்வாறு எதிர்வினையாற்றுகிறோம் என்பதில் நிச்சயமாக அது தங்கியுள்ளது என்பார் Thomas Crum.

எந்த ஒரு குடும்பத்திலும் முரண்பாடுகளும் பிரச்சினைகளும் தவிர்க்க முடியாதவைதான். “முற்றாகவே அப்படி எதுவும் இல்லை” என்று ஒரு குடும்பம் அமைவது சாத்தியமில்லை. ஆனாலும் குடும்ப அங்கத்தவர்கள் அடிக்கடி ஆளுக்காள் முகத்தில் பாணம் அடித்துக் கொள்வது தவிர்க்கப்பட வேண்டும். தவிர்க்கப்படலாம். “கடு மொழியாளர் தொடர்பின்னா...” என்று கபிலர் எப்போதோ சொன்னார் குடும்பத்தினுள்ளும் அது மிகவும் பொருந்தும்.

ஒரு தனி நபருக்குள்ளே சுய முரண்பாடுகள் அமைவது உண்டு. அதை விலக்கிப் பார்த்தால், ஒரு முரணில் குறைந்தது இரண்டு தரப்புக்கள் இருக்கும். சில வேளை ஒரு குடும்பம் தொடர்ந்து இரண்டாகப் பிரிந்து தொழிற்படுவது போல இருக்கும். குடும்பத்தின் கோட்டுப்படம் ஒன்றைக் கீறும்படி பிள்ளை ஒன்றைக் கேட்டால் அப்பாவும் இரண்டு பெண் பிள்ளைகளும் அடுத்தடுத்து நிற்பது போலவும் சற்றே இடம் விட்டு அம்மாவும் மகனும் நிற்பது போலவும் அந்தப்படம் கீறப்பட்டால் குடும்ப முரண்பாட்டின் தரப்புக்களை அது ஊக்கிக் இடம் விடும்.

பிளவு ஒன்று ஏற்படும் போது தரப்புக்களின் தேவைகளும் பயங்களும் முக்கியமானவை. ஒரு தரப்பின் அல்லது நபரின் தேவைகளையும் பயங்களையும் மற்றைய தரப்புப் புரிந்து கொண்டால் முரண்பாடுகளைச் தீர்ப்பது சுலபமாகும்.

முரண் என்பது எப்போதுமே கொதி நிலைக்குக் கிட்ட இருக்கும் நீர் போன்றது. மேற்பரப்பில் சில குமிழிகள் வந்து கொண்டேயிருக்கும். திடீரென்று ஆவி பறக்கும் நிலையாகிவிடும்.

வீட்டிற்குள்ளே இருக்கும் பூனைகள் முரண் பட்டுக் கொண்டார். வீட்டிற்கு வெளியே இருக்கும் குரங்கு ஒன்று அப்பம் பங்கிட வரும். அப்பம் முடிவதும் அது தொழிற்படு நிலைக்கோபம். நியாயத்துக்கான

இறுதியில் குரங்கின் கைகளில்தான் போய்ச் சேரும் என்பதை ஒரு போது தம் மறந்து விடக்கூடாது. தெளிவான எல்லைகளைக் கொண்டிருந்த குடும்பம் மழுங்கிய எல்லை கொண்டதாக மாறும் மற்றவர்களின் ஊடுருவல் குடும்பத்தினுள் அதிகமாக இருக்கும் நிலை நல்லதுக்கில்லை.

பொதுவாக எமது நாட்டின் குடும்ப அமைப்பில் முரண்பாடு ஒன்று வரும் போது குடும்பத்தலைவர் என்று சொல்லப்படும் ஆணும் (அவர் அதில் சம்பந்தப்பட்டாலும் சரி, சம்பந்தப்படாவிட்டாலும் சரி) கொஞ்சம் குரலை உயர்த்தி அல்லது வன்முறையைப் பாவித்து அதை அடக்கிவிடுவதே வழமை. உண்மையில் அது ஒரு தீர்வே இல்லை. பூப்பறித்துத் தான் மாலை கட்டலாமே தவிர கல்லுடைத்துக் கட்ட முடியாது. வன்முறையால் அடக்கப்படும் முரண்கள் திரும்பவும் அதே பாணியில் தலை தூக்குவதற்கான சந்தர்ப்பங்களே அதிகமாகும். அப்படியாயின் என்ன தான் செய்வது.

முரண்பாடுகளுக்குத் தீர்வு காண விஞ்ஞான ரீதியான முறைகள் உள்ளன. தீர்வு காணும் திறன்கள் வளர்ந்தவர் ஒருவரிடம் திடீரென வந்து சேர்ந்து விடுவதில்லை. அது சிறு பிள்ளைப் பராயத்திலிருந்தே மெல்ல மெல்ல வளர்ந்து வரும் அல்லது வளர்த்து வரப்படும் திறனாக வேண்டும். Derec Munson இன் Enemy Pie போன்ற சிறுவர் நூல்கள், ஏற்படும் முரண்களைத் தீர்த்துக் கொண்டு ஆக்கபூர்வமான வழியில் நண்பர்களை உருவாக்கிக் கொள்வது எப்படி என்று பேசும். பிள்ளைகள் அத்தகு நூல்களை வாசிப்பதை யும் ஊக்கப்படுத்துவது அவசியம் தமிழில் அத்தகைய நூல்கள் அதிக அளவில் இல்லை என்பது வருத்தத்துடன் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டிய உண்மைதான்.

இந்த நாட்டில் இன முரண்பாடுகள் கூர்மையடைந்த காலப் பகுதியில் அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்கள் சில முரண்பாட்டுத் தீர்வுக் கல்வியை ஆசிரியர்கள் ஊடாக மாணவருக்குக் கற்பித்தன. அந்த முயற்சியின் விளைவாக முரண்பாட்டுத் தீர்வு சமாதானக் கல்வி ஆகிய விடயங்கள் தொடர்பான சில நூல்களும் வெளியிடப்பட்டன. ஆயினும் அவையும் மாணவர் வாசிப்புக்குரிய நூல்களாக அமையவில்லை.

நாரதர் ஒரு மாங்கனியைக் கொண்டு வந்து சிவனின் குடும்பத்தில் கொடுத்தார் அது பங்கிடப்பட முடியாத அதிசயக்கனி, ஞானப் பழம் என்று வேறு சொன்னார். சிவனின் குடும்பத்தில் இரண்டு ஆண் பிள்ளைகள் மூத்தவர் தொந்தி வயிறு கொண்டவர். வேகமாக அசைய முடியாதவர். இளையவர் மெல்லிய உடல் வாகு கொண்டவர். சுறுசுறுப்பானவர். “யாருக்கு மாங்கனி?” என்ற கேள்விக்கு விடையாக, “உலகை முதலில் சுற்றி வருபவருக்கே மாங்கனி” என்றொரு சவால் மிகுந்த போட்டி முன்னிறுத்தப்பட்டது. மூத்தவர் சிந்தித்தார். இளையவரும் மயிலும் போலத் தனது எலியும் தானும் வேகமாக நகர முடியாது என்று அறிவு புகன்றது. பெற்றோரைச் சுற்றி வந்து “அம்மை அப்பரே உலகம்” என்று கூறி அவர்களை மனங்குளிரச் (ஐஸ்) செய்தார். மாங்கனி விநாயகரின் கைக்கு இடம் மாறியது. நேர்மையாக உலகைச் சுற்றி வந்த கந்தன் அடங்காக் கோபம் கொண்டான். உளவியல் ரீதியாகப் பார்த்தால்

கோபம். கோபத்தால் வந்த நடத்தையாக ஆண்டிக் கோல் கொண்டு பழனி மலைக்குப் போனான் என்பது கதையாயினும் அர்த்தங்கள் பல நிறைந்த கதை.

ஒரு குடும்பத்திலே இரண்டு பிள்ளைகள் ஒரு பொருளுக்காக முரண்பட்டுக் கொள்கிறார்களெனின் அப்பொருள் பங்கிடப்படக் கூடியதாக இருப்பின் பங்கிடுதல் தான் அதைத் தீர்ப்பதற்கான இலகுவான வழியும் நேர்மையான வழியுமாகும். எம்மைப் போன்ற ஒரு சாதாரண மனிதக் குடும்பமெனில் அன்பெனும் தேன் நனைத்து அக்கனியைச் சமமாகப் பங்கிடுதலே சரியாகும்.

ஒரு விடயத்தைச் செய்வதற்கோ அல்லது செய்யாமல் விடுவதற்கோ வீட்டின் இரு அங்கத்தவர் முரண்பட்டால், முறைவைத்தல் அதனைத் தீர்க்கும் முறையாக அமையலாம். ஒரு வீட்டிலே பதினெட்டு வயதும், பதினாறு வயதும் கொண்ட இரு பெண் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள் எனக் கொள்வோம். “அம்மா பாவம். காலமையிலை வேலை கூடிப் போச்சு. நீங்கள் ஆரும் ஓரள வீட்டைக் கூட்டிவிட்டால் உதவியா இருக்கும்” என்று அப்பா இலகுவாகச் சொல்லி விட்டுத் தனது வேலைக்குப் போய் விடுவார். இரு பிள்ளைகளுமே, “நீ கூட்டன்”, “எனக்கு ரியூசன் இருக்கு நீ கூட்டன்” “எனக்கு ஹோம் வேக் செய்ய வேணும். இண்டைக்கு நீர் கூட்டுமன்” என்று மறுக்க முயலக் கூடும். வேறு என்ன வேலைகள் இருந்தாலும் சரி, இல்லாவிட்டாலும் சரி, ஒற்றை எண் வரும் நாளில் மூத்த பிள்ளையும் இரட்டை எண்வரும் நாளில் இளைய பிள்ளையும் கூட்ட வேண்டும் என்று வரையறை செய்வது சிறந்த வழி. சில விடயங்களைக் கடவுளின் கைகளில், இயற்கையின் கைகளில் அல்லது விதியின் கைகளில் விட்டு விடுவது இன்னொரு முறையாகலாம். பெரு விளையாட்டுகள் பலவற்றிலும் நாணயம் எறிந்து, தலையா பூவா பார்த்து, எந்த அணி முதலில் விளை யாட்டைத் தொடங்குவது எனத் தீர்மானிப்பது உலகம் முழுவதிலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட முறைமையாக இருக்கிறது. வீட்டிலே பெண் பிள்ளைகள் இப்படி முறைப்பாடு சொல்வதைப் பல வீட்டுச் சுவர்களும் எதிரொலிக்கும். “எப்ப பார்த்தாலும் எதிலை பார்த்தாலும் அவருக்குத் தான் முதல். அவர்தான் முதல். ஆம்பிளைப் பிள்ளை எண்டா, அப்பிடி ஒரு கெப்பர். நானும் ஒரு பிள்ளை எண்ட நினைப்பே இல்லைத்தானே! எனக்குத் தான் எப்பவும் கடைசியா எண்டா, எனக்கு வேண்டாம். கொண்டு போ...” இந்தக் குரலுடன் தூக்கி எறியப்படும் பொருள்கள் ஒரு சிறிய நடைமுறை வேறுபாடுதான் இந்தக் கோபத்தை ஆற்றத் தேவைப்படுகிறது. ஒரு நாணயத்தை எறிந்து அன்றைய தினம் யார் முதலில், அல்லது யாருக்கு முதலில் (மூன்று, நாலு பிள்ளைகள் என்றால் திருவுளச் சீட்டும் போடலாம்) என்று தீர் மானித்து விட்டால், அந்த ஒரு நிமிட நேரச் செலவழிப்பு ஒரு பெரிய உணர்வுக் கொந்தளிப்பைச் சமாளித்து விடும்.

முரண்பாட்டில் சிக்கியுள்ள ஒரு நபர், அதே குடும்பத்தில் நடு நிலை வகிக்கக் கூடிய ஒருவரிடம் அல்லது வெளியே ஒரு நிபுணரிடம் “உதவி தேவை” என்று கேட்டுப் பெற்றுத் தனது நடத்தையைத் தொடர்வது சில சமயங்களில் மிக நல்ல முடிவைத் தரும். அந்த நடுநிலை யாளர், இரு தரப்பினது

நியாயங்களை மட்டுமல்ல, தேவைகள், பயங்களையும் உற்றுக் கேட்டு, விளங்கிக் கொண்டு, இரு பக்கமும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு தீர்வுக்கு வர உதவலாம்.

குடும்பத்தின் இரு அங்கத்தவருக்கிடையிலான கருத்து வேறுபாட்டுக்குச் சில சமயங்களில் தீர்வு முறைகள் எதுவும் அவசியமில்லை. “நாளைக்குப் பார்க்கலாம். அல்லது வருகிற வாரம் பார்க்கலாம்” என்று கொஞ்சம் ஒத்திப் போட்டாலே, அது தனது செறிவை இல்லது வலிமையை இழந்து தானே தன்னைச் சமாளித்துக் கொள்ளும்.

“தேரியம் என்பது எழுந்து நின்று பேசுவதில் மட்டுமில்லை. உட்கார்ந்திருந்து காது கொடுத்துக் கேட்பதிலும் இருக்கிறது” என்று இரண்டாம் உலக யுத்த காலத்தில் பிரித்தானியாவை வெற்றிப் பாதையில் வழிநடத்திய பிரதமர் வின்ஸ்டன் லியோனாட் ஸ்பென்சர் சேர்ச்சில் சொன்னார்.

குறித்த விடயம் பற்றி ஆற அமர உட்கார்ந்து எல்லோருமாக உரையாடுவது முக்கியமானது. உரையாடலைத் தொடங்க முன்னர் குடும்ப அங்கத்தவர் ஒவ்வொருவரும் தமது உணர்வுச் சமநிலையை உறுதி செய்ய வேண்டும். சில ஆழ்ந்த சுவாசங்களைச் செய்து தம்மை அமைதிப்படுத்திக் கொண்டு பேச முயலலாம். நீண்ட கால நோக்கில் பார்த்தாலும் குடும்ப அங்கத்தவர்கள் தமது உணர்ச்சிகளைக் கையாள முடியுமாயிருத்தல் அவசியமானதே.

ஒரு முரண் பற்றிப் பேசுவதற்கான நேரத்தை நிர்ணயம் செய்து பேசும் போது ஒரு நேரத்தில் ஒருவர் பேசுவதும் எல்லோருக்கும் சமநேரம் வழங்கப்படுவதும் உறுதி செய்யப்படுவதோடு கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் மற்றவர்கள் ஒத்துணர்வு காட்ட முயல வேண்டும். முடிந்தவரை அன்பான வார்த்தைகளை அமைதியான குரலில் கூற வேண்டும். அன்பிலாப் பெண்டிர் கையால் உண்பது கொடிது என்று ஒளவை என்ற பெண் சொன்னார். ஆணோ, பொண்ணோ, குடும்பத்தில் அன்பைக் காட்ட முடியாத ஒருவர் இருந்தால் அது கொடிது தான். சந்தேகமில்லை. கலந்துரையாடலின் போது உறவு நிலைத்தலுக்கு முன்னுரிமை கொடுக்க முனைவது சிறப்பானது. ஒருவர் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டிய ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் மனப்பூர்வமாக அதைக் கேட்டுக் கொள்வது சிறந்தது. மற்றைய அங்கத்தவர்கள் இலகுவில் மன்னிக்கத் தயாராக இருப்பதும் வேண்டத் தக்க விடயமே.

குடும்பத்தின் அங்கத்தவரிடையே முரண்பாடு ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் குடும்பத்திற்கு வெளியே இருந்து வந்த நெருக்கீடு எனில் “நெருக்கீட்டுக்கான காரணம் குடும்பத்தின் கட்டுப் பாட்டிற்கு அப்பால் இருக்கிறது. ஆகவே குடும்ப அங்கத்தவர் ஒன்றாக நின்று முகம் கொடுக்க வேண்டும்” என்பதை மறந்து போகக் கூடாது. குடும்பம் ஒரு அலகாகச் சிறக்க வேண்டுமெனில் ஒருவருக்கொருவர் அன்பும் அக்கறையும் ஆதரவும் வழங்க வேண்டியது மிக அவசியமாகும். விடயங்களை மனம் திறந்து உரையாடும் போது முரண்பாட்டைத் தீர்க்க முனையும் அங்கத்தவர் பாராட்டப்பட வேண்டும். குடும்ப அங்கத்தவரிடையே எப்போதும் அதிகாரச் சமநிலை பேணப்பட வேண்டும்.

ஒவ்வொரு முறையும் கலந்துரையாடல்

நிறைவடையும் முன்னர் குடும்பம் எதிர்காலத்தில் மகிழ்வு காணும் வழிகள், குடும்பத்தில் முன்னர் நடந்த மறக்க முடியாத உன்னத நினைவுகள் ஆகியவற்றில் சில வற்றை ஒவ்வொரு அங்கத்தவரும் முன் வைக்க வேண்டும் என்பதை ஒப்புக்கொண்டு உரையாடலை ஆரம்பிக்கலாம். ஒரு இரவு முடிந்து காலை விடியும் போது எமது குடும்பத்தில் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடிய நேரான அதிசய மாற்றம் ஒன்றை அது கட்டாயம் குசேலர் வீட்டில் நடந்தது போல் அமைய வேண்டும் என்பது அவசிய மில்லை. ஒவ்வொருவரும் முன் வைத்து முடிக்கலாம்.

எந்த ஒரு குடும்ப அங்கத்தவரும் திடீரென முடிவுகளுக்குத் தாவாமல் இருப்பது, ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய நடத்தைகளையும் குடும்பத்தின் தனித்துவமான ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒழுங்கு விதிகள் நடத்தைகள் ஆகியவற்றையும் வரையறை செய்து பட்டியலிட்டுக்

கொள்வது போன்ற விடயங்கள் நினைவு கூரப்படுவது பெறுமதி மிக்க பலனைத் தரும்.

சமாதானத்தை ஒரு போதும் வலிந்து திணித்து வைக்க முடியாது என்று சொல்வார்கள். மற்றவர்களை விளங்கிக் கொள்வதில்தான் அது நிலைத்திருக்கும். வீட்டிற்குள்ளும், நாட்டிற்குள்ளும், நாட்டிற்கு வெளியிலும்... எங்கேயும் அதுவே உண்மை!

ஆகவே ஒரு குடும்பத்தில் எக்காரணம் கொண்டும் உடல், வார்த்தை, உணர்வு, பாலியல் என்று எந்த வகையிலும் - வன்முறை ஆக்ரோஷவெளிப்பாடு, துஷ்பிரயோகம் ஆகியவை உள்நுழைய அனுமதிக்கவே கூடாது. யாருமே உள்ளூரக் காயம் பட்டு, இரகசியமாய்க் கண் கலங்கும் நிலை உருவாக இடமளிக்கக் கூடாது.

அரம் பொருத பொன்போலத் தேயும் உரம் பொருது உட்பகையுற்ற குடி.

(தொடர்ந்து பேசுவோம்)

1. உண்ணும் தாய்
பால் குடிக்கும் குழந்தை
குரு விச்சை

2. மரத்தில் ஊசல்
இடையே எமன்
தூக்கில் சடலம்

3. சுதந்திர தினம்
மகிழ்வில் மக்கள்
பொது விடுமுறை

4. துருப்புக் காவி
துயிலும் வீரர்கள்
தீப்பெட்டி

5. கார்த்திகை திங்கள்
நீரூறிய பஞ்சு
கார்முகில்

6. முட்களோடு பலாப்பழம்
இச்சையுறும் மனிதன்
பட்டறிவு

7. கழுகின் வெற்றுக்கூடு
வியக்கும் வெண்புறாக்கள்
அந்நியர் கோட்டை

8. ஓ... அழகான உலகம்
எட்டிப்பார்க்கும் குழந்தை
முந்திரி விதை

ஹைக்கூ கவிதைகள்

9. பரவசத்தில் பக்தர்
மிதிபடும் பூக்கள்
பூக்குழி

10. கொண்டாடும் முதிர்ச்சி
திண்டாடும் முதுமை
நரை முடி

11. இயங்கியல் விதியில்
இறக்கப்போகும் நட்பு
ஓட்டோகிறா..ப்

12. பசிக்களை ஆறியதும்
காதருகே நன்றி கூறும்
நுளம்பு

13. புகையடர்ந்த சூழல்
சுத்தம் செய்யும்
பின்பனிக்கால இளங்கதிர்

14. சில்லிடும் குளிர்
போர்வையோடு பயணி
கம்பளி ஆடு

15. வானில் சுற்றும் பூமி
வான்காப்புப் படை
ஓஸோன்

- மதுராந்தகன் -

கவிஞர் நஜ்முல் ஹுசைனின் நட்சத்திரக் கவிதைகள் ஓர் பார்வை

■ உட்பூர் வீரசொக்கன்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்கூற்றில் இலங்கை முஸ்லீம் சகோதரர்களின் எழுச்சியானது கலை, கலாசாரம், பண்பாட்டு நெறி முறையில் முனைப்பு பெற்றுள்ளதென்றே அருதியிட்டு கூறலாம். என்றாலும் அவை தேசிய ரீதியில் பரிமாணம் கொண்டதாக இருக்க வில்லை. இவைகள் பின்தங்கியுள்ள கிராமங்களிலும் பிரதேச மட்டத்திலும் தளம்பல் நிலையில் இருந்துள்ளன. அவைகள் சமய தாற்பரியங்களாக, மத வல்லாளர்களின் சரிதைகளாக சமயத்தோடு இணைந்த கதையாடல்களாக மரபு ரீதியான கட்டமைப்பைக் கொண்டதாக அமைந்திருந்தன என்பது யதார்த்தமாகும்.

குறிப்பாக இஸ்லாமிய ஆளுமைகளின் தந்தையாக போற்றப்பட்ட அறிஞர் சித்திலெப்பையின் சிந்தனை வடிவங்கள் முனைப்புப் பெற்றதின் பின்புலத்தைக் கொண்டே இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய போக்கில் ஓர் திருப்புணை என்றே கூறலாம். ஜனாப் சா.சேகுத்தம்பி என்பவரால் 1878 ஆண்டில் சிறா நாடக மன்ற காரண மாலை, அ.லெ.ஆமீது என்பவரால் 1883இல் வெளியிடப்பட்ட இபுலீசு படைப்போர் என்பவற்றைக் கோடிட்டுக் காட்டலாம். இதை உள்ளீடாகக் கொண்டு கல்விமானும், சீர்திருத்த வாதியும், சிந்தனையாளருமான அறிஞர் சித்திலெப்பை அவர்களால் நூலாக்க பணியில் ஈடுபட்டிருந்த துடன் “முஸ்லீம் நேசம்” என்ற நூலை ஆவணப்படுத்தியுள்ளார். 1885 இவரால் எழுதப்பட்ட “அசன் பேயின் கதை” என்ற நாவலே இலங்கை வரலாற்றில் முதலில் எழுதப்பட்ட நாவலாக போற்றப்படுகின்ற யதார்த்த உண்மையென வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது என்பது மனம் கொள்ளத்தக்கது. அத்துடன் காலியைச் சேர்ந்த ஹசன் அப்துல் காதர் மஸ்தான் என்பரால் “கருணாகுரு போர்வைக் கவி” என்ற நூலையும் வெளியிட்டு ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதைத் தொடர்ந்து 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்கூற்றில் இலங்கை முஸ்லீம் எழுத்தாளர்களின் புனைவு இலக்கியம், கவிதை வடிவங்கள் கட்டுரை செயற்பாடுகள், கலைப்பண்பாடுகள் போன்ற இன்னோரன்ன படைப்புக்கள் காத்திரமான முறையில் வெளியுலகம் கண்டன. இதில் இலை மறைவாக இருந்த பல எழுத்து வாண்மையாளர்கள் துடிப்புடன் படைப்புலகில் தத்தம் பங்களிப்பை காத்திரமான முறையில் புத்தகங்களை வெளியீட்டு வந்துள்ளார்கள் என்பதை கூறலாம். அவர்களின் வருகையானது மறுமலர்ச்சிக்கு கட்டியம் கூறுவதாக அமைகின்றது. இதன் வளர்ச்சிப் போக்கில் தேசிய மட்டத்தில் ஒரு பரிமாணத்தை ஏற்படுத்தியது. இவை அச்சுத்துறையிலும் இலத்திரனியல் மீடியாக்களிலும் இவர்களின் வகிபாகம் என்பது நீட்சியுடன் தொடர்கின்றன.

இதை முன்னிலைப்படுத்தி எழுத்துத்துறையுடன் கவிதை வளர்ச்சியானது ஒரு பரிமாணத்துடன் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்று வருவதை கண்கூடாக அறிகின்றேன். பல ஆளுமைகளின் இச்செயற்பாட்டில் பின்னணியோடு பூத்து மலர்ந்ததே “நஸ்முல் ஹுசைனின் நட்சத்திரக் கதைகள்” என்ற கவிதைத் தொகுதியாகும். இதன் தொகுப்பாசிரியர் இல்லத்தரசியான நூருல் அயின் நஸ்முல் ஹுசைன் கணவரின் முன்னேற்றத்துக்கு அவர் கை கொடுத்துள்ளார் இல்லத்தரசியான நூருல் அயினின் பங்களிப்பு விதந்து போற்றக் கூடியதாகும்.

இந்த கவிதைத்தொகுதியானது விடிவெள்ளியாக சுடர் விட்டு நிற்கும் நட்சத்திர கவிமலர்களில் முப்பத்து நான்கு கவிதைகள் முத்தாக முகுதளிர்ந்து முகிழ்ந்து நின்று முத்துச் சரமாக முத்துமழை பொழிகின்றது 150 பக்கங்கள் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. நாட்கள் வாரங்களை சுமந்தாலும் இத்தொகுப்பில் நட்சத்திரங்கள் வாளை அலங்கரிப்பது போல ஒவ்வொரு கவிதைகளை படித்து லயிக்கும் மனதில் நட்சத்திர ஒலியாக மனதை மனங்கொள்ள வைக்கின்றதென்றால் அது மிகைப்படுத்தப் படுத்தப்படாத கூற்றாகும்.

நூலின் தொகுப்பாசிரியர் நூருல் அயின் நஜ்முல் ஹுசைன் தனது எண்ணக்கருவில் எழுந்ததை இப்படி விரிவு படுத்தியுள்ளார். முகத்தைக் காட்டுவது கண்ணாடி போல காலத்தை காட்டுபவர் கவிஞர்கள் தான். உடலில் வலி ஏற்படும் போது கண்ணீர் வடிப்பது கண்கள் தான். அதே போல சமூகத்தின் அவலத்திற்காக குரல் கொடுப்பவர் கவிஞர்தான். இக்கவிஞர்களை போற்றிய வளாக நகைக் கின்றது என் பேனா முனையே. என் கணவர் நஜ்முல் ஹுசைன் கவிதைச் சுரங்கம் மட்டுமல்ல கவிதை சமுத்திரம் என்பேன். கணவர் எழுதிய ஒவ்வொரு கவிதை களையும் தங்கத்தைப் போல் பாதுகாத்து பத்திரப்படுத்தி வைத்துள்ளேன். 1992 “பனித்தீ” என்ற கவிதைத் தொகுதியின் பின்னர் 25 வருடம் களித்து இந்த நட்சத்திரக் கவிதைகள் தொகுப்பு மலராக்கியுள்ளேன். இத்தொகுப்பில் உள்ள 34 கவிதைகள் யாவும் அவைகளின் நிகழ்வுகளில் நிகழ்ச்சிகளில் பாடப்பட்டது படிக்கப்பட்டது. இக்கவிதைகள் பல நிலைகளில் பல சம்பவங்களில் வாசிக்கப்பட்டவைகள் எனது கணவர் “நஜ்முல் ஹுசைனின் நட்சத்திரக் கவிதைகள் என்ற தொகுதிக்கு நானே பேரிட்டேன். அதற்கு காரணம் இருக்கின்றது. “நஜ்மி” என்றால் நட்சத்திரம் இலக்கிய உலகில் நட்சத்திரம் போல் ஜொலிப்பவர் எல்லோருக்கும் பொருத்தமாக அமையும் என்பதால் இப்பெயரைச் சூட்டினேன் என்று உரைத்துள்ளார். காப்பியக்கோ ஜின்னா ஷரிப்தீன் “நாடறிந்த

நற்கவிஞன்” என கவிப்பாவை தனக்கே உரிய செந்நெறியில் இவ்வாறு தந்துள்ளார்.

“நஜ்முல் ஹுசைன்
நாடறிந்த நற்கவிஞன்
எல்லோருக்கும் நல்லான்
இனிக்குஞ் சொல் இளநெஞ்சன்

மேடைக் கவிவல்லான்
மலேசிய மண்கண்ட
மாபெரிய கவியரங்கில்
பெருமானார் புகழ் பாடிப்
பாருவக்கப் பேர் கொண்டான்

கலாபூஷணம் ஜவாத் மரைக்கார் பார்வையில் அணிந்துரை நீண்டு மலர்ந்துள்ளது.

தமிழுக்கு உரைநடை அறிமுகமாவதற்கு முன்னர் இலக்கியம், இலக்கணங்கள் செய்யுள்நடையில் எழுதப்பட்டு வந்தன. 18ஆம் நூற்றாண்டுக்கு பின்னர் பெரும் பாலானவை உரை நடையின் பால் ஈர்க்கப்பட்டன. வாழ்த்துப்பாக்கள் கடவுளையும் அரசு முதலானோரையும் புகழ்ந்து பாடுவதாகவே வாழ்த்துப்பாக்கள் அமைந்தன. தொல்காப்பியத்தில் கடவுள் வாழ்த்து கூட இல்லை. ஆனால் பின்னர் வந்த சங்க இலக்கியங்களில் கடவுள் தொடக்கம் மற்றவர்களை புகழ்ந்து பாடும் மரபைக் கூடியதாக உள்ளதாக குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கவிஞர் நஜ்முல் ஹுசைன் யாப்போடும் யாப் பின்றியும் பாபுனைவதில் வல்லவர் பல்வேறு நிலைகளில் வாழ்த்தி அவ்வப்போது பாடிய பாடல்கள் இத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ளன என தெரிவித்துள்ளார்.

பேரளவில் கொடையாளர்களும், வள்ளலாளர்களும், புரவலர்களும் நிறைந்து வாழும் இம்மண்ணில் நாமும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம். ஆனால் இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக முன்னுதாரணமாக மதிக்கப்படுபவர்புரவல் ஹாசிம் உமர். ஆயிரம் முதல் புத்தகம் கொள்முதல் செய்து நலிவுற்ற எழுத்தாளர்களுக்கு கைகொடுக்கும் வள்ளல் பெருந்தகை அன்னாரைப்பற்றி புகழாரம் சூட்டும் கவிஞர் ஹுசைன் வடித்த கவிதைப்பா இது.

“எழுத்தாளர்களாக மட்டுமே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தோரை நூலாசிரியர்களாய் தரமுயர்த்தியவர் நூல் வெளியிடுவோர் இவரை நினைக்காதவர் இருக்க முடியுமா?

முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் முதுகெலும்பாகத் தூண்களில் ஒன்றாக சாகித்திய மண்டல பரிசு பெற்ற எழுத்தாளராகப் போற்றப்பட்டவராக மல்லிகை என்ற சிற்றிலக்கிய ஏட்டை ஜம்புது கால கனவோடு நகர்த்தியவராக மல்லிகை என்ற சஞ்சிகை வளர்ந்தது போல மல்லிகையால் பலர் வளர்க்கப்பட்ட வளர்க்கப்பட்டார்கள். அதற்கு ஊன்று கோலாக இருந்தவர். டொமிக ஜீவா என்ற இலக்கிய மாமனிதர் அவரைப் பற்றி பார்வையில் கவிஞரின் கவிவரிகள். இது டொமினிக ஜீவா என்ற ஆளுமையால் மல்லிகை மலர்ந்தது. மணந்தது பலகைகள் மலர்ந்தன. அவர் வியர்வையால் தமிழ் எழுத்துலகின்ற மெழுகு வர்த்தியும் சக்கரவர்த்தியும் நீங்கள்”

இந்தியாவின் ஒரு மாநிலம் மெட்ராஸ் இஸ்டேட் என்பதை மாற்றி “தமிழ்நாடு” என்ற பேரைச் சூட்டி பெருமைப்படுத்தியவர் பேரறிஞர் அண்ணாத்துரை தமிழ் தழைக்க தமிழ் அரசாள பெற எழுதுகை மோனை தமிழை தரணியெல்லாம் அரசாள வைத்தவர் பேரறிஞர் அண்ணா. அவரின் தமிழ் நடை அவரின் பேச்சு, தூங்கிக் கிடந்த

தமிழினத்தை உரிமைக் குரல் எழுப்பவும் அண்ணாவில் எழுத்து உணர்வின் பிம்பம் அண்ணாவைப் பற்றி கவிஞர் “நல்முல் துடிப்பான கவிவரி இது.”

உலகத் தமிழர்களையெல்லாம் உன் வாரிசாக்கி சொந்தம் சேர்த்தாய் தமிழகம் இருக்கும் வரை மட்டுமல்ல அகம் இருக்கும் வரை நீ இருப்பாய் அழியாது அண்ணா ஒரு சகாப்தம்”.

தாய் வானோலியில் நல்ல தமிழை பேச வைத்தவர். தாய்வானோலிக் குயில் ராஜேஸ்வரி சண்முகம். தான் தொட்ட நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் துலங்கச் செய்தவர். வானோலிக்குரல் ராஜேஸ் நிகழ்ச்சிகளை கவிதை வரிகளில் கனகாமலர் சூடி பெருமை படுத்தியவர். தாய் வானோலி நிலையத்தில் வானோலி குயில் ராஜேஸ். இவரின் பங்களிப்பு காத்திரமான செந்நெறியை ஏற்படுத்தியமை வரலாற்று சாதனையாகும். வானோலிக் குயில் ராஜேஸ்வரி வருகையானது ஒரு மைல் கல்லாகும்.

அன்னாரைப் பற்றி “இளமை உன்குரிலில் ஊஞ்சு லாடியது முதுமை போராட்டத்திலிருந்து பாதுகாத்தது வயது ஏறியது உமக்கு மட்டும் தான் ஊஞ்சு லாடியது இளமை உம் குரலில் உங்களுக்கு கிடைத்தது SUN முகம் உங்களிடம் இருந்ததோ குளிர் வீசும் MOON குரல் அது தேன் குரல்”. மேமன் கவி, மேமன் இன வாரிக் என்றாலும் தமிழ் மொழியின் தீராபற்றால் மேமன் கவியாக காலூணறி நிற்கின்றார் கவிதை புனைவிலும், ஆக்கப்படைப்பிலும் சாதனை புரிந்த கவி ஈழத்தின் இலக்கிய உலகில் தனியான செந்நெறியைக் கொண்ட படைப்பாளி இலக்கியதை இவர் உயிர் மூச்சாக உழைக்கும் மேமன் கவியைப் பற்றி இக்கவிஞர் பார்வையில்:

“தன் தாய் மொழியை செவியில் - வைத்தான்
தமிழை உறவோடு இதயத்தில் - வைத்துள்ளான்
மேமன் தமிழ் மொழியின் பீமன்
கதாபுதம் கவிதை ஆயுதம் இவன் கையில்”

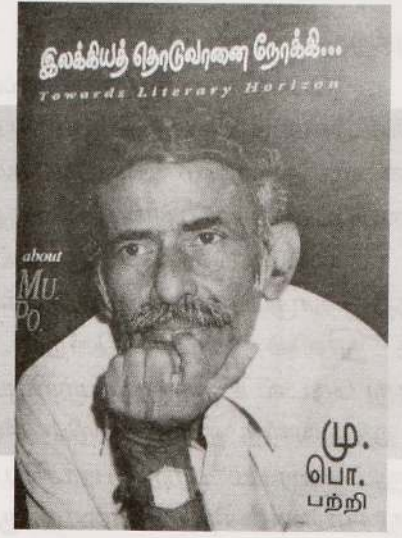
பெண்களைப் பாடாத கவிஞர் உண்டா. இக்கவிஞரும் கண்டெடுக்கப்பட்ட கவிதாயினி மஸிதா அன்ஸார் பற்றி பாடியுள்ளார். இன்று சமூக விழிப்புணர்வில் பெண்களின் எழுத்துருவாக்கம் வீறு கொண்டெழுந்து பல முஸ்லீம் கவிதாயினி தோற்றம் பெற்றுள்ளார். இவர்களில் கவிதையுலகில் பலர் கோலோச்சி வருகின்றார்கள். இவ்வாறு இனம் காணப்பட்ட கவிதாயினி மஸிதா அன்ஸாரின் படைப்புலகத்தைப்பற்றி :-

“மஸீதா அன்ஸார் என்ற எழுத்தாளர்
எழுத்தை மட்டுமல்ல
உள்ளங்களையும் பல ஆண்டார்
ஆண்டு கொண்டிருக்கின்றார்
தமிழுக்கு தன் எழுத்தால்
சீர் வரிசை செய்திருக்கிறார் மஸிதா அன்ஸார்”

இலக்கிய உலகில் பலர் கவிதைகள் படைக்கலாம் ஆனால் ஒரு சிலரே பல மேடைகளில் கவிதைகளை எழுதி சபையைக் கவரும் வண்ணம் பாடி பாராட்டைப் பெறுவது மிகக் குறைவு அதிலும் சபையில் நிகழும் தன்மைக்கேற்ற பாடி தனது கவிதை வாண்மை பாராட்டுப் பெறுவது மிகக் குறைவு. அந்த வகையில் இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக பல கவிதைகளை படைத்த நஜ்முல் ஹுசைன் அவர் பாடிய தொகுப்பே நட்சத்திரக் கவிதைகள். இதை ஒவ்வொரு கவி நேயங்களும் வாங்கிப் பாதுகாக்க வேண்டியது கடமையாகும்.

மு.பொ வின் பன்முக படைப்பாளுமை பற்றிப் பேசும் நூல் “இலக்கியத் தொடுவாளை நோக்கி மு.பொ பற்றி”

■ எம்.கே.முருகானந்தன்

தமிழில் இலக்கியம் என்றால் செய்யுள் இலக்கிய மட்டுமே என்றிருந்த காலம் கரைந்து போய் இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகள் கடந்துவிட்ட இன்றைய நாளில். தனி ஒருவரே செய்யுள் கவிதை, புதுக்கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம், சிறுவர் இலக்கியம், விமர்சனக் கட்டுரை, இலக்கியக் கட்டுரை, மொழிபெயர்ப்பு, என்று இலக்கியத்தின் அனைத்துத் துறைகளிலும் தனது கைவண்ணத்தை ஆழமாகப் பதித்தபடி ஈழத்து இலக்கியத் துறையில் இயங்கி வருகிறார் என்றால் அது மு.பொ ஒருவராக மட்டுமே இருக்க முடியும். தமிழில் மட்டுமின்றி ஆங்கிலத்திலும் படைப்புகளைத் தந்திருப்பது மற்றொரு அவரின் மற்றொரு தனிச் சிறப்பு.

இப்படிப்பட்ட ஒருவரது படைப்புகள் பற்றிய மற்றவர்களது பார்வைகளின் சில கீற்றுக்கள் தொகுப்பாக வந்திருப்பதுதான் “இலக்கியத் தொடுவாளை நோக்கி மு.பொ பற்றி” என்ற நூலாகும். இவற்றில் சில முழுமையான விமர்சனக் கட்டுரைகளாகும். வேறு சில சிறு குறிப்புகளாகும். ஒரு சில அவரது நூல்களுக்கான முன்னுரைகள், இன்னும் சில கடிதங்களாக எழுதப்பட்டவற்றிலிருந்து பெறப்பட்டவை.

இவற்றைக் கைக்குக் கிட்டியபடி அள்ளிப் போடாது, கவிதைகள் ஆங்கிலம், கவிதைகள் தமிழ், சிறுகதைகள், நாவல்கள், நாடகம், இலக்கிய ஆக்கங்கள் மீதான திறனாய்வுகள், சிறுவர் ஆக்கங்கள், மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள், கௌரவிப்பும் பாராட்டுகளும், நேர்காணல்கள், மு.பொ வின் வெளிவராத ஆக்கங்கள். என்று வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளமையால் வாசிப்பு சுவாரசலமாகிறது. இவற்றில் கவிதைகள் பற்றிய கட்டுரைகள் ஏழு அடங்குகின்றன. ஏனையவை விடயங்கள் பற்றி ஓரிரு கட்டுரைகளே அடங்குகின்றன.

கவிதை நூல்கள் பற்றி அதிக கட்டுரைகள் வந்திருப்பதற்கு காரணம் அவரது கவிதைகளே அதிகளவு நூல்களாக வந்திருக்கிறது என எண்ணினால் அது தவறானது. அவரது எந்தப் படைப்பை எடுத்துப் படித்தாலும், அவை சிறுகதைகளாக இருந்தால் என்ன நாவலாக இருந்தால் என்ன கட்டுரையாக இருந்தால் அவற்றிடையே கவித்தும் பொசிந்து கொண்டிருப்பதை எல்லோரும் அனுபவித்திருக்கிறோம். இதைத்தான் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி “கவிஞனாக இருப்பதற்கு யாப்பறிவு. சொல்வளம். ஆகியவை முக்கியமல்ல. கவித்துவ உள்ளம் முக்கியம் கவித்துவம் இல்லாது கவிதைகளை ரசிக்க முடியாது. கவித்துவம் உள்ள வாசகர்களிடத்து அவர்களின் கவித்துவ உள்ளத்தை மேலும் செழுமைப்படுத்தும்

கவிதைகளை மு.பொ எழுதுகிறார்” என்கிறார் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி. ஆம் இவரது,

“எங்கும் அலைகள் / எறியும் கடல் நடுவே/ குந்தியிருக்கும் றொபின்சன் குருசோப் போல./ பேரறியா நச்சுப்/ பிரண்டை விளைகின்ற/ ஓர் தீவில் வந்தே/ ஒதுங்கிக் கிடக்கிறேன்” என்ற பிரசித்த கவிதை பற்றிக் கவிஞர் முருகையன் பேசும் போது இவரது கவித்து ஆற்றல் பற்றி

“இவ்வரிகளிலே நல்ல கவிதைக்குரிய அம்சங்கள் சில பொருந்தி மிளிர்வதை நான் காண்கிறேன். உவமைச் சிறப்பு எனவோ, குறியீட்டுச் சுட்டல் எனவோ, உணர்வெழுப்பும் உத்வேகம் எனவோ, படிவங்களின் பயில்வு எனவோ விமர்சகர்கள் பலபடியாக விபரிக்க முன் வரலாம். எப்படி விபரித்தாலும் சரியே.... ஒரு மனக் காட்சியை வரைந்து காட்டுகின்றன. ஒரு எண்ணப்படத்தை இவை தீட்டுகின்றன” என்கிறார்.

ஈழத்துக் கவிதைத் துறையில் புகழ் பெற்ற மற்றொரு கவிஞர் மு.பொ வின் கவித்துவம் பற்றி கூறுவதும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியதாகும்

“ஸ்தூலத்தில் நின்று துக்குமத்தைக் காட்டுவதும். சிறப்பிலே காலூன்றிப் பொதுவினை எட்டுவதும், புறக் காட்சிப் படிமங்களிலே தொடங்கி அகக்காட்சிப் பாடல் களை வெளிப்படுத்தித் தந்து காட்டிவிடுவதுமே உயரிய கவிதையின் பண்பு என்று கவிஞர் முருகையன் 1970 ஆண்டிலேயே இவரைச் சிலாகித்துக் கூறியிருப்பதைப் பார்க்கும் போது, பிறப்பிலேயே கவித்துவம் இவரிடத்தில் துல்கொண்டிருந்ததாகவே தெரிகிறது.

இந்த விளக்கப் பின்புலத்தில் அந்தக் கவிதை வரிகளை மீண்டும் படித்துப் பாருங்கள் புதிய காட்சிகள் உங்களுக்குத் தோன்றும். முக்கியமாக இன்றைய கோட்டா மஹிந்த ஆட்சி அலங்கோல ஆட்சியில் ஏன் பிறந்தோம் இந்த நாட்டில் என்ற உணர்வு தோன்றாத பொதுமகன் இருக்கவே முடியாது.

மு.பொ வின் குந்தி சேத்திரத்தின் குரல் கவிதை பற்றிய சோ.பா வினது கட்டுரையானது கலாபூர்வமானது. மு.பொ வின் நயமான கவிதை வரிகள் ஊடாகவே கட்டுரையை நகர்த்தும் அழகு அற்புதமானது. கட்டுரையைப் படிக்கிறோமா கவிதையைப் படிக்கிறோமா என்ற எண்ணங் கூடா எழாதவாறு அந்த வரிகளில் முழுகிவிடுகிறோம்.

மற்றொரு இடத்தில் அதே கவிதை பற்றி “இது மு.பொ தரும் நவபாரதம். இதில் வரும் கௌரவரை சகுனியை ஒப்பந்தம் கிழிந்ததை. புழைய புதிய பாண்டவர் களை எங்களால் இனங்காண முடிகிறது. T.S.Eliot ஐப் போல தொன்மத்திலிருந்து மு.பொவும் ஊட்டம்

பெறுகிறார்“ என்கிறார்..

“பொன்னம்பலத்தின் பலம் அவருடைய தத்துவத் தளமே. அவர் கவிதை நுதலும் பொருள் சிலருக்கு புரியாது போனால், அதற்கும் அதுவே காரணம் T.S.Eliot எழுதிய கவியையும் பலருக்குப் புரிவதில்லைதான்” (பக்க 41 சோ.ப)

கவிதைகளுக்கு அப்பால், இவரது மூன்று சிறு கதைத் தொகுப்புகள் பற்றிய சுருக்கமான கருத்துரைகளும் இந்த நூலில் அடங்குகின்றன. அவை பெரும்பாலும் இவரது தேடல் உந்துதல் பற்றியும். கவித்துவ நடை பற்றியும், தத்துவார்த்த தளம் பற்றியும் சிலாகித்துப் பேசுகின்றன. “கடலும் கரையும்” பற்றி பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி எழுதும் போது “மிகவும் சிந்தனையைத் தூண்டுவதாக அமையும் முன்னுரை. சுவர்ஸ்யம் மிக்க ஆழமான வேர்களைக் கொண்ட முக்கிய பிரச்சனைகளை மையமாகக் கொண்ட கதைகள். இளந்தலைமுறையினரோடு உரையாடல் என்பன வாகும்” என சுருக்கமாகவும் ஆழமாகவும் சொல்கிறார்.

“முடிந்துபோன தசையாடல்” பற்றி தெளிவத்தை ஜோசப் எழுதும்போது “ஆழமான எழுத்துடன் கூடிய ஆழ்மனத்தேடலே மு.பொ வின் படைப்புகள்” என்கிறார்

“உருமாறும் உலகமும் கருமாறும் காலமும்” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளியீட்டு விழாவில் ஆற்றிய உரைகளின் சுருக்கமாக அடுத்த கட்டுரை தரப்பட்டுள்ளது

நாவல்கள் பற்றிய கட்டுரைகளைப் பொறுத்த வரையில் நோயில் இருத்தல் பற்றி “யதார்த்த ஆத்மார்த்த தளங்கள் சமதையாக வெளிப்படும் நாவல்” என்று சூரிய குமாரி பஞ்சநாதன் தனது கட்டுரைத் தலைப்பிலேயே கூறி விடுகிறார். அதே போல கட்டுரையை நிறைவு செய்யும் போது, “ஈழத்தில் இதுவரை காலமும் வெளியிடப்பட்ட நாவல்களினின்றும் புதிய அனுபவத்தையும், கனதியையும் தருகின்ற மு.பொவின் “நோயில் இருத்தல்” ஈழத்து நாவல் இலக்கியம் இன்னும் வளர்ச்சியடையவில்லை என்ற கூற்றை முற்றாக மறுதலிக்கும் வகையிலும் தமிழ் நாட்டு சுந்தர ராமசாமி, ஜெயமோகன் போன்றோருடன் வைத்து ஒப்புநோக்கக் கூடிய அளவு தரம் வாய்ந்தது என்பதையும் கூறியே ஆக வேண்டும்” என்று புகழாரம் சூட்டுகிறார்.

“சங்கிலியன் தரை” நாவல் பற்றி எம்.கே.முருகானந்தன் எழுதும்போது “மு.பொ. வும் போர்க் கால வாழ்வைத்தான் சித்தரிக்கிறார். ஆனால் இது வெறுமனே சம்பவங்களைச் சொல்லி உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிவிட்டு வாசகர்களை மாயக் கனவுகளுக்குள் தோய வைக்கும் நாவலல்ல. இங்கு போர் அரங்குகள் சித்தரிக்கப்படவில்லை. போராளிகளின் போர் முறை அனுபவங்களும் அவர்களது தீரங்களும் பெருமிதத்துடன் பேசப்படவில்லை.

மக்களின் வாழ்க்கை சித்தரிக்கப்படுகிறது. அதிலும் முக்கியமாக தேசத்தின் சுதந்திரத்திற்கான போராட்டத்தில் தானும் பங்களிக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் கொண்ட ஒரு பெண்ணின் வாழ்வின் ஊடாக கதை நகர்கிறது” மேலும் அவரது எழுத்து நடை பற்றிப் பேசும் போது “மு.பொ வின் நாவலானது அது பேசும் அரசியலுக்கு அப்பால் அவரது தனித்துவமான படைப்பாளுமை யாலும் முக்கியத்தும் பெறுகிறது. அழகிய தமிழ், ஆங்காங்கே இனிக்கும் கவிதா மொழி, மெருகூட்டும் பேச்சு வழக்கு, கதையோட்டத்துடன் பின்னிப்பிணைந்து வரும் தமிழர்களின் பண்பாட்டுக் கோலங்கள், பாரம்பரிய வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், மெய்யுள் யாவும் கலந்து சுவை தருகின்றன.

“சீமால் வேலி”. “மூத்திரத்தை சலசல வென்று

பனுக்கிவிட்டு...”, “கிளி வாழ்ந்துப் போன பனங்கொட்டுகள்” என்று எம்.கே.எம். உதாரணம் காட்டவும் செய்கிறார்.

ஈழத்தில் விமர்சனத் துறையிலும் இவரது பங்களிப்பு சிறப்பாக கூறற்குரியது. இவரது திறனாய்வின் புதிய திசைகள் என்ற இவரது தொகுப்பு பற்றி ஆதிசேனன் எழுதும் போது “தமிழில் திறனாய்வுச் செல்நெறியின் புதிய திசைகளை இனங்காட்டும் - ஆற்றுப்படுத்தும் தொடர்ச்சியும் மீளுருவாக்கப் பின்புலத்திற்கான அறிகை மரபை இந்நூல் முன்வைக்கிறது” எனக் குறிப்பாகச் சொல்கிறார்

சிறுவர் ஆக்கங்கள் பற்றிய பகுதியில் “சிறுவர் களுக்கு இலக்கியம் படைக்க வேண்டுமென்ற ஒரே காரணத்திற்காக மட்டும் இலக்கியம் படைக்கும் கலைஞர் அல்ல இவர். மாறாக சிறுவர்களின் உளவிருத்தி, சிந்தனை மட்டம், படைப்பாக உந்துதல் முதலானவற்றின் அம்சங்களையும் கருத்தில் எடுத்து சிறுவசர்களின் நிலை நின்று அவர்களுடன் ஊடாடும் எழுத்து மரபை உருவாக்குவதில் அக்கறை காட்டுபவர்” என மதுசூதனன் தனது சுருக்கமான குறிப்பில் சொல்வது கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

மு.பொ பற்றிய கருத்துகளுக்கு அப்பால் அவரின் இது வரை வெளியாகாத “மீண்டும் பாற்கடல் கடைதல்”, மற்றும் “தெற்கின் திருக்கலியாணங்களும், வடக்கு கிழக்கின் ஆன்மவைத் தின்றவரின் திருகுதாளங்களும்” ஆகிய இரு நெடுங்கவிதைகளையும் இந்நூலில் அடங்கியுள்ளன. கருத்தாளமும். நடையழகும் கொண்ட சிறந்த படைப்புகள் என்று சொல்லவும் வேண்டுமா?

சரி! மு.பொ பற்றிய இந்த நூலுக்கான தேவை என்ன? அவரது ஆக்கங்கள் பற்றிய கட்டுரைகள் மட்டுமின்றி கூட்டங்களில் ஆற்றப்பட்ட உரைகள், தனிப்பட்ட கடிதங்களின் பகுதிகள் அடங்கிய இத்தகைய நூலால் வாசகனுக்கு என்ன பயன் கிட்டும்? அல்லது இவை போன்றவை படைப்பாளியின் புகழாசையின் வடிகாலா?

இல்லவே இல்லை.

உண்மையில் இந்த நூலைப் படிக்கும் போது எனது இலக்கிய அறிவின் வறுமையையும், எனது எழுத்துகளின் போதாமையும் என்னை உறுத்தவே செய்தன. அதே நேரம் நான் மு.பொ பற்றித் தெரிந்து கொண்டவற்றை விட இலக்கியத் துறையின் பல்வேறு வகையான படைப்பாக்கங்கள் பற்றிய ஆழமான அறிவைப் பெற முடிந்தது.

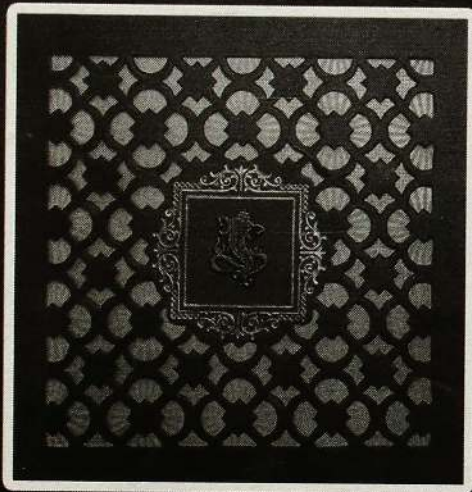
முக்கியமாக கவிதை பற்றி பல விடயங்கள் இந்தக் கட்டுரைகளுக்குள் குவிந்து கிடக்கின்றன. கவிதை என்றால் என்ன? அது எப்படி இருக்க வேண்டும். அதன் நுணுக்கங்கள் எவை? அவற்றை எவ்வாறு அணுக வேண்டும் போன்றவற்றை பல்வேறு அறிஞர்களின் பார்வைகள் ஊடாக கிரக்கிக்க முடிந்ததால் எனது பார்வை விரிவனது. உண்மையில் கவிதை பற்றி இந்த நூலில் விமர்சகர்களும் அறிஞர்களும் கூறியவற்றைத் தொகுத்தால் அதே ஒரு விரிவான கட்டுரையாகிவிடும்.

அதே போல ஏனைய படைப்பாக்கங்கள் பற்றியும் எனது அறிவை விசாலித்துக் கொள்ள இந்த நூல் உதவியது. நிச்சயமாக தேடல் மிக்க வாசகர்களுக்கு இது ஒரு கையேடு போல உதவும் என்பது நிச்சயம்

இறுதியாக, சங்கிலியன் தரை நாவலுக்கு நான் எழுதிய குறிப்பில் “செக்குமாடு போல சுற்றும் இலக்கிய உலகில் மாற்றும் பாதைகள் ஊடாக ஒளியீட்டும் பணியை அவர் தொடர வாழ்த்துகிறேன்” என எழுதியிருந்தேன். அதையே இங்கும் சொல்லி நிறைவு செய்கிறேன்.

மதி கலர்ஸ்

திருமண அழைப்பிதழ்கள் காட்சியறை

021 2229285, 077 7222259

mathicolours@gmail.com

mathicolours

0702222259

இல 10, முருகேசர் வீதி, முத்திரைச்சந்தி, யாழ்ப்பாணம்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org